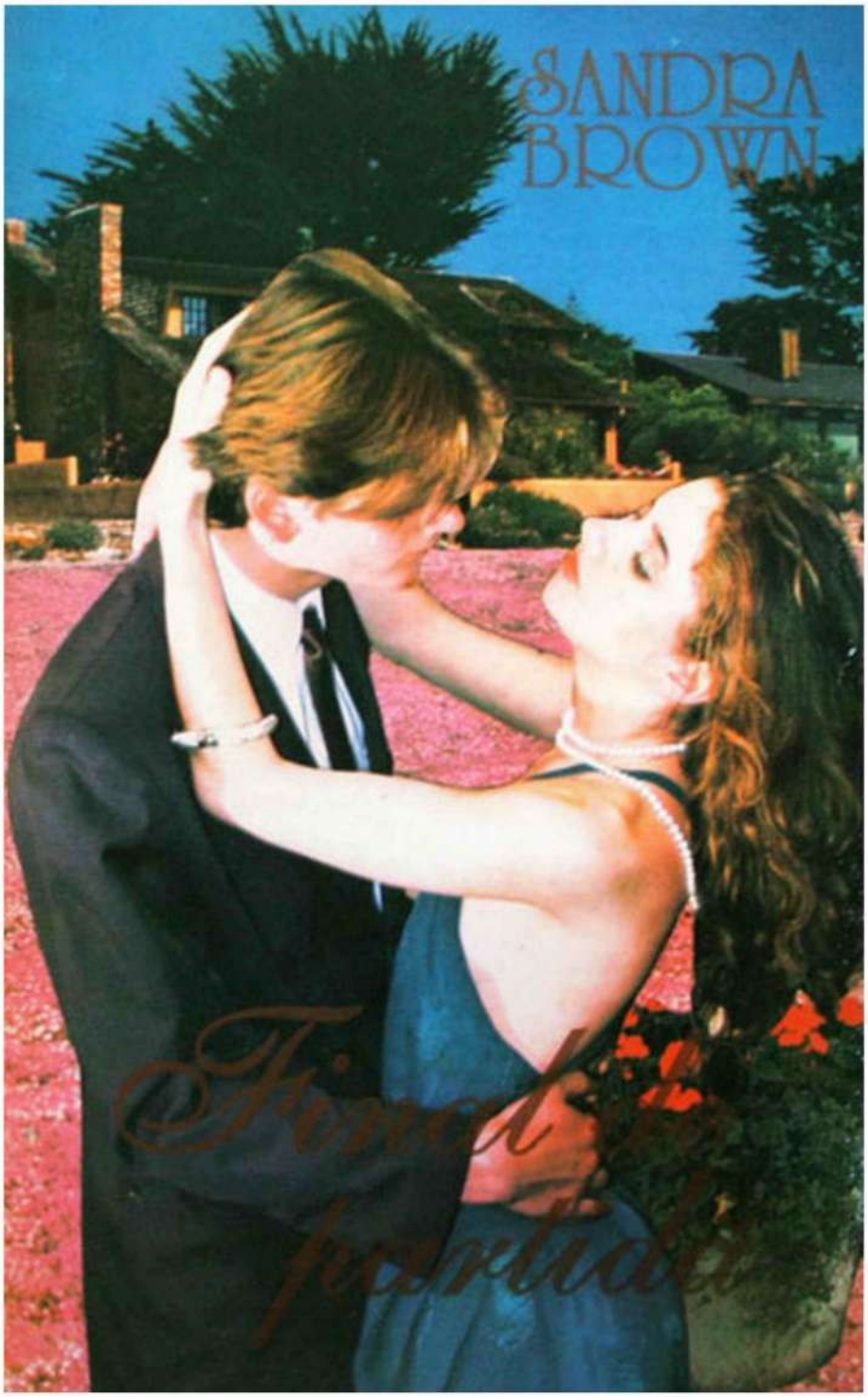

SANDRA BROWN

Final de partidă

Traducător: Violeta Ionescu

Editura: C.P.E.L. 1995
ISBN: 973-96961-8-0

Prolog

— Crezi că ai într-adevăr chef să jucăm cărţi?

— Bineînţeles, protestă Diane, eliberându-se din braţele lui. Vreau să te văd fierbând în suc propriu… Ştii prea bine…

Greg se întinse pe spate şi o trase pe Diane deasupra lui. Ea izbucni în râs fericită. Îi cuprinse ceafa în palmă şi îi răvăşi şuviţele de păr cu buzele lipite de ale lui, îşi unduia trupul într-un dans doar de ea ştiut. Când Greg vru să o strângă mai tare în braţe, Diane se lăsă într-o parte şi se ridică surâzând şăgalnic.

— Şi acum, gata cu gluma, O.K? Fiecare va rămâne în tabăra lui. Să începem partida!

— Foarte curând, Greg începu să-şi abandoneze şireturile, cureaua şi ceasul. Diane l-ar fi dezbrăcat de la prima mână, dar fură întrerupţi chiar în mijlocul partidei de soneria insistentă a telefonului. Cu bustul gol, fără şosete, cu un singur pantof în picior, Greg intră în bucătărie şi ridică receptorul. Diane ascultă încordată, dar nu reuşi să audă nimic. Observă doar că Greg e încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Ar fi mai bine să rămâi aici un timp… spuse el, evitând să o privească.

Dar Diane nu se îngrijoră prea tare. Greg îi dădea un sentiment de siguranţă, de ocrotire şi, mai ales, ştia că o iubea, i-ar fi plăcut ca totul să nu aibă sfârşit.

— Nu vii? şopti ea cu o voce nesigură.

Greg se sprijini de pervaz, îşi încrucişă braţele şi, pe măsură ce o privea, surâsul îi reveni încet, încet. Diane simţi un fior de dorinţă pătrunzându-i prin corp. Greg îşi pusese pălăria pe cap şi,

în timp ce o privea, se aşeză din nou lângă ea.

— Dar tu trişezi, pe cuvântul meu! strigă ea.

Privirile îi alunecară pe trupul bronzat al bărbatului, pe şoldurile lui zvelte, dar bine clădite. Diane scutură din cap ca pentru a alunga astfel de gânduri care o împiedicau să se concentreze. Împărţi cărţile. Greg şi le strânse pe ale lui şi scoase un bombănit satisfăcut.

— Ia uită-te puţin aici! Un brelan de nouă. Cine are mai mult?

— Hm… Nu-i rău. Nu-i rău de loc! Dar cred că am câştigat încă o dată! zise ea arătându-i cărţile. Un full, cercetaşule! Hai, dezbracă-te, dragostea mea…

— Ce vrei de data asta?

— Ei bine… Pantoful şi pantalonii tăi. Hai, dă-i drumul! Doar dacă nu vrei cumva să-ţi acord vreun credit. În cazul acesta, îţi împrumut un pantof. În orice caz, te dezbraci de pantaloni!

Bărbatul o privi gânditor, ca şi cum ar fi cântărit argumentele pro şi contra. Se ridică şi îşi duse mâna la curea. Diane râdea în hohote.

— Bunătatea te va pierde, Diane, zâmbi el, descheindu-se încet.

Dianei i se păru că durează prea mult, că o chinuie intenţionat. Era cuprinsă de nelinişte. Inima îi bătea nebuneşte, spărgându-i parcă pieptul. O încercau tot felul de sentimente. Totul începuse ca un joc şi nici chiar ea nu-şi imaginase că, ajunsă în momentul acesta, îşi va pierde astfel capul. Acum nu mai găsea nimic de râs în această scenă. O chinuia un singur gând se va opri oare? Încă o dată, răspunsul lui îi confirmă faptul că el îi citeşte gândurile.

— Să ştii, Diane Luther, că un Saunders îşi respectă întotdeauna cuvântul dat!

Capitolul 1

Diane Luther se instală la bar. Fără a-şi opri privirea asupra bogatei decoraţiuni interioare a cazinoului de la *Runner's Cay,* privi cu atenţie pe cei aflaţi în sală. Nu recunoscu prea multă lume. Era adevărat însă că, la Nassau, sezonul nu începea decât în decembrie, adică două luni mai târziu. Tânăra avea intenţia să-şi aranjeze o partidă de poker, dar fără parteneri necunoscuţi.

— Poftiţi, domnişoară Luther, îi spuse barmanul, întinzându-i un pahar înalt, cu picior plin cu şampanie.

— Mulţumesc.

Diane îi surâse fermecător şi scoase din poşeta împodobită cu perle o hârtie de cinci dolari pe care o aşeză pe tejghea drept bacşiş. Cu banii în buzunar şi cu amintirea surâsului ei cuceritor în minte, barmanul nu putea decât să-şi spună, că e în ziua lui norocoasă.

— Cât e ceasul?

— Opt şi jumătate, doamnă.

— Mulţumesc.

Era punctuală la întâlnire. Nici St. John nu va întârzia. Luă paharul şi se întoarse, căutând printre jucători faţa necunoscutului.

Şi, chiar dacă nu ştia numele acestui străin avea, totuşi, sentimentul că el îl Cunoaşte pe al ei.

Diane îi remarcase pentru prima dată prezenţa la San Francisco, cu două zile înainte. Cum ar fi putut să nu-l remarce? O fixa cu o privire lacomă, fără să-i pese deloc de ceilalţi din jur. Mai mult, prezenţa acestui bărbat, cu o înfăţişare inocentă, părea

complet deplasată în mijlocul elitei internaţionale, care se reunise la clubul de joc clandestin al domnului Wong.

Destul de rezervat, îi surâdea de fiecare dată când privirile lor se întâlneau, dar nu o abordase niciodată. Era, poate, un mare timid. Diane regretase atunci că nu fusese ceva mai îndrăzneţ. Ciudat... De fiecare dată când îşi aducea aminte de el, se simţea cuprinsă de o stare neobişnuită, de parcă ar fi presimţit că nu va rămâne totdeauna un străin pentru ea. Dar, tot de fiecare dată, îşi spunea că cel mai bine este să nu se mai gândească deloc la el.

În seara următoare, el se aşezase direct în faţa ei, la masa de bacara de la *Runner's Cay,* club aflat într-o localitate la mai mult de cinci mii de kilometri de San Francisco. Nu i-a trebuit prea mult timp ca să înţeleagă că nu avea de-a face cu un jucător în loc să fie atent la cărţi, el îi surâdea tot timpul.

În ceea ce o privea pe Diane, ea nu juca decât dacă partida era hotărâtă dinainte. Astfel îşi petrecea ea tot timpul liber. Şi flerul său îi semnala că sosirea acestui bărbat la Nassau, nu era pur întâmplătoare.

Dacă ar fi fost vorba de un simplu îndrăgostit, ar fi abordat-o încă de la prima întâlnire, la domnul Wong. Era un detectiv particular angajat de tatăl său să o fileze? Nu prea se potrivea meseria de detectiv cu ţinuta lui atât de demnă, dar cine ştie? Mai era încă o posibilitate: putea fi un ziarist în căutare de scandaluri mondene.

Diane sorbi o înghiţitură de şampanie. Pe deasupra paharului, privirile sale făcură încă o dată înconjurul sălii. Un surâs îi arcui încet buzele. Străinul se hotărâse să înainteze spre ea. O siluetă înaltă şi subţire. Diane nu voia să ştie decât un singur lucru: numele acestui bărbat. St. John ar putea astfel să se informeze despre el, ceea ce i-ar putea permite să-l întoarcă pe toate feţele.

— Aţi avut neplăceri la San Francisco?

Atacând prima şi făcând aluzie la clubul clandestin al domnului Wong, Diane avea chef să-i dea puţin peste nas.

— La un moment dat, da, admise el cu un surâs ambiguu, dar – după plecarea dumneavoastră – totul s-a liniştit şi a revenit la normal. E un obicei să umflaţi totul, de fiecare dată când treceţi pe undeva, domnişoară Luther?

— Când am posibilitatea s-o fac, întotdeauna, domnule…

Privirile lor se întâlniră. Spre marea ei surpriză, ochii săi de un căprui intens erau incredibil de blânzi. Niciodată nu văzuse atât de multă blândeţe în ochii cuiva.

«Jucătorii nu au astfel de ochi», îşi spuse ea.

— Greg Saunders.

El se apropie şi îşi puse coatele pe tejghea. Apoi ridică mâna tinerei şi o duse la buze. Cu un surâs larg, el îi atinse în treacăt inelul de safir care îi împodobea inelarul. Un gest cât se poate de banal, în fond, dar care îi provocă o reacţie neprevăzută. Bărbatul profită de tulburarea ei de o clipă, pentru a-i strânge palma. Îi simţi respiraţia fierbinte pe braţ şi obrajii i se îmbujorară brusc.

Cu un gest brutal, îşi retrase mâna. Acest joc de adolescent plin de dragoste, o înfioră. O făcea să-şi piardă sângele rece. Îşi întoarse, apoi, privirile de la el. Trebuia cu orice preţ să scape de această intimitate, care începea să se facă simţită între ei. Şi St. John, unde putea să fie?

— Scuzaţi-mă, domnule Saunders. Am o întâlnire…

Trebuia să se îndepărteze de ea, pentru a o lăsa să treacă. Şi de-abia aştepta ocazia să-i arunce o privire de gheaţă care să îl sature de aceste intimităţi. Dar zadarnic… Greg îşi fixase privirile în decolteul rochiei sale şi se partea că nu mai toate să şi le desprindă de acolo. Normal… Corsajul albastru închis, care îi

strângea sânii, era special conceput în vederea strategiei pe care o aplica de *fiecare* dată, destinată să distragă atenţia partenerilor de joc. Un client al cazinourilor, obişnuit cu astfel de privelişti, nu ar fi insistat prea mult, dar Greg nu-şi putea desprinde privirile de la el. Parcă s-ar fi întrebat prin ce minune această rochie croită atât de îndrăzneţ, se mula aşa perfect pe corpul ei.

— Scuzaţi-mă, vă rog! repetă ea cu hotărâre, ridicând tonul.

Întinse braţul pentru a-l îndepărta din drumul ei, dar mâna i se lovi ca de un perete. În faţa a cestui trup, dur ca o stâncă, bunele maniere nu îşi aveau rostul. «Gluma a durat prea mult!» se gândi ea.

Se ridică în picioare în faţa lui, fulgerându-l cu privirea. Dar Greg nici nu se uita în ochii ei. El părea încântat numai de apropierea trupului ei.

— Ei bine, ori te dai la o parte, ori îţi pocesc mutra! şuieră ea printre dinţi.

La aceste cuvinte, un surâs maliţios apăru pe faţa lui şi, cu regret, îşi ridică privirea.

— Asta-i bună, domnişoară Luther… Chiar ai intenţia să-mi stâlceşti figura?

— Doar atât cât va trebui, replică ea, stăpânindu-se să nu izbucnească în râs.

Tipul avea tupeu, nu glumă! Deci nu mai avea de-a face cu o fiinţă nevinovată şi blajină.

— Dacă am cina împreună, am avea timp să mai discutăm despre asta.

— Mulţumesc, dar răspunsul este *nu!*

Ştia acum care e numele lui şi era tot ce voise să ştie. La ce bun să mai prelungească discuţia? Acest Saunders nu făcea parte din lumea ei. Diane remarcase acest lucru după felul lui de a juca

bacara. Miza întotdeauna cât mai puţin posibil, se comporta ca un novice şi era complet lipsit de fineţe în joc.

Totuşi, era înduioşător. «Asta trebuie să vină de la ochii lui plini de candoare şi de blândeţe.» Avea ochii deosebiţi de ai celorlalţi jucători. Nu aveau nici goliciunea, nici răceala profesioniştilor pe care îi întâlnise ea. Mai mult, pe faţa lui ascuţită, nu se cunoştea trecerea anilor şi, când râdea, gura i se lăsa într-o parte, în timp ce nasul se străduia să nu plece în cealaltă parte. Era totuşi un lucru ciudat: avea nasul spart ca un bătăuş. Să fie un bătăuş? Nu. Un detectiv? Nici măcar atât! Îi lipsea acea oboseală şi acel aer plictisit care-i caracteriza pe cei ce se confruntă cu lumea interlopă.

Era viril, sigur de el şi foarte degajat. Frumoasa jucătoare întâlnise mulţi fricoşi care jucau poker Era deci capabilă să identifice adevărata siguranţă interioară. Ori acest individ nu trişa. El ştia că nu aparţine acestui univers, dar îi păsa prea puţin de acest lucru.

Gata cu fascinaţia! Trebuia să pornească la atac. Chiar în clipa în care ea se pregătea să-l dea la o parte cu un gest mai brutal, pentru a putea pleca, simţi pe spatele ei gol urcând o palmă umedă. Greg…? Imposibil! Cu o mână îşi ţinea paharul, iar cealaltă era în buzunarul vestei. Diane îşi întoarse brusc capul.

— Salutare, puişor! îi şopti Harry Watters, omul de încredere de la *Runner’s Cay.* Nu ne-ai uitat? Cu atât mai bine…

Acest contact umed îi făcu pielea ca de găină. Tresări. Harry Watters nu putea să nu se împiedice să-şi depăşească drepturile, atât cele profesionale, cât şi pe cele mondene. O dezgusta cu vulgarităţile lui. Încercă să se ferească făcând un pas înapoi, dar Greg îi bloca orice posibilitate de retragere.

— Crezi că rămâi mai mult timp? Pentru că, în acest caz, am

putea să ne întâlnim într-o seară. În una dintre acele seri atât de calde, încât…

— Serile doamnei sunt deja rezervate.

Vocea hotărâtă a lui Greg puse capăt sporovăielii languroase a celuilalt. Zâmbind calm, fără să facă o mişcare, nu părea deloc neliniştit. Ca de obicei, era egal cu sine însuşi. Totuşi, Diane observase o schimbare la el. Intervenţia lui însă avu efectul scontat. Degetele lui Harry se crispară, apoi el îşi retrase încet mâna.

— Cine-i tipul ăsta? Strecură el printre dinţi.

Încântată că îl pusese la punct pe Harry, Diane îşi întoarse zâmbitoare capul spre Saunders.

— Acest tip… Vrei, fără îndoială, să spui domnul Greg Saunders. Nu te-a anunţat St. John că soseşte?

Pe figura lui Harry se aşternu îndoiala. Dacă ar fi jignit pe vreunul dintre oaspeţii importanţi ai lui St. John, şi-ar fi riscat postul. Diane îi observă neliniştea şi insistă:

— Domnul Saunders, de la *Petrole Saunders,* din…

— Denver, precizã Greg, întinzând mâna cu amabilitate.

«Înţelege repede!» se bucură Diane în gând. Îi aruncă o privire maliţioasă şi îşi stăpâni un hohot de râs, constatând transformarea miraculoasă care se produsese în el.

— Sunteţi în cel mai bun club din Bahamas, domnule Saunders. Dacă aveţi nevoie de ceva, întrebaţi de Harry Watters. Crupierii mei nu vă vor face probleme, să ştiţi… în caz de nevoie, eu sunt la dispoziţia dumneavoastră, încheie el făcându-i cu ochiul cu subînţeles interlocutorului său, strângându-i în continuare mâna.

Diane începu să se enerveze. Doar funcţionarii nu erau plătiţi să se ţină de bancuri cu noii veniţi.

— Fii liniştit, Watters! Domnului Saunders nu-i va lipsi nimic, spuse ea cu o voce glacială.

— Desigur! adăugă Greg, profitând de ocazie ca s-o tragă pe Diane mai aproape de el. Bătrânul St. John e hotărât să mă răsfeţe…

«De data asta, a cam sărit peste cal!» gândi Diane şi îi aruncă o privire furibundă. Acest gest posesiv, îl surprinse şi pe Harry, care făcu ochii mari cât cepele.

— A… am impresia că St. John şi cu dumneavoastră sunteţi cei mai buni prieteni din lume. Aha… deci nu uitaţi, nu-i aşa?… Harry Watters… Chemaţi-mă şi nu vi se va refuza nimic.

Se retrase surâzând cam plouat. Imediat ce Harry le întoarse spatele, Diane se smulse din braţele lui Greg, care o eliberă cu un gest elegant şi se retrase câţiva paşi pentru a-i lăsa drumul liber.

— Unul dintre prietenii dumitale? întrebă el arătând cu bărbia silueta care se îndepărta.

— Watters e doar un angajat. Dar i se întâmplă uneori să uite acest lucru. Mulţumesc că mi-ai oferit ocazia să i-o reamintesc, spuse ea, sorbind o înghiţitură de şampanie.

— Mi-a făcut mare plăcere.

Uitând rolul pe care îl jucase în lămurirea lui Harry, el o privi cu o expresie tinerească ce o cuceri pe Diane.

— Nu. Mă îndoiesc. Acum trebuie să plec. Bună seara, domnule Saunders!

— Chiar nu aţi vrea să vă invit la cină?

Îl privi drept în ochi şi făcu un efort imens să nu cedeze în faţa sincerităţii acestui bărbat şi în faţa atracţiei neobişnuite pe care o simţea faţă de el. Dar o asemenea încurcătură nu i-ar atrage decât necazuri. «Mai bine aştept ca St. John să adune informaţii despre el!» se gândi ea.

— Bună seara şi mult noroc! spuse Diane cu un surâs încântător, dar rece. Nu te lăsa păcălit de Harry. Nu e el proprietarul clubului. Şi aş dori să îţi dau un sfat… Ar trebui să te limitezi la jocurile mecanice şi la loto.

Aşează paharul pe bar, îşi ridică privirea, apoi se întoarse şi plecă. După câţiva paşi, pentru a se asigura de efectul pe care îl produsese asupra lui, cu spatele ei magnific, dezgolit, îi surâse peste umăr. Rămas fără glas, Greg clătină din cap admirativ. Satisfăcută, Diane îşi scutură părul negru ca abanosul şi se îndreptă spre masa ei de bacara.

Dar unde era St. John? De când venise, se tot uita după cel care adusese atâta faimă cazinoului *Runner's Cay.* Câteva clipe mai târziu, îl zări. Era un bărbat înalt, cu părul negru şi, chiar în acel moment, se îndrepta spre ea. Fără nicio îndoială, el era stăpânul acelor locuri. Se cunoştea după distincţia lui princiară. La eleganţa şi aroganţa lui, se adăuga şi o siguranţă liniştită. Toate privirile femeilor se îndreptau admirative spre aceeaşi siluetă îmbrăcată în smoking-ul făcut anume pentru talia lui de un croitor celebru.

Zărind-o, St. John se grăbi spre ea şi o strânse de încheietura mâinii. În ochii lui de un gri metalic strălucea o licărire de curiozitate.

— Aş dori să-ţi vorbesc înainte de a începe, îi şopti el la ureche. Vino în biroul meu!

— Diane nu păru deloc surprinsă. Îi dădea deseori instrucţiuni despre ce trebuia să facă. Apoi, îi lăsa mai multe mii de dolari ca să joace în contul lui.

Uşa grea de stejar se închise după ei şi pentru a semnala angajaţilor săi că nu vrea să fie deranjat, St. John aprinse veioza plasată în exterior.

— Ah, Diane, Diane… suspină el, lăsându-se într-un fotoliu de

piele. Mă întreb prin ce minune, această bucată de mătase stă atât de lipită de corpul tău.

— Prin forţa voinţei mele, frăţioare. Voinţa, nimic altceva.

Amuzată, Diane deschise barul biroului şi îşi turnă coniac într-un pahar.

— Te rog să nu te îmbraci aşa şi la Comemorarea Sfinţilor. Tata s-ar îmbolnăvi dacă ar ştii că te las să umbli în rochii atât de fistichii.

Diane îi întinse şi lui un pahar şi, în timp ce se instala în faţa lui, apăru pe faţa ei o expresie îmbufnată.

— Ai primit misiunea să mă aduci acasă, pentru sărbători? întrebă ea, ghemuindu-se într-un fotoliu.

— Ai cam exagerat în ultimii ani, Diane! Ar fi timpul să uiţi şi să ierţi.

— A. Dar l-am iertat. În felul lui, mi-a făcut un serviciu. Necazul e că s-a întâmplat chiar în momentul cel mai nepotrivit şi că în niciun caz nu avea dreptul să-şi bată joc de mine într-un asemenea hal.

— Am discutat destul această problemă. Tu erai un copil dificil, tata era disperat. Era gata să *facă orice ca* să te împiedice să-l iei de bărbat pe individul acela fără o para chioară, care pretindea că e conte sau duce… Sau nu mai ştiu cum. Un fel de *play-boy globe-trotter* care avea nevoie să revină pe linia de plutire pe banii famiIţei Luther… Era totuşi şi el, săracul, într-o situaţie limită… Nicio altă familie nu se hotărâse…

— Eram îndrăgostită de el, asta e tot.

— Şi tu crezi că era de ajuns? O, surioară, tu ai fost un copil adorabil şi ai devenit o femeie foarte frumoasă. Şi apoi, datorită tatălui tău, poţi să-ţi trăieşti viaţa şi să profiţi de banii tăi. Contele *Buzunare Goale* te-ar fi abandonat după un an, lăsându-te fără un

şfanţ şi cu burta la gură.

— Dar de ce a fost expediat tocmai la intrarea în biserică, semnându-i-se un cec? Dă-ţi seama: toate bârfitoarele din ţinut povesteau că tata i-a înmânat un cec şi că l-a băgat pe Antonio într-un taxi.

— Asta aparţine trecutului, micuţa mea. Puţin îţi mai pasă acum de această poveste.

— Nu-i adevărat, îmi pasă!

Şi dacă era atât de neîncrezătoare astăzi, se datora celor întâmplate în ziua nunţii sale. Faptul că Antonio al ei fusese înşelat, îi sfâşiase inima. Dar femeia rafinată care devenise nu se va mai lăsa niciodată păcălită. Gata cu visurile copilăriei!

— Nu-mi fă morală, St. John. Mă voi duce. Tu ştii prea bine că îmi petrec întotdeauna vacanţele la el!

Şi, de altfel –, unde ar fi putut merge? Dacă ea îşi făcea o datorie să se ducă acolo, era pentru că nu avea pe altcineva, iată ce avantaje ai dacă eşti frumoasă şi ai un cârd de admiratori după tine! Dacă tatăl său nu i-ar fi stricat căsătoria, ea n-ar fi colindat acum cazinourile. A început s-o facă pentru că era turbată de furie. Apoi acesta devenise acum modul ei de viaţă. Şi dacă n-ar fi fost atât de fericită la masa de joc, ar fi găsit poate o altă soluţie. Dar cum reuşea totdeauna în ceea ce făcea…

«Numai de ar dura…», se gândi ea, netezindu-şi faldurile de satin ale rochiei cu şliţ lung, până la genunchi.

— De acord cu cercetarea tuturor sfinţilor. Să trecem la afaceri!

Acestea fiind spuse, St. John scoase un dosar şi amândoi studiară fişele şi conturile în bancă ale celor mai mari jucători prezenţi în această seară. După un sfert de oră, St. John deschise seiful şi scoase zece mii de dolari. Atunci când Diane juca pentru

ea, prefera pokerul. Dar, de data asta, St. John îi ceruse să vină. Juca deci cu banii lui şi el lua un procentaj din câştig.

Diane dădu drumul bancnotelor în poşetă.

— Încă ceva, St. John… Aş vrea să-mi faci o favoare…

— Spune, răspunse el, închizând seiful.

— E cineva care mă urmăreşte.

— Şi asta te surprinde? râse el.

— Am impresia că e vorba de un ziarist, precizează ea, ridicând un umăr dezgolit. L-am întâlnit la San Francisco alaltăieri. În seara asta, am făcut cunoştinţă cu el.

De data asta, St. John deveni foarte serios. Nu mai surâdea deloc când o întrebă:

— Te-a deranjat, Diane? În acest caz, voi da ordin să se ocupe cineva discret de el.

— Nu, nu-i vorba de asta. Nu cred că e periculos… Dar ai putea să te informezi despre el, ca să ştiu cum să-l tratez. Nu sunt sigură că e ziarist. Dar, în caz contrar, mă întreb ce îl împinge să mă urmeze ca un căţeluş.

St. John se destinse puţin.

— Poate purtai aceeaşi rochie. Dă-mi numele clubului unde ai jucat la San Francisco.

— La domnul Wong, în Chinatown.

St. John notă.

— Pentru a intra acolo, trebuie să cunoşti pe cineva. Nu ne rămâne decât să-l descoperim pe cel care l-a ajutat să intre. Mă voi informa. Cum îl cheamă?

— Greg Saunders.

— Arată-mi-l discret când vom ieşi, spuse el, ridicându-se şi oferindu-i braţul. A rămas stabilit să cinăm împreună în seara asta, nu?

— Va fi o sărbătoare pentru mine, şopti ea zâmbitoare, sărutându-l pe obraz.

Apoi cu o mişcare graţioasă, îşi scoase batista din poşeta şi îi şterse urmele de ruj de buze de pe obraz.

— Doamnele se vor supăra pe tine dacă vor crede că ai deja o relaţie.

— Oricum, în seara asta, sunt ocupat, nu uita. Te voi lua la cină spre miezul nopţii. Şi vom sărbători cu ce vei câştiga.

Diane izbucni în râs, în timp ce el stingea lumina şi închidea uşa.

— Consideră-te un om fericit dacă nu-mi las acolo şi cămaşa.

— Măcar de-ai purta una, n-ar fi prea mare păcat, spuse el pe un ton sec.

Plimbându-se prin cazinou în compania lui St. John, începu să se gândească la viaţa pe care şi-o alesese. Obosise şi această constatare îi rănea amorul propriu. Totuşi, ce să facă altceva? Să rămână la Nassau? Să-şi investească banii în *Runner's Cay* şi să accepte să conducă cazinoul împreună cu fratele său? St. John îi propuse acest lucru de doi ani. Nu, ea nu reuşea să se imagineze jucând rolul marii doamne care îmbătrânea cu graţie în această atmosferă de joc.

Amândoi urcară cele câteva scări care duceau la masa de bacara. Greg Saunders nu era în salon şi Diane se simţi dezamăgită. Se aşeză, regretând absenţa acelui chip cu ochi inocenţi.

Îşi scoase banii, în timp ce partida precedentă se termina. St. John îi şopti la ureche câteva recomandări. Crupierul îi făcu un semn discret cu capul, ea îi răspunse şi aruncă o privire spre ceilalţi jucători. Brusc, privirea ei întâlni ochii căprui şi blânzi. Un surâs discret îi arcui uşor buzele. Dar bucuria se amesteca în

sufletul ei cu regretul că el nu îi urmase sfaturile. Dacă mizele erau pentru moment puţin ridicate, Diane nu avea deloc intenţia să le ridice la maximum. Încăpăţânatului îi va veni oare ideea să plece la timp?

Atinse uşor braţul lui St. John care îşi lăsă capul spre ea.

— Numărul zece, murmură ea fără să-l slăbească din ochi pe omul cu obrajii traşi.

St. John îşi întoarse capul şi îl privi pe intrus cu un aer glacial.

— Dacă are noroc, îi dau adresa croitorului meu, pentru că smoking-ul lui este, fără îndoială, împrumutat. Sper, în orice caz, că şi-a cumpărat biletul de întoarcere.

Apoi, depuse un sărut scurt pe părul surorii sale şi plecă.

Diane era de aceeaşi părere cu fratele ei. Totuşi, nu aprecia lipsa lui de bunăvoinţă. Oricare ar fi originile lui Greg, nu erau ei cei mai în măsură să le ridiculizeze. Curios însă, ea nu avusese timp să remarce costumul nu foarte elegant al bărbatului. Privirea lui o făcuse să uite restul.

Greg îi făcu un semn discret şi Diane remarcă blonda care se agăţase de el. «Vrea să-l stoarcă de bani. Ei bine, să se grăbească, altfel, în curând, nu-i va mai rămâne chiar nimic…», gândi ea cu dezgust.

În timp ce reflecta asupra mizei, Diane îi observa pe participanţi şi îi cântărea din priviri. Nu-l scăpa însă niciun moment din raia ei vizuală pe Greg. La un moment dat, banca pierdu şi îi pasă mâna. Tânăra urcă mizele încet pentru a-i jumuli cât mai bine de bani pe temerari. În mod evident, Greg nu făcea parte dintre ei, dar acest lucru nu părea să o descurajeze pe blondă. Nimic nu o putea desprinde de el, nici măcar faptul că el dorea în mod vizibil să scape de ea. Îi îndepărtase de mai multe ori mâinile pe care vampa i le aşezase pe umeri şi în jurul gâtului, dar

nici acest gest nu avusese efectul scontat. Era cât se poate de clar: dacă se descurcase s-o găsească pe Diane, părea, cu siguranţă, mai puţin înzestrat pentru a scăpa din ghearele unei asemenea tigroaice. «Dar la ce bun să o pună la punct?» îşi spuse Diane. «Ceea ce mă interesează este identitatea lui. Nimic mai mult. Şi St. John îmi va spune tot ceea ce vreau să ştiu.»

Exasperată de aşteptare, puse pe masă miza maximă admisă. Un fior străbătu întreaga asistenţă, când crupierul distribui cărţile. O întoarse pe prima – doi de caro – şi pe a doua – şapte de pică. Nimeni nu putea întrece acest nouă.

Crupierul achită câştigurile şi, când Diane ridică privirea, pentru a-i adresa lui Greg un surâs triumfal, nu mai văzu pe nimeni. Locul lui era gol. Sirena îşi luase zborul. De abia avu timp să-şi deja seama că inima i se strângea dureros, când o voce cunoscută îi şopti la ureche:

— Amicul Harry mi-a promis o masă. Am putea să cinăm acolo şi să întârziem până în zori. Dacă eşti ocupată până atunci, reţin masa pentru micul dejun.

Annei i se opri respiraţia. Îşi întoarse privirile spre el şi? Uitându-şi neliniştea, îi zâmbi brusc.

— Câtă însistenţă, domnule Saunders! Să ştii că nu iau niciodată micul dejun cu oameni pe care nu îi cunosc.

— De unde ştii, domnişoară, că nu vei avea de câştigat cunoscându-mă? Poate că nu sunt un bărbat ca oricare altul…

Efectul pe care îl producea asupra ei era cu totul neobişnuit şi trebuia să recunoască acest lucru.

Fusese singură prea mult timp, pentru a nu fi fascinată atât de mult de acest personaj curios, care nu avea înfăţişarea unui jucător. Dar, dacă nu-l interesau banii, ce putea însemna acest lucru? Ce urmărea ţinându-se mereu după ea?

Mizã cinci mii de dolari pe bancã.

— Vă deranjează dacă rămân? N-am reuşit încă să pătrund misterele acestui joc.

Îşi sprijini mâinile de spătar şi se lipi de scaunul ei. Diane îi simţi căldura corpului când stofa costumului său îi atinse uşor şoldurile.

— La bacara nu există mistere.

— Ei bine, tot am mai învăţat ceva.

Diane surâse straniu în faţa acestei mărturisiri stupide, dar surâsul ei nu se potrivea deloc cu atmosfera. Imediat unul dintre jucători se repezi să-şi strângă câştigurile. Diane îi şopti lui Greg:

— Dumneata dai jocului o dimensiune nouă, domnule Saunders.

— Te surprinde, domnişoară Luther?

Şi, cu degetul mare, îi mângâie încet omoplatul. Diane simţi atingerea ca o arsură.

— Da, răspunse ea dintr-o suflare.

Greg continua să se joace cu degetele pe pielea ei… Privirile lor se întâlniră. Ochii ei, de un gri transparent, se cufundară în ai lui.

— Greg, mi-e foame, se auzi o voce smiorcăită.

Amândoi îşi aţintiră privirile asupra blondei care venea spre ei, ondulându-şi şoldurile. Privirea lui Greg reveni la Diane şi sprâncenele sale se ridicară într-o întrebare mută. Diane se gândi o clipă. Apoi, aproape imperceptibil, scutură din cap. El privi grămada de bancnote şi monede pe care crupierul le împingea în direcţia ei şi comentă ca pentru sine însuşi:

— E ceea ce credeam şi eu… Eşti foarte tare!

Siguranţa lui o luă pe nepregătite şi mormăi:

— Ştiu, dar asta nu-mi va aduce neapărat noroc, adăugă ea,

privindu-l îndepărtându-se la braţ cu cucerirea sa.

Plecarea lui o făcu să-şi piardă entuziasmul şi pierdu următoarele trei jocuri. La miezul nopţii, suferise pierderi mari şi câştigase puţin. La cele douăsprezece bătăi ale miezului nopţii, St. John veni lângă ea şi, fără niciun comentariu, privi banii pe care ea îi strecură în poşetă. În birou, făcu un singur comentariu, în timp ce punea banii în seif:

— N-a fost ziua ta cea mai norocoasă…

— Să nu mai vorbim despre asta.

Se privi în oglinda rococo din spatele barului şi îşi înfoie şuviţele rebele care îi încadrau ochii mari şi pometii înalţi. Un iz fin de parfum *Magie Noire* îi desenă un cerc de praf auriu pe umeri şi, cu această nouă armură, înfruntă privirea lui St. John care o fixa în oglindă.

— Ce-ai descoperit despre Saunders? întrebă ea nerăbdătoare.

St. John nu răspunse imediat, ceea ce o enervă pe Diane. După câteva clipe de tăcere, care i se părură lungi cât o viaţă, îl auzi pe fratele ei spunând:

— Nimic… în fine… aproape nimic. Doar dacă nu ţi-a dat un nume fals. Să mergem să mâncăm. Îţi voi povesti la masă ce-am aflat. De fapt nici nu-l cheamă Greg, ci Stephen.

Capitolul 2

Urcară pe o terasă, apoi intrară în restaurant, la etaj. Imediat, un majordom îi conduse la o masă aşezată pe o terasă mică, suspendată deasupra oceanului scăldat de razele lunii.

Mătase, argintărie, cristaluri, un lux orbitor… Dar Diane era prea tulburată pentru a-l remarca. Deci bărbatul acesta cu ochi căprui şi blânzi o minţise. De ce uitase legea elementară care o învăţase să nu creadă nimic din ceea ce spun oamenii, chiar dacă, precum nişte cercetaşi conştiincioşi, dau impresia că şi-au îndeplinit misiunile în fiecare zi?

Se simţea de două ori trădată: de minciunile lui şi de faptul că a preferat-o pe blondă. Îşi reproşa şi că nu a avut încredere în instinctul ei.

— Ei bine, povesteşte! îi spuse ea lui St. John care tocmai se pregătea să deguste băutura.

St. John vărsă uşor vinul spumos de *Burgogne* în paharul cu picior şi bău o înghiţitură din el. Închise ochii şi se concentră, pentru a aprecia mai bine acest vin de un trandafiriu palid.

— E un jucător de două parale…

— Mi-am dat deja seama de asta.

— Şi, pe deasupra, e un păgubos înrăit.

Această ultimă informaţie o surprinse, căci individul nu părea să ia jocul prea în serios.

— Jurist la San Francisco. Căsătorit. Trei copii… scormoni şi mai mult rana St. John.

«Şi, pe deasupra, îşi mai înşală şi nevasta», se gândi Diane, refuzând să admită suferinţa pe care aceste cuvinte o trezeau în ea.

— A fost văzut venind la Monte Carlo acum câteva luni şi a pierdut nu numai o grămadă de bani, ci mai ales o proprietate. Imaginează-ţi: o partidă de poker, mize enorme şi toate sub patronajul scumpului nostru Jacques Latour.

Diane fu cât pe ce să se înece cu vin. Îşi aplecă tot corpul înainte şi o şuviţă de păr îi căzu pe frunte.

— Ce poate să caute la joc un jurist californian cu Jacques Latour?

— Poate are chef să-i lase cămaşa lui, răspunse St. John, ridicând din umeri.

Latour era practic interzis la *Runner's Cay* cât şi la cazinourile care voiau să facă beneficii. Şi, cum el nu putea să se arate în aceste cluburi, acest trişor profesionist se apucase să-i jumulească pe turişti.

Diane jucase într-o seară cu el la Paris. Mirosise de la început că trişa, dar nu avusese cum să dovedească. Latour era rafinat, extrem de rapid şi o uşurase de toţi banii.

— După părerea ta, de ce mă urmăreşte? întrebă ea, în timp ce chelnerul aşeza pe masă somnul cu sos de mărar.

St. John scoase un suspin adânc.

— Măcar te-ai gândit să-ţi protejezi spatele la San Francisco?

— Bineînţeles! strigă Diane, fără să-şi ascundă iritarea.

— Desigur, sălile de joc din Chinatown erau ilegale, dar nu trebuia să o trateze ca pe o novice.

— Nu e nici detectiv, nici poliţist şi suntem la Nassau, în Bahamas.

— Ştiu, surioară, dar nu e acelaşi lucru. Dacă el nu este aici pentru o anchetă, misterul rămâne în întregime nedezlegat. Îţi poate rezerva o surpriză. Vrei puţin somon?

Diane deschise gura şi înghiţi cu lăcomie bucăţica pe care i-o

întindea pe furculiţa lui, apoi scutură capul atunci când el îi oferi încă una.

— Ar fi putut să atace la San Francisco. Ar fi economisit biletul de avion.

— Ştii acum tot ce ştiu şi eu. În locul tău, l-aş întreba data viitoare ce caută pe aici.

Tocmai îi venise şi ei aceeaşi idee. Gluma durase cam mult, după părerea ei.

— Poate că nu te urmăreşte pe tine, la urma urmelor, şi poate că încearcă să se răzbune. Coincidenţă sau nu, dar Jacques Latour este în acest moment la Nassau.

În acest caz, Diane se retrăgea din joc. Era preferabil să nu fie la mijloc între Latour şi un sărman păgubos.

În timpul mesei, St. John îi vorbi despre prima lui dragoste: *Runners's Cay.* Să foloseşti o sută de persoane, să faci în aşa fel încât visul să-ţi devină realitate, să veghezi ca aceste persoane să nu te fure… iată care erau problemele lui curente.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule… Dar domnul Watters vă cheamă la primul etaj, interveni un chelner destul de jenat să-i întrerupă în mijlocul desertului.

St. John se ridică fără tragere de inimă. Nu putea să-şi abandoneze omul de încredere. Dacă Harry îl chemase, însemna că era ceva care merita osteneala. N-ar fi îndrăznit niciodată să deranjeze cina patronului său fără un motiv foarte serios.

— Ai cheia de acasă? o întrebă pe Diane.

— Da… Şi cu asta, ziua de azi s-a terminat… îţi mulţumesc pentru tot.

Îi depuse pe obraz o sărutare frăţească şi surâse:

— Pleci când vrei, surioară.

Dar *surioara* rămase singură ca să ghicească motivele pe care

putea să le aibă un jurist californian ca să o urmărească. Vara se apropia de sfârşit şi briza îi mângâia trupul, în timp ce îşi sorbea vinul, cu ochii pierduţi pe întinderea oceanului liniştit. Uitând cu totul de desert, Diane îşi închise ochii şi respiră mirosul Stropilor mării, duşi de vânt, amestecaţi cu mireasma florilor lacului. După o clipă, avu impresia că nu mai e singură.

Ridică încet pleoapele şi privirea îi căzu pe nişte umeri largi, mult prea largi pentru mărimea smokingului. Îşi ridică privirea spre reverele cam uzate ale costumului, apoi spre surâsul larg şi sincer al lui Greg.

— Bună seara, domnule Saunders! Şi felicitări! N-ai plecat cu buzele umflate de la masa de bacara.

— N-am câştigat prea mare lucru, după cum ştii.

— Nu mă refeream la partidă, precizează Diane, ducându-şi paharul la buze. La loc, te rog. Încă o sticlă, comandă ea chelnerului care se apropiase pentru a strânge farfuriile de pe masă. Sper că mă vei ajuta să-l degust, nu-i aşa, domnule Saunders?

— Chiar asta şi intenţionam să fac, domnişoară Luther, zise el cu ochi strălucitori.

Îi era tot mai greu să-şi desprindă privirile de la decolteul ei îndrăzneţ care dezvăluia, practic, toate farmecele femeii. Chelnerul reveni, destupă sticla şi turnă două degete de vin în paharul pe care îl adusese pentru Saunders. Acesta gustă şi făcu un semn aprobator din cap. Chelnerul îi servi, apoi plecă.

Nici unul nu se grăbea. Diane aştepta cu grijă momentul cel mai potrivit pentru a porni la atac. Lumina lumânărilor accentua mai mult colţurile feţei lui Greg şi estompa uşoara deviaţie a nasului său coroiat. Cum putea un jucător prost şi un soţ infidel să aibă o privire atât de blândă? Dar gata cu înduioşarea! Era

momentul să-l facă să dea cărţile pe faţă.

— Spune-mi, domnule Saunders, de ce te încăpăţânezi să mă urmăreşti?

O privi drept în ochi şi un surâs şiret îi apăru în colţul buzelor.

— Crezi în dragoste la prima vedere?

— Spune povestea asta altcuiva! replică ea cu cinism.

— Fie… Ce-ai spune, dacă ţi-aş mărturisi că. Am nevoie de dumneata… de serviciile dumitale câteva ore? Sunt gata să te plătesc pentru toată noaptea dacă doreşti…

Avusese până acum destule experienţe de acest gen pentru a nu se enerva prea tare şi pentru a nu se ridica de la masă, lăsându-l baltă acolo. Propunerea lui însă o duru, dar reuşi să rămână impasibilă, să nu se înroşească şi nici să nu se îngălbenească. Dar degetele, care ţineau paharul, se crispară. Un minut, fu incapabilă să se mişte. Dar nu trebuia ca el să observe în ce măsură se simţea jignită. Oare îndrăzneala ţinutei sale îi dăduse impresia că e de vânzare? În acest caz, îşi va schimba garderoba. Dar nu, nu putea lua o asemenea hotărâre din cauza primului venit! I se spusese întotdeauna că are gust. Ce rost ar avea să ţină cont de părerea oricărui novice, care nici măcar nu ştie să-şi aleagă costumele pe măsură?

Analiză cu atenţie situaţia. Deci el parcursese cinci mii de kilometri pentru câteva ore petrecute cu ea sau pentru o noapte în patul ei? Îşi lăsă paharul pe masă şi se concentră asupra lui. Greg îi aştepta cu răbdare răspunsul.

— Ai comis o eroare de apreciere şi, din păcate, nu este prima de acest fel, spuse ea cu un ton înţelegător. Nu sunt cea pe care o crezi.

Surâsul lui dispăru brusc. Îşi încruntă sprâncenele,

încreţindu-şi fruntea netedă. Diane făcu un efort ca să-şi stăpânească râsul. Citea în el ca într-o carte deschisă şi nu o mira deloc că Latour îl jumulise. Oricine ar fi putut s-o facă.

— Înţeleg că oferta mea ţi se pare ciudată, spuse el cu o voce neliniştită. Ascultă-mă până la capăt şi îţi vei schimba părerea. Este foarte important!

«Pe asta de unde a mai scos-o?» se întrebă ea, ghemuindu-se în scaun, pentru a pune distanţă cât mai mare între ei.

— Ai fi putut să te adresezi blondei care era lângă dumneata, făcu ea coborându-şi privirea cu subînţeles. Ea n-ar fi refuzat, fii sigur.

Diane avansa aceste consideraţiuni cu cât mai multă delicateţe posibilă, în speranţa că astfel Greg va pleca. În caz contrar, va face un semn discret majordomului care se va grăbi să-l arunce afară. Dacă Saunders va insista, oamenii lui St. John îl vor lua în primire.

Pe faţa lui Greg apăru o expresie contrariată, apoi puţin câte puţin începu să înţeleagă. Se întunecă brusc.

— Te înşeli, domnişoară. Poate pentru prima dată… declară el cu o voce aspră, în timp ce faţa lui devenise glacială. Nu am intenţia să îţi plătesc farmecele… Ceea ce vreau eu să cumpăr e talentul dumitale de jucătoare. De poker, în special.

Diane simţi că se înroşeşte. Cum putuse să comită o greşeală atât de grosolană? Greg sau, mai degrabă, Stephen o păcălise. N-ar fi trebuit să se încreadă niciodată în candoarea lui. Un om surprinzător, iată cum era Saunders! Nu-i mai rămânea decât să-şi facă o ieşire demnă şi să uite incidentul.

— Scuză-mă pentru această neînţelegere… spuse ea cu un surâs afectat.

Saunders strânse din dinţi şi înainte ca ea să fi avut timp să

dispară, o apucă de mână.

— Sunt dezolat! Rămâi, te rog. Şi scuză-mă că ţi-am făcut o impresie atât de proastă, dar… eşti cu adevărat încântătoare.

Mai mult din curiozitate, Diane se aşeză din nou pe scaun. Îl văzu pe Saunders liniştindu-se puţin şi un surâs tandru apăru pe buzele sale. El îi ţinea în continuare mâna.

— Eşti frumoasă, Diane. Când te privesc, mi se taie respiraţia…

Se întrerupse ca să privească mâinile lor unite pe albul strălucitor al feţei de masă. Mâna lui brună şi bronzată, a Dianei fină şi sidefie. Când ea îşi retrase mâna, el îi mângâie palma cu vârful degetului mare.

— Aş dori să-mi recuperez investiţia de o viaţă, fără ca prin aceasta să îţi fac ţie vreun rău.

Diane îşi aduse aminte la timp că Saunders era căsătorit, altfel s-ar fi lăsat fermecată de delicateţea şi de onestitatea care i se citea în ochi. Era greu să rezişti unui bărbat atât de tandru…

— Nu pot să te ajut. Eu joc numai pentru mine. Cât despre a-l înfrunta pe Latour…

— De unde ştii că voiam să joci împotriva lui?

— Ei bine, m-am informat. Ştiu că Latour te-a făcut să suferi pierderi grele şi că nu te numeşti Greg. Aşa că nu numai că joci prost, Stephen, dar, pe deasupra, mai şi minţi prost. Dacă vrei să asculţi un sfat, întoarce-te acasă şi stai cât mai departe de masa de joc.

El se destinse brusc, se instală confortabil pe scaunul lui şi-şi mângâie nodul papionului.

— Văd că ştii câte ceva… E cald în seara asta, nu crezi? Ai dreptate, mint foarte prost. Pe de altă parte, chiar mă numesc Greg. Stephen e fratele meu şi proprietatea pe care a pierdut-o

jucând cu Latour este a mea. Vreau s-o recuperez.

«Să fie tras pe sfoară în halul ăsta de propriul frate! Ce oroare!» se gândi Diane, privind spre plajă. Totuşi, nu se simţea în stare să-l înfrunte pe Latour. Chiar dacă era vorba să-l răzbune pe nefericitul Greg.

— Sunt dezolată, dar nu pot face nimic pentru dumneata.

— De ce?

— Pentru că Latour e un trişor înspăimântător. Nu l-aş înfrunta pentru tot aurul din lume. Încearcă să înţelegi. Vei pierde şi ultimii bani pe care îi mai ai.

«Numai de n-ar insista!» îşi spuse în gând. Căci, dacă nu reuşise de prima dată să-l bată pe Latour pe propriul lui teren, de la ultima lor întrevedere ea mai învăţase, totuşi, câteva trucuri în plus.

— Şi eu m-am informat, demară Greg. Eşti foarte puternică. Unii te consideră cea mai bună. Şi, în ceea ce mă priveşte, sunt gata să-mi asum acest risc.

Părea aproape disperat. Deşi Diane înţelegea acest sentiment care o tulbura profund, nu putea să facă nimic pentru a schimba situaţia.

— De ce eu? Cunosc mulţi jucători care ar vrea să-l înfrunte pe Latour. Mai ales dacă ar juca pe banii altuia.

— Desigur, dar dumneata îmi pari cinstită.

— De asta m-ai urmărit până aici?

— Eu ştiu să-i cântăresc pe oameni. Aş putea spune că este cea mai mare calitate a mea. Cei pe care am avut ocazia să-i frecventez în acest mediu, îmi fac pielea ca de găină. Şi tu îmi faci pielea ca de găină, dar nu din aceleaşi motive.

— Înţeleg… Bine. Să presupunem că accept târgul. Eu cu ce mă aleg? Cred că ştii că banii nu mă interesează prea mult.

Se opri brusc, pentru că se simţea vinovată că îl lasă să spere… Cu atât mai mult cu cât afacerea lor era eşuată dinainte.

— Asta îmi convine cu atât mai mult cu cât nu am niciun ban pentru început. Dar am o idee…

— Cum?! Ai vrea să joc pe degeaba?! strigă ea. Nici vorbă, domnule! Întoarce-te acasă!

Dar spunând aceste cuvinte, nu se simţi deloc satisfăcută. De parcă i-ar fi dat lovitura de graţie. Ce putea să facă? Doar dacă… n-o fi vrând totuşi să-i ceară ei bani.

— Nici nu pot măcar să mă întorc acasă, mărturisi el cu un aer resemnat. Latour locuieşte în casa mea acum.

Văzându-l atât de nefericit Diane nu mai ştiu ce să facă şi se aşeză la loc pe scaun.

— Fratele dumitale te-a lăsat pe afară, deci? A făcut el asta? Pretinzi totuşi că te pricepi la oameni.

Diane se miră că era încă în stare să pună la inimă problemele altcuiva. Acest lucru nu i se mai întâmplase de ani de zile. Îşi dădu seama că restaurantul era aproape gol şi că se făcuse ora două dimineaţa. Dacă fratele său ar fi abandonat-o aşa cum a făcut fratele lui Greg, ea ar fi fost disperată. Ar fi fost în stare să îl ucidă! Dar iată că Greg căuta cu calm o soluţie pentru a ieşi din impas. Pretindea că ea e cinstită, ceea ce o înduioşase. Dar, tocmai din această cauză, ea nu avea nicio şansă în faţa lui Latour. Cinstită? Acest calificativ avea pentru ea cu totul alt sens decât pentru el. Fusese considerată totdeauna foarte frumoasă, dar cinstită… niciodată.

— Nu numai că nu mai am casă, dar am pierdut şi terenurile pe care eu şi fratele meu le posedam în comun. El trebuia să-mi vândă partea lui, dar… a pierdut-o jucând-o cu Latour.

— Ar trebui să-l dat pe fratele dumitale în judecată.

— Nu a fost niciun contract scris între noi. Cuvântul, onoarea… au fost suficiente. Nici măcar nu pot fi supărat pe el. Există oameni pentru care jocul este o boală şi Stephen e unul dintre ei. Dar, de data asta, cred că i s-a dat o lecţie, bună. De fapt, el mi-a dat ideea să te caut.

— Nici măcar nu-l cunosc pe fratele tău! protestă Diane.

— Dar el a auzit vorbindu-se despre tine şi te-a văzut jucând la domnul Wong.

— Ceea ce ţi-ar trebui, domnule Saunders e un înger păzitor. Fratele tău îţi face praf bunurile personale şi, pe deasupra, îi şi urmezi sfaturile?

— Linişteşte-te, nu i-am acordat prea mare credit. De aceea nu am discutat cu tine încă de la San Francisco. Voiam să mă asigur mai întâi eu însumi cât de talentată eşti. Chiar dacă aş fi fost un jucător emerit, văzând cum umfli mizele… Şi încă la orice joc ai juca…

Se întrerupse şi umplu din nou paharele.

— Postul de înger păzitor este liber. Dacă îl doreşti…

— De unde ai avut bani ca să vii până aici?

«Greg îşi ascunde destul de stângaci sentimentele», aprecie Diane, văzându-l că se înroşeşte brusc.

— Am ipotecat puţinele terenuri care mi-au mai rămas.

— Ţi-a mai rămas totuşi ceva? Deci, ce vrei?

Diane îşi muşcă limba. Se arunca singură în gura lupului.

— Îţi las zece la sută din terenurile pe care le vei recupera, cu condiţia să am dreptul de a le răscumpăra. Până atunci, te vei bucura de unul dintre cele mai frumoase terenuri de pescuit din lume.

— E o poveste de adormit copiii! Dacă înţeleg bine, erai la domnul Wong, ca să vezi ce se mai întâmplă şi remarci o doamnă

îmbrăcată în mătase şi împodobită cu perle. Logica dumitale e pusă la treabă. Deduci că e o pasionată de pescuit şi vii cu o propunere care să o intereseze. Ce să spun… Parcă visez!

Ridicând braţele spre cer, Diane izbucni în râs. Nu va uita prea curând această aventură. Şi cel mai frumos lucru era că Greg începuse şi el să râdă. În timp ce afară se lumina, râsetele lor umplură sala goală a restaurantului cel mai de vază din Bahamas.

— Ai ghicit, Diane… Lucrurile s-au petrecut exact aşa. Şi eu sunt încântat că aparenţele nu m-au înşelat, spuse el luând-o de mână.

— Sunt dezolată că te decepţionez, dar eu nici măcar nu aş putea deosebi o mulinetă de o bobină. Mai mult, nici măcar nu m-ar interesa acest lucru.

Îşi şterse ochii cu şerveţelul fără să-şi retragă mâna din palma lui. Îi plăcea să simtă asprimea degetelor lui osoase. Era o cu totul altă senzaţie decât cea pe care i-o provoca atingerea degetelor netede şi moi ale bărbaţilor pe care îi frecventa ea de obicei. Da, Saunders era un om deosebit. Fără să fie agresiv, era viril… Totuşi, se arăta atât de naiv, încât Diane avea uneori chef să-l bată uşor cu palma pe spate şi să-l sărute pentru a-l linişti. Să-i sărute buzele, să-şi treacă degetele prin părul lui castaniu, cu reflexe aurii, să se sprijine de aceşti umeri a căror forţă o simţise… Şi ea îl atrăgea şi ei îi plăcea să ştie acest lucru.

Mergea deseori la San Francisco. În fond, de ce n-ar avea şi ea un teren prin împrejurimi?

— Dacă câştig cele zece la sută, cât ar reprezenta?

— Patru hectare.

— Câţi bani, cercetaş al viselor mele?

— Douăzeci de mii de dolari, cu căsuţa…

— Şi dacă joc, cât îmi pui la dispoziţie? Dacă, bineînţeles,

accept târgul…

— Patru sute de hectare, ceea ce este echivalentul celorlalte patru sute de hectare pe care le posedă Latour.

Nu se aştepta la cifre atât de impresionante.

— Care este suprafaţa totală a proprietăţii?

— Ei bine, patru sute de hectare. Dar a trebuit, bineînţeles, să le ipotechez pentru a-mi putea plăti această călătorie.

— Te-ai hotărât să joci totul pe o carte? întrebă ea speriată de îndrăzneala lui.

Nu l-ar fi crezut în stare de un asemenea risc, pe el care nu era un jucător… Gândul acesta o tulbură profund.

— Vreau să recuperez totul, Diane! E vorba de casa meu. Am muncit greu ca să mi-o construiesc, aşa încât nici nu poate fi vorba să o las unui trişor de două parale.

De data aceasta, nu mai râdea deloc. Şi Diane înţelese că Latour ar face bine să se ascundă în spatele cărţilor sale, pentru că, pe alte terenuri, şansele lui de câştig ar fi fost aproape nule.

— De ce nu ţi-ai ipotecat totul pentru a răscumpăra legal ceea ce posedă Latour?

Greg îi dădu drumul la mână şi se lăsă în scaun. Îşi sprijini bărbia în palmă, apoi – ca şi cum acest incident nefericit i-ar fi dat dureri de cap – îşi masă tâmplele şi îşi acoperi ochii.

— Am vrut să încerc şi aşa, dar Latour e prea lacom. Nu pot să-l ajung din urmă. Mai, ales că a pus mâna pe jumătatea cea mai roditoare, cea de la marginea râului. Ranch-ul nu mai este în California, ci lângă *Hot Sulphur Springs.*

— Şi unde e asta? Departe de Denver?

Râpele acestea aveau nume la fel de întortocheate ca şi drumurile care trebuiau să ducă acolo.

— Nu chiar. Se vede că nu ai fost niciodată prin regiune,

adăugă el pe un ton puţin batjocoritor.

Dar ceva în sufletul Dianei îi spunea că nu o făcuse din răutate, ci numai datorită conjuncturii nefericite în care vorbea despre domeniul lui.

— Te sfătuiesc să nu joci totul. Păstrează jumătate. În felul ăsta, nu rişti să fii complet ruinat.

Spusese aceste cuvinte cu atât de mult avânt, încât ea însăşi fu surprinsă. De ce o neliniştea atât soarta lui Greg? Nu era decât un om care nu reuşea să ajungă la liman, un mare naiv care fusese tras pe sfoară de cineva în care avusese încredere. Ce putea fi mai obişnuit în universul diabolic al jocului, în care nicio legătură, fie ea de dragoste sau de prietenie, nu rezista? Nici ei nu-i plăcea această realitate, dar ea învăţase regulile, aşa cum tocmai o făcea acum Greg.

Întoarse capul şi contemplă valurile negre ale oceanului. Se va hotărî să facă o faptă bună, chiar dacă în faţa lui Latour nu avea decât puţine şanse să câştige? îşi spuse că, în fond, situaţia era ideală, pentru că oricum nu avea nimic de pierdut. Să-l lase pe acest băiat mare să hotărască de unul singur pentru el…

Îl privi pe furiş. Nu era chiar atât de solid… Şi nici prea înalt. Şi, chiar dacă avea umerii largi, acest lucru nu ieşea prea mult în evidenţă. Probabil, hainele închiriate nu erau pe măsura lui – cam strâmt smoking-ul ales…

— Când trebuie să aibă loc partida?

— Ce-ai spune de… mâine seară? sugeră el, mângâind cu ochii satinul care se mula perfect pe rotunjimile partenerei sale de conversaţie.

Imediat ce el pronunţă aceste cuvinte cu dublu înţeles, privirile li se întâlniră pe deasupra mesei. Ochii i se înceţoşară. Era evident că reuşea tot mai greu să-şi stăpânească reacţiile

propriului trup, ce iradia o căldură tulburătoare. «Te joci cu focul!» îşi spuse ea în gând.

— Acordă-mi două zile şi după ce va trece acest termen, ne întâlnim la *Runner's Cay.* E timpul necesar pentru a organiza întâlnirea…

Diane folosea tonul rece al femeilor de afaceri, pentru a-şi ascunde tulburarea pe care i-o provoca privirea lui. I se părea incredibil ceea ce reuşea să facă din ea acest cercetaş cu nasul spart. Dusese o viaţă mult prea solitară până atunci şi, dacă ar îndrăzni să spună cuiva acest lucru, era sigură că nimeni n-ar crede-o. Însă, acest tânăr cu suflet candid era genul de bărbat foarte rar întâlnit prin cazinouri. Poate tocmai de aceea se simţea atât de atrasă de el.

— Aş prefera să nu trişezi, spuse el, fără să o privească în faţă.

— Ascultă, tinere, nu ne jucăm de-a copiii de grădiniţă. Şi nici n-am chef să mă mai las furată a doua oară. Eu sunt cea care comandă, să nu uiţi asta!

Se enervase, dar, în mod paradoxal, ideile începuseră să-i fie mai limpezi. Devenise iarăşi jucătoarea de poker care nu se lăsa atât de uşor impresionată. Continuă pe acelaşi ton:

— Vrei să recuperezi ranch-ul, da sau ba?

— Da. Doresc acest lucru. Şi sunt pregătit să fac orice pentru a reuşi, dar nu vreau să-ţi asumi riscuri prea mari pentru mine.

El întinse braţul şi îi luă din nou mâna. Contactul acesta o reconfortă şi o tulbură, în acelaşi timp, risipindu-i bruma de stăpânire de sine pe care cu greu o recăpătase. Lui Greg îi plăcea s-o atingă. Deja era pentru a treia oară în acea seară când el îi lua mâna şi ea îl lăsase.

— Vreau pe cineva. Care să ştie să-i ţină piept, adăugă el.

Se îndoia de capacităţile ei? În orice caz, ea nu va renunţa la povestea cu trişatul. I se părea soluţia cea mai cinstită pentru a putea lupta cu arme egale cu un trişor versat…

— Latour trişează mereu. Şi, dacă eu pierd…

— Voi porni din nou de la zero. Mi s-a mai întâmplat o dată. Mai este suficient pământ în vale.

— Pe care va trebui să-l plăteşti, îl întrerupse ea. Nu o poţi lua la nesfârşit de la capăt!

— Am o meserie…

— Şi e bănoasă meseria asta a ta?

— Nu, nu prea. Dar tot nu vreau să trişezi…

Diane se uită lung la el, intrigată de această siguranţă a lui şi se ridică de la masă, continuând să-i susţină privirea. Faldurile rochiei de abia îi acopereau genunchii. Strânse bărbăteşte mâna partenerului ei preferat de afaceri, surâzându-i larg.

— Totul se va desfăşura după cum voi hotărî eu, cercetaşule! Ne vedem peste două zile…

Diane îi făcu un semn cu ochiul şi dispăru într-un foşnet de satin şi într-o boare de parfum *Magie Noire.*

Dacă cineva i-ar fi spus cu câteva zile înainte că va face acte de caritate de dragul unui necunoscut, i s-ar fi părut că e o glumă bună. Situaţia era de-a dreptul ridicolă şi ar fi vrut să râdă.

Dar inima i se strânse la gândul că adevărata mizăa acestui joc era fericirea lui Greg.

Capitolul 3

— Nici nu poate fi vorba! Ţi-o interzic în mod categoric, Diane! Şi nu mai insista!

St. John ridică ochii până atunci aţintiţi asupra documentelor risipite pe masa unde îşi lua micul dejun. Ochelarii de soare îi mascau ochii, dar tânăra femeie ghici privirile neînduplecate pe care i le arunca. În linişte, Diane rupse un corn cu gem şi-şi linse gânditoare degetele.

Ce plăcere să te bronzezi pe terasa care se întindea de-a lungul celor două părţi ale casei lui St. John! O terasă era cu faţa spre ocean, alta era un adevărat paradis umbrit de palmieri.

— Nu ţi-am cerut permisiunea, St. John, am vrut doar să mă ajuţi.

— Ştiu prea bine că nu mai eşti la vârsta lecţiilor de morală, surioară, dar ar trebui să te fac să le revezi. În cazul că ai uitat, eu sunt proprietarul cazinoului. Să mă ferească Dumnezeu să mă ating de un singur joc trucat, măcar cu vârful unui deget. Şi ţi-o interzic şi ţie.

Aceste trimiteri la calităţile morale ale individului, cum erau cinstea sau corectitudinea, o făcură pe tânăra femeie să râdă batjocoritor.

— Dacă amintirile mele sunt exacte, domnule, acum cinci ani, la New Orleans, n-aţi prea jucat cu mijloace foarte ortodoxe… Iar la Las Vegas, tot cam pe vremea aceea, tot treabă cinstită, nu? Sau am uitat eu…

— Inutil. Ştiu unde vrei să ajungi. Dar acum eu sunt patronul şi vreau să rămân departe de aceste jocuri.

— Nici eu nu vreau să te amesteci în mod special. Am nevoie

doar de un pachet de cărţi măsluite.

— Nu-ţi va servi la nimic, Diane. Orice vei face, Latour te va păpa cu fulgi cu tot…

— Ei bine, îmi asum acest risc. E o ocazie ideală pentru a-l înfrunta.

— Dacă nu ai nimic mai bun de propus, cheamă-ţi amicul şi spune-i că te retragi din afacere.

— Refuz, spuse ea întinzând calmă mâna după alt corn, din care muşcă cu poftă.

«Continuă, micuţo!», îşi spuse ea în gând. «Dacă insişti, îţi oferă el o soluţie mai bună. Ca de obicei…» Fără să vrea, privirea candidă a lui Greg Saunders îi reveni în minte. Fratele său îl abandonase, însă ea n-o va face. Întotdeauna şi-a respectat cuvântul dat şi contractul încheiat. Şi se părea că şi Greg era la fel.

St. John aştepta să treacă timpul. Îşi sprijinea bărbia într-o palmă, iar cu cealaltă mână bătea tacticos în eleganta masa de sticlă.

— Cât de bine mai ştii să trişezi?

— Nu suficient pentru a-l păcăli pe Latour. Doar dacă tu – pentru a-i distrage atenţia, evident – faci să explodeze un baton de dinamită sau dacă o femeie goală traversează camera urlând exact în momentul în care eu aş schimba jocurile…

— E o strategie cam grosolană.

— Chiar aşa?! râse batjocoritor Diane. Dacă te mai gândeşti puţin, sunt sigură că vei găsi o cale de mijloc.

— Pari foarte hotărâtă… Dar nici măcar nu-l cunoşti pe acest om.

— Tot ranchiunos ai rămas… Poate vrei să-l convingi pe tata că jocul este o acţiune filantropică. Nu riscă nimic dacă te crede.

Diane mângâia marginea ceştii fără să-şi privească fratele. Îi

intuise exact punctul sensibil.

— Am nevoie să mă ajuţi, asta-i tot…

— O K., îngeraşule! Nu văd decât o singură soluţie: cărţile măsluite. Dar, pentru a ţi le procura şi a învăţa să le descifrezi, vei avea nevoie de ceva timp. Pentru când e prevăzută partida?

— I-am spus lui Greg să mă contacteze poimâine.

Privirea lui St. John era cam neîncrezătoare.

— Bine… Poate reuşim să-l mai amânăm câteva zile. Când Latour îşi aşază valizele într-un loc, e clar că are intenţia să cureţe tot. Am remarcat, deja, ieri la cazinou, o mulţime de fraieri care nu aşteaptă altceva decât să fie jumuliţi, replică Diane.

— Dacă te închizi cu Harry într-o cameră şi stai cu el cinci zile încheiate, ai toate şansele să înveţi să citeşti cărţile măsluite. Asta în cel mai bun caz… Cu cât te plăteşte prostuţul tău pentru toată treaba asta?

Diane mărturisi, puţin jenată:

— Voi avea nişte drepturi de… pescuit, mormăi ea, evitându-i privirea.

Pe St. John nu putea să-l mintă. Se ridică şi se aşeză într-un şezlong, pe care îşi potrivi o pernuţă moale.

— Vrei să repeţi ce-ai spus?

— Da… O permisiune de pescuit şi patru hectare într-un ranch din Colorado. Sus, pe munte.

Nu-i spusese numele exact al fermei, pentru că nu voia ca St. John să culeagă mai multe informaţii decât trebuia. Începu să se ungă cu o cremă specială pentru bronz, ferindu-se să-i întâlnească privirea. Se aştepta s-o bombardeze cu întrebări, dar nu-i veni să creadă când îl auzi râzând.

— E ceva nou… Auzi, de când interesul ăsta pentru pescuit?

— Mda… Se pare că era ascuns în străfundul subconştientului

meu, iar acum tocmai urcă la suprafaţă.

— Îţi reamintesc că e căsătorit, spuse el cu un fals aer nevinovat.

— Nu… Ne-am înşelat. Stephen Saunders e fratele lui. El e cel care a jucat şi a pierdut o parte din ranch-ul lui Greg. Şi, cum e normal, acum vrea să şi-l recupereze.

Pe chipul cu trăsături distinse al fratelui ei se aşternu disperarea.

— Ştiu, ştiu, St. John, dar nu există niciun mijloc de a-l aduce cu picioarele pe pământ.

— Înseamnă că este un imbecil!

— Ei, nu e chiar imbecil. Mai degrabă, naiv. El vrea să se reîntoarcă acasă la el şi, pentru a reuşi s-o facă, riscă totul.

Liniştea fratelui ei începea s-o irite, cu atât mai mult cu cât fără ajutorul lui toată afacerea se ducea de râpă.

— Capitulez, Diane… Dar, pentru asta, trebuie să vorbesc cu Harry Watters.

Diane se întoarse cu faţa la el şi-i surâse fericită.

— Mulţumesc. Dacă vei vrea vreodată să pescuieşti, ştii unde să vii…

— Da, exact asta îmi lipsea, fetiţo! spuse el, adunându-şi hârtiile de pe masă şi aruncându-i pe deasupra ochelarilor o privire plină de reproş.

După două zile, Diane începu să se întrebe dacă St. John îi făcuse într-adevăr vreo favoare. Să rămâi închisă, în biroul patronului, cu Harry Watters alături, la lumina unei lămpi cu ultraviolete, nu prea semăna a cadou! Încă trei zile. De chin… Se ruga în gând să se poată stăpâni şi să nu-l pocnească, Harry nefiind obligat să facă vreun efort special pentru a o dezgusta. O făcea de la sine, în modul cel mai natural cu putinţă.

Dacă Cel de Sus nu îl prea răsfăţase în ceea ce privea aspectul, trebuia totuşi să recunoască faptul că, în ipostaza de trişor era foarte înzestrat şi extrem de eficace.

Harry îi explică modul de funcţionare a sistemului şi, înainte să-i dezvăluie cum fuseseră măsluite cărţile, făcură o partidă. Diane pierduse.

— Ne oprim, frumoaso… Facem o pauză, o anunţă Harry. Te simt cam nervoasă.

Harry întinse braţul şi stinse lampa de pe masă. Întunericul cuprinse încăperea, şi, în aceeaşi clipă Harry dădu peste ea, ca din întâmplare. «Ei bine, o să mi-o plătească domnul cercetaş, pentru toate astea!».

— Ia-ţi labele de pe mine, limaxule! urlă ea, îndepărtându-i mâna indiscretă.

În ciuda felului său vâscos de a fi, Harry era un jucător de excepţie. Întreg cazinoul era al său: repera trişorii de la distanţă, dintr-o singură privire, iar crupierii preferau să se abţină de la orice măgărie, în prezenţa lui.

Diane începuse să se mai liniştească puţin, dar surâsul îi dispăru complet de pe buze în clipa în care Harry se aşează pe bancheta, lângă ea. După ce îşi turnă puţină cafea şi sorbi tacticos din lichidul fierbinte, spuse:

— Sunt dezolat, frumuseţe, dar acum mă aşteaptă un crupier. Aşa că azi terminăm ceva mai repede. Ne vedem mâine, la aceeaşi oră, da?

— Bine, răsuflă ea uşurată.

După plecarea lui, Diane urcă în camera ei şi îmbrăcă un costum de baie. Nu mult timp după aceea, nisipul îi ardea tălpile şi, pentru a scăpa de această senzaţie neplăcută, se aruncă în valuri. Era destul de neîndemânatică, dar fratele ei îi promisese că o va

învăţa să plonjeze, dacă va rămâne acolo mai mult timp. Gândindu-se la el, îşi imagină o eventuală asociere cu el, dar nu i se păru prea rentabilă. Cele două zile petrecute alături de Harry scoseseră la iveală tot ce era mai detestabil în lumea jocului.

«Sărmana fetiţă bogată, nu are unde să se ducă…», îşi spuse râzând. Bineînţeles, situaţia ei nu era chiar atât de dramatică.

Valurile mării făceau din trupul ei un leagăn de spumă irizată. La un moment dat, în timp ce se îndrepta hotărâtă spre mal, zări vag o siluetă care trecea uşile de sticlă ale casei şi se îndrepta spre plajă. Îşi dădu seama că era un bărbat, dar nu reuşi să-l identifice imediat. Era mai înalt ca St. John şi mai slab ca Harry.

Părul deschis la culoare, căruia soarele îi adăuga sclipiri de aur, surâsul larg şi cuceritor, toate acestea îi erau familiare. Bărbatul purta o cămaşă decolorată din bumbac ale cărei capete atârnau pe deasupra blugilor săi strâmţi; mânecile ridicate până la Cot scoteau în evidenţă braţele bronzate şi puternice.

«Ai noroc că marea m-a mai calmat, cercetaşule. Altfel, cu jumătate de oră mai devreme, aş fi cerut preţ dublu pentru serviciile mele», îşi spuse. Diane în gând. Îi era greu să-şi mărturisească sieşi cât de mult o tulbura acest bărbat, îmbrăcat într-o asemenea ţinută, care – după părerea ei – îl avantaja mai mult decât smoking-ul.

— Bună ziua, Greg! îi spuse ieşind din apă şi evitând să-l privească.

— Bună ziua…

Greg, în schimb, o privea insistent, în timp ce îi învelea umerii cu prosopul pe care ea îl lăsase pe plajă. O fracţiune de secundă o strânse tandru în braţe, lipindu-i spatele de pieptul lui puternic. Un val de căldură îi străbătu corpul, dar aparent, Diane rămase impasibilă la atingerea degetelor lui. Încercând să scape de

această atracţie magnetică, se gândi la zbaterile zadarnice ale unui peşte, ce încearcă să scape din plasa unui pescar cu experienţă. Surâse ironică; apoi îl întrebă, frecându-şi mâinile cu un prosop:

— Cum ai aflat unde sunt?

— De la micul tău prieten, spuse el laconic.

— Micul meu prieten? se miră ea.

Văzând scânteia aprinsă în ochii lui Greg, adăugă cu un surâs îndărătnic:

— Care dintre ei?

— Bătrânul. Tipul spilcuit care te însoţea la cazinou. Cel cu tâmplele argintii şi cu ochii la fel de frumoşi ca ai tăi…

— Da, el… îi răspunse ea cu o privire visătoare. E un bărbat frumos, nu? Şi dacă place unui bărbat, imaginează-ţi ce efect are asupra femeilor…

Îl mai lăsă o clipă să fiarbă în suc propriu, apoi izbucni în râs. Chipul lui Greg trecu de la mânie la surprindere, apoi la nerăbdare. Printre hohote de râs, Diane reuşi să articuleze:

— Ei bine, închipuieşte-ţi că *micul meu prieten* la care te referi e fratele meu, St. John, proprietarul cazinoului *Runner's Cay*.

— Oh!

Greg schiţă un surâs uşor ironic, dar pe chipul lui se citea clar că se simţea uşurat. Cu mâinile în buzunarele blugilor, îşi ridică pentru o clipă privirea spre cer. Apoi, adăugă:

— St. John! Cu un astfel de nume, s-ar părea că e şi îngerul tău păzitor, nu?

— Şi da şi nu… Hai, să ne întoarcem! Îţi explic imediat stratagema asupra căreia ne-am oprit şi pe care am pus-o la punct.

Greg o urmă şi, în momentul în care ajunse lângă ea, o luă de braţ cu un gest cât se poate de natural. Diane nu se formaliză. Se simţea bine alături de el, dar o frământa mereu ideea că nu e bine

să se lase pradă sentimentelor şi să se arunce în braţele unui necunoscut – seducător, e adevărat, dar… fără adăpost…

Când ajunseră pe terasă, Diane îşi aruncă prosopul spre un scaun; dar Greg îl prinse din zbor şi-l aşeză liniştit pe spătarul scaunului vizat.

— Eu cred că putem umfla de la Latour tot ce îţi datorează. Inclusiv ranch-ul, preciză ea, în timp ce se îndrepta spre spatele casei, unde era instalat un duş elegant în aer liber.

O perdea de stropi îngheţaţi o învălui, îndepărtându-i sarea de pe trup.

— Cum aşa? se miră Greg, strigând pentru a se face auzit.

Stropii reci ajungeau până la el, umezindu-i pantalonii plini de nisip. O privea lacom, stând cu piciorul sprijinit de perete, într-o poziţie firească, dar foarte senzuală.

Diane îşi oferea trupul jetului de apă cu gesturi molatice, amuzată de reacţia pe care fiecare mişcare a ei o trezea pe chipul lui.

Nu era nicio îndoială că Greg nu va reuşi să reziste prea mult tentaţiei. Se apropie uşor de ea şi îi cuprinse trupul în braţe lipindu-l de al lui. Înainte ca Diane să poată deschide ochii, buzele lui le atinseseră pe ale ei, într-un sărut fierbinte şi pasionat. Acest sărut sub jetul de apă rece o ameţi instantaneu. Avu senzaţia că se cufundă într-o stare de beţie totală. În timp ce Greg explora colţurile gurii ce i se oferea, Diane îşi ridică braţele şi-i cuprinse tandru umerii. Apa şi dorinţa începuseră să o inunde în valuri leneşe, ameţitoare. Greg îi cuprinse cu o mână talia, iar cu cealaltă închise robinetul. Când apa încetă să mai curgă, flacăra din trupul ei se dezlănţui cu furie. Limba ei pătrunse în gura lui, lacomă, invadatoare şi, când o atinse pe a lui, el scoase un geamăt lung şi răguşit care o tulbură. Îşi aşeză mâinile pe scobitura şoldurilor lui,

lipindu-se şi mai mult de el. Îi simţea atingerea degetelor fierbinţi prin ţesătura fină a costumului de baie, care nu reuşea să ascundă prea mare lucru.

Dar, în ciuda acestei beţii, îşi dădea seama că se află pe marginea unei trambuline foarte înalte. Avea să cadă în necunoscut şi nu ştia dacă la aterizare o aşteaptă fericirea sau durerea. Îşi retrase confuză capul, încercând să-şi găsească cuvintele potrivite. Greg profită şi mai încercă o nouă apropiere care avu efectul unei descărcări electrice.

— Eşti… complet ud, reuşi ea să articuleze.

— Şi tu la fel. Chiar şi după urechi… adăugă el, trecându-şi uşor limba pe după urechea ei şi sorbindu-i stropii reci.

Ea îl împinse şi se îndepărtă puţin, regăsindu-şi tonul rece şi dur.

— Îţi aduc imediat un prosop uscat. Până vin, ia o bere, dacă îţi este sete şi vrei…

Diane se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre camera ei, lăsând propoziţia neterminată, pentru că nu mai ştia ce să spună. Intră şi încuie imediat uşa în urma ei. Era foarte tulburată. Sărutul lui o ameţise, lăsând-o fără vlagă şi aruncând-o într-un univers magic. Iar el, Greg Saunders, era singurul care avea cheile acestei lumi vrăjite. Însă, chiar dacă era primul care reuşise să o răvăşească astfel, cu siguranţă, nu era şi ultimul. «Nu-i nimic deosebit. A fost doar un sărut», îşi spuse Diane, pentru a se încuraja.

* * *

Între timp, Greg privea gânditor oceanul albastru, sprijinit de balustradă. Când îi auzi paşii apropiindu-se, întoarse capul şi-i

surâse de la distanţă. Diane fu încă o dată surprinsă de senzualitatea pe care o emana bărbatul din faţa ei. Îşi dădu seama că singura posibilitate de a-i rezista era să-şi imagineze în locul lui o masă de poker. Zis şi făcut! Efectul nu se lăsă prea mult timp aşteptat. Emoţiile se risipiră ca prin farmec. Acum îl putea privi cu răceală şi cu mai multă obiectivitate.

Greg sesiză imediat această schimbare bruscă, dar înţelese că tânăra nu avea la îndemână decât acest mijloc pentru a-şi ascunde propria vulnerabilitate.

— Partida va avea loc vineri seara, anunţă ea sec. Latour va veni cu doi oameni de afaceri care sunt aici în vacanţă. Sunt sigură că are intenţia să-i jumulească. Unul dintre prietenii mei se va alătura onorabilei adunări – pentru a mă asista, fireşte. Şi, bineînţeles, va primi o parte din banii pe care sper să-i câştig. Cât despre proprietate, ea îţi. Va reveni, cu excepţia celor patru hectare ale mele.

Diane se aşează pe terasă şi Greg îşi trase un scaun şi se aşează cu braţele trecute pe după spătar. Diane îi aruncă o privire scurtă, simţind încă atingerea acelor braţe pe trupul ei.

— Îmi pare bun planul acesta, spuse el. Cum a reacţionat Latour când i-ai spus de proprietate?

Pentru a-şi întoarce privirile de la trupul lui viril, Diane trebui să fixeze rând pe rând cele două pahare de bere şi sticlele acoperite de gheaţă, pe care tocmai le scosese din frigider.

— Nu eu l-am contactat. Rick i-a povestit despre un jucător care ar fi interesat de terenuri. Omul nostru este gata să le pună la bătaie cu prima ocazie, continuă ea, după ce bău puţin din lichidul amar şi răcoritor.

Greg păru că reflectează la cele spuse de ea, apoi rosti cu mai mult curaj:

— Mai am ceva bani, Diane. Ai nevoie de ei pentru a începe partida?

— Nu. Partea promisă este suficientă.

Diane nu considerase necesar ca el să afle de înţelegerea dintre ea şi Rick. Fiecare avea să investească câteva bancnote de o mie de dolari. Pentru a ademeni prada… Pentru că erau siguri de reuşită.

— Pari foarte încrezătoare. De ce?

— Am făcut totul pentru ca şansele să fie de partea mea. Dar nu pot garanta nimic. Nu poţi păcăli un om cinstit, dar un escroc de talia lui Latour poate fi păcălit – fără niciun fel de scrupule – cu condiţia ca şi el să folosească aceeaşi strategie. Te avertizez însă că, dacă îşi dă seama de sosul în care vrem să-l înghiţim şi reuşeşte să protesteze, riscăm să pierdem totul.

De teamă ca Greg să nu se scandalizeze la ideea că ea ar putea trişa pentru el, Diane se opri aici cu amănuntele.

— Trebuie să vin în smoking, vineri?

— Îmbracă-te cum vrei, spuse ea între două înghiţituri de bere, pentru că oricum nu vei putea veni cu mine.

— Fals! Rectifică el. Nu am intenţia să te las să petreci noaptea acolo, singură.

— Nici vorbă, cercetaşule! Mă va însoţi Rick.

— Cine mai e şi Rick ăsta? bombăni el cu o voce bănuitoare.

«E preferabil să înăbuş din faşă instinctele sale posesive», îşi spuse Diane în gând.

— Rick Torrey? Este celălalt prieten al meu… Cel tânăr…

Diane minţea şi ştia că riscă. Rick putea confirma sau nu spusele ei, dar – având în vedere insistenţa cu care el încerca să împingă relaţia lor dincolo de stadiul platonic al sentimentelor – era dificil de apreciat.

Privind undeva, în depărtare, Greg întrebă cu o voce aspră:

— Asta înseamnă că mai putem cina împreună în seara asta?

Pe Diane o impresiona stângăcia cu care Greg reuşea să-şi ascundă sentimentele. Nu era obişnuită să trateze decât cu ipocriţi profesionişti sau tot ceva de felul acesta. Dar, deşi invitaţia o tenta, preferă să se abţină.

— Ne vom vedea vineri, după partidă, pentru a-ţi înapoia ceea ce ţi-a aparţinut. Sper… Ar fi mai bine decât să te anunţ că a avut loc o catastrofă, nu? Unde poţi fi găsit?

— La *Colonial.*

Diane ridică mirată o sprânceană. Era unul dintre hotelurile cele mai ieftine din Nassau.

— Bine. Pe vineri, atunci! spuse ea întinzându-i mâna.

Greg îi cuprinse prieteneşte degetele. O căldură plăcută o învălui dintr-o dată. Fără să vrea, privirile îi alunecară spre buzele bărbatului care surâdea. Citea el până în adâncurile sufletului ei? Inima îi bătea atât de puternic, încât avea senzaţia că ecoul acestor bătăi se urcaseră până în gât. Încercă, fără succes, să-şi ascundă nervozitatea. N-ar fi acceptat, pentru nimic în lume, să se dea bătută în faţa acestui bărbat. Într-un târziu, adăugă:

— Nu se va termina prea repede. Nu te nelinişti dacă nu apar până la două-trei dimineaţa, încheie Diane, retrăgându-şi mâna.

— Nu mă voi nelinişti, o asigură el, fără a da impresia că ar dori să plece.

Amândoi simţeau acea atmosferă electrizantă care domnea între ei. Era prea mult pentru ea şi Diane se dădu bătută. Toată stăpânirea de sine nu-i mai servea la nimic. Se simţea prinsă ca într-o pânză de păianjen, cuprinsă de mii de tentacule de care nu putea scăpa. Nu-şi închipuise că aşa este dragostea pe care o aştepta de atâta timp…: Acest ultim gând îi dădu putere să se

întoarcă. Dar, înainte ca ea să aibă timp să-şi ia *rămas bun,* Greg o prinse de bărbie şi buzele lor se întâlniră din nou.

Sărutul lui îi păru la fel de pasionat şi la fel de răvăşitor ca şi prima dată. Buzele lui îi acoperiră gura şi dinţii lui cuprinseră carnea moale a buzelor ei strivind-o, dar – înainte ca ea să-i poată răspunde la sărut – el se îndepărtă de ea. Diane scoase un geamăt răguşit, dar nici ea nu ştiu dacă e de durere sau de dorinţă.

Apoi, fără un cuvânt, Greg se răsuci pe călcâie şi dispăru pe plajă. Diane rămase nemişcată, urmărindu-l cum se îndepărtează.

Capitolul 4

— Nu găseşti niciodată destui bikini în sertarele astea, Diane! Parcă i-ar fi luat apa mării… Uite, încearcă-l pe ăsta, o grăbi Boby. Ştiu că tu adori negrul, dar nu prea este adecvat. Eu, de exemplu, păstrez jumătate de duzină de costume rezervă, pentru cazul în care vreun prieten are nevoie.

— Nici nu poate fi vorba să-ţi împrumut eu vreun costum de baie, protestă Diane, răscolind prin articolele de plajă răsfirate pe etajeră.

— Asta-i bună! În primul rând, nu cred că mi-ar veni pentru că nu avem aceeaşi talie. Ai şoldurile mult mai mari decât ale mele…

Diane râse înfundat. Telefonul lui Boby o scutise de oroarea unei dimineţi petrecute în compania lui Harry Watters. În calitate de consilier, dar şi de confident, Boby era omul de care avea nevoie.

— Bun, încearcă-l pe ăsta şi apoi o ştergem să bem un Cappuccino la cafeneaua care s-a deschis în colţul pieţii Rawson.

— Roşul ăsta îţi vine de minune! strigă entuziasmat Boby.

Din cabina de probă, se auzeau fel de fel de exclamaţii admirative. Diane ieşi de acolo strânsă cu un şiret ornamental din macrame foarte fin, care unea cele trei triunghiuri minuscule ale ţesăturii costumului de baie.

— Eu te-am avertizat, Diane! Dacă-l cumperi, există riscul ca cineva să comită repede o crimă. Dar tu, tu ce părere ai? întrebă el, arătându-i un tricou în culori pastelate cu găuri mici.

— Am văzut unul identic în *Bay Street* la jumătate de preţ.

— Eşti sigură că are buzunare la piept?

— Da.

— Grozav! Mergem să-l cumpărăm după masa de prânz. Du-te repede şi te schimbă, până completez eu cecul. Îţi fac cadou costumul de baie.

— A, nu, Boby! Nu trebuie să te simţi obligat…

— Să zicem că este o încercare de a-ţi mulţumi pentru serviciul pe care mi l-ai făcut anul trecut. Crede-mă, dacă nu m-ai fi ajutat să ies din încurcătură după povestea aceea cumplită, nu aş fi fost în stare să-ţi ofer nimic astăzi.

— A fost doar un împrumut pe care mi l-ai rambursat integral, inclusiv dobânda şi cel mai bun fel de a-mi mulţumi este să-mi arăţi că acum te descurci mai bine. Şi nu uita să-ţi plăteşti asigurarea! N-aş vrea să se întâmple vreo nenorocire la *Sand Bay*. Ştii că eu posed acolo unu la sută…

— Să ştii că am rebotezat unul dintre bungalow-uri – *Dianlan* – în onoarea ta. E ascuns de o perdea de palmieri şi are acces direct la plajă. E la dispoziţia ta – nu am nicio rezervare până la mijlocul lui noiembrie.

— Mulţumesc, Boby. Mă voi gândi la asta.

Diane îi strânse afectuos braţul, înainte de a intra din nou în cabină.

Se hotărâră să ia prânzul împreună. Localul în care intraseră era ticsit de lume. Boby strecură cinci dolari chelneriţei, care le eliberă imediat o masă destul de bine plasată pentru ca Boby să se poată consacra preocupării lui favorite: observarea oamenilor. Şi, chiar în acea zi, două vapoare, acostate la chei, revărsaseră o mulţime de turişti în croazieră.

— Îmi place la nebunie să-mi petrec ziua la Nassau, exclamă el. Priveşte! Femeia în costum marinăresc… Acolo, în spate… Nu ştiu ce le trece prin cap, dar toţi turiştii, de îndată ce debarcă în Bahamas, îşi pierd total bunul simţ. Cred că ar trebui interzis prin

lege ca cei care au depăşit vârsta de doisprezece ani să se mai îmbrace în astfel de costume. Să ştii că nu sunt foarte pretenţios: cred că, dacă şi-ar scoate gulerul şi eşarfa, rochia ar fi acceptabilă.

Diane nu putu decât să-l aprobe.

— De ce nu te-ai lansat în modă? E mai uşor decât să conduci o staţiune balneară în insule îndepărtate.

— Eu şi moda, ţi-ai găsit! Nu… Mie îmi place prea mult aglomeraţia, nonconformismul pe care îl găseşti în localuri, nu în saloane. Dar tu nu ai nicio noutate pentru mine? Ţi-ai mai găsit pe altcineva?

Diane zâmbea, amuzată de vorbăria lui continuă.

— Şi nici măcar nu-i bătrân, dacă îţi poţi imagina aşa ceva…

— Atunci, e bine. Dragostea trebuie făcută, nu economisită. Grăbeşte-te, înainte ca viaţa să îţi treacă pe sub nas!

— Da, murmură ea, devenind brusc serioasă.

— Deci, există un bărbat… De ce îţi fereşti privirea? Analizezi cu atâta atenţie crema asta, de parcă n-ai mai fi văzut niciodată un *Chantilly.* Aha, înţeleg… Sentimentele nu sunt reciproce.

— Nu-i vorba de asta! replică ea. N-am ajuns încă până acolo. Nu vreau să fac o greşeală, cu atât mai mult cu cât persoana respectivă mă face să mă gândesc la un măr otrăvit.

— Un alt Antonio?

— Nu, rectifică Diane zâmbind, gândindu-se la diferenţa dintre cei doi. Greg nu e decât lumină şi blândeţe. Nu ştie să mintă. Este, prin excelenţă, un cercetaş, dar – între mine şi fetele care conduc grupurile de cercetaşi – nu prea există puncte comune. În sfârşit, n-are importanţă… îi fac un serviciu şi cu asta, basta! De altfel, îl cunosc foarte puţin…

— Nu prea dai impresia asta… în sănătatea cercetaşilor! făcu el ridicând paharul.

Diane se înveseli la această remarcă şi ciocni cu el.

— În sănătatea cercetaşilor!

Sorbiră o înghiţitură cu un aer extrem de serios, dar apoi izbucniră în râs.

— Gata cu copilăriile, Diane! Ai nevoie de un bărbat adevărat. În niciun caz de unul aventurier sau un dandy în croazieră, adăugă el privind în jurul său, printre consumatori.

— Şi nici de copii abandonaţi, făcu ea, mai mult pentru a se convinge pe sine.

— Ce?! strigă Boby.

Ducându-şi o mână la gât, de parcă ar fi fost pe punctul de a se sufoca, Boby continuă cu un aer ofensat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diane! Să nu-mi spui că acest Greg n-are o para!

— Ba da!

— În cazul ăsta, draga mea, eşti de neiertat. Ce lipsă de gust! Trebuie să fii nebun ca să fii sărac! spuse el, lăsându-se pe scaun.

Diane se încruntă la această remarcă tăioasă. Niciodată nu ar fi crezut că Boby putea fi atât de snob şi această descoperire nu îi plăcea deloc.

— Ne cunoaştem de mult timp, Boby, şi reacţia ta mă miră. Pentru tine, faptul că nu ai bani, te coboară în rândul oamenilor de nimic? Într-o relaţie, poţi schimba şi altceva decât conturi numerotate în băncile elveţiene.

Lăsând politeţea deoparte, Boby o scrută cu o privire dură.

— Chiar aşa! Ai fi ultima persoană pe care o cunosc şi care îşi alege noile cuceriri în funcţie de contul din bancă! Mă dezamăgeşti!

Aceste cuvinte o răniră cu adevărat pe Diane, căci atingeau, într-adevăr, un punct sensibil. Oare faptul că Greg e sărac era un

motiv să nu se ataşeze de el? Nu, ea nu putea fi atât de meschină! Pur şi simplu, ea şi Greg nu erau făcuţi să se înţeleagă. Diferenţa de ordin material nu era decât un motiv printre atâtea altele. Dar, în fond, de ce să-şi bată capul? Deocamdată, între ei nu erau decât relaţii de afaceri şi, imediat ce fiecare îşi va fi rezolvat problema, drumurile lor se vor despărţi.

— Nu-i vorba de bani aici, se înverşună ea. Şi, chiar dacă ar fi cazul, după toate câte mi s-au întâmplat din cauza lui Antonio, nu mi s-ar mai părea anormal.

— Patru ani irosiţi aiurea ca să te gândeşti la nesfârşit la o poveste cât se poate de banală nu ţi-au fost suficienţi, după câte văd. Ascultă-mă pe mine, asta e o falsă problemă! Adevărata problemă e că frecventezi prea mult aşa-zisa lume bună de pe Coasta de Azur şi de la *Runner's Cay!* Smulge-te de aici, caută oameni care îşi câştigă existenţa muncind! Sunt o rasă diferită şi tu îi vei aprecia, sunt sigur de asta.

În timp ce vorbea cu ea, Boby continua să-şi plimbe privirile prin sală. Brusc zări în mulţime o persoană pe care i-o arătă Dianei ridicând degetul într-o anumită direcţie:

— Iată un produs local care ţi s-ar potrivi de minune!

Diane se întoarse şi privirile îi căzură pe un individ obez, în şort de mătase şi cu o cămaşă model hawaian.

— E cam gras pentru mine, remarcă ea.

— Dar nu, nu acolo, dragă! Celălalt, insistă el.

Diane se uita nedumerită, nereuşind să înţeleagă ce voia Boby să-i arate. La un moment dat, rămase cu gura căscată: era Greg, îmbrăcat cu jeans-ul lui decolorat, cu aceeaşi cămaşă pe jumătate scoasă din pantaloni şi cu părul zburlit.

— Uite! Priveşte în direcţia noastră, Diane! Să-i fac un semn, vrei?

Diane nu avu timp să-l oprească, iar Greg o şi zărise şi, cu un surâs larg pe buze, se îndrepta spre masa lor.

— Vine! Păcat, inimioară… Are nasul spart. Lasă, îi explic că l-am confundat şi scăpăm repede de el. Totuşi din profil, nu arată rău!…

Apoi, după o pauză, adaugă:

— Aş zice că nu arată rău deloc. Chiar şi cu nasul lui spart…

— Încetează, îi spuse Diane încet, printre dinţi, ridicându-se să-l întâmpine pe Greg. După cumpărături, după cum se vede, nu? continuă ea, adresându-i-se de această dată lui Greg şi arătând spre pălăriile de paie pe care le ţinea în mână.

— Bună, Diane! răspunse el, strângându-i mâna cu un entuziasm bătător la ochi.

— Ia te uită! Vă cunoaşteţi? Câştigăm timp, râse Boby.

Greg ridică spre el o privire uşor surprinsă, apoi se prezentă:

— Greg Saunders. Dumneata trebuie să fii Rick, nu?

— Rick Torres? Nu, nicidecum, eu sunt Boby Grange.

Privirea lui Greg alunecă repede de la mâna lui Boby la chipul Dianei şi surâsul i se accentuă.

— Încântat, Boby! spuse el apăsat.

— Plăcerea este de partea mea, fii sigur de asta. Rămâi cu noi! Tocmai luam masa de prânz. Bănuiesc că eşti la prima vizită pe insulă.

— Cum ai ghicit?

— A, simplu! Numai noii veniţi cumpără pălării. Altfel, dacă ar cumpără la fiecare vizită, ar avea destule pentru o armată întreagă.

— Pălăriile sunt pentru armata de mici cercetaşi care mă aşteaptă acasă.

Boby se aplecă în faţă şi îl privi buimăcit.

— Să nu-mi spui că eşti comandant de cercetaşi! Diane mi-a

zis acelaşi lucru, dar am crezut că e o simplă figură de stil.

Dianei îi veni să intre în pământ de ruşine, dar şi de ciudă că nu putea să-i facă semn lui Boby să-şi ţină gura.

— Chiar aşa? Şi ce altceva ţi-a mai povestit despre mine?

— Doar că dumneata… începu Boby, dar, văzând privirea disperată a Dianei, se opri şi îşi muşcă buzele.

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă:

— Iată, vine chelnerul. Îţi recomand peşte de mare. Vă asigur că e divin.

— Comandă un Cappuccino, interveni Diane, cu o voce cât se poate de teatrală. Boby mi l-a recomandat şi mie şi nu regret.

— Da, are un gust excelent! Confirmă Boby, descălţându-se pe sub masă de pantoful care îl strângea cumplit.

Uşurat, mai comandă încă un rând, apoi se întoarse iar spre Greg.

— Cât rămâi pe insulă, domnule Saunders?

— Eu şi Diane avem o afacere de rezolvat…

În funcţie de rezultat, voi pleca sâmbătă sau voi mai rămâne puţin, ca turist.

— Cereţi-i să vă ducă la *Sand Bay.* E o staţiune de lux superbă pe care, trebuie să recunosc cu modestie, eu o conduc, l-am reţinut deja unul din bungalow-uri… E minunat! Reciful de corali, plaja sub clar de lună, adierea frunzelor de palmieri… Aţi putea petrece amândoi nişte clipe minunate…

Lovitura de picior din partea Dianei destinată lui Boby nu întârzie prea mult, dar – din greşeală – se opri în pulpa lui Greg, care făcu o grimasă de durere şi se aplecă să-şi maseze piciorul.

— Scuză-mă, spuse Diane cu voce gâtuită de jenă.

— Nicio grijă, nu mor eu din asta.

— Va să zică aşa, puişor! exclamă Boby. Şi eu care intrasem

în panică nevăzându-te niciodată roşind…

— Te rog să mă scuzi, Greg… repetă ea fără să-l privească pe Boby.

— Vai de mine! E vina mea… Vorbesc vrute şi nevrute, recunoscu Boby, deşi se citea clar pe chipul lui că nu regretă niciunul din cuvintele spuse. Dar, dacă vreau să mă întorc acasă cu ultimul vapor, trebuie să mă lipsesc de masa de prânz. Deci, Greg, sunt încântat că te-am cunoscut şi vă aştept pe amândoi la *Sand Bay.* Dacă Diane nu vrea să te însoţească, vino singur! Vei fi bine-venit, te asigur, adăugă el, aruncând spre Diane o privire plină de subînţeles.

Diane sesiză perfect insinuarea din ochii lui. Dar ceea ce o surprinse cel mai mult fu mânia care pusese stăpânire pe ea. Pentru câteva clipe.

— Ei bine, la revedere! făcu el, sărutând obrazul tinerei femei şi dispărând imediat.

— S-ar spune că ai dat lovitura, Greg. Boby nu prea are obiceiul să ofere ospitalitate oricui în bungalow-urile şale de lux.

— Nici dum… ţie?

— Nu schimba subiectul! bombăni Diane, deschizând lista de meniuri.

Greg nu părea şocat de propunerile deloc voalate ale lui Boby. Fie că nu se îndoia nicio clipă de puterea lui de seducţie, fie – ceea ce era şi mai probabil – nu sesizase aluzia. Diane abia îşi stăpânea râsul, dar privirea ei devenise puţin maliţioasă.

— Ţi-ai dat seama? spuse ea.

— Bineînţeles. Prietenul tău mi-a făcut, ce-i drept, cam direct, anumite propuneri…

Diane îşi muşcă buzele, constatând – pentru a câta oară? că l-a subapreciat pe proprietarul ranchului care nu era prost deloc.

— Şi asta te şochează?

— Eşti cumva geloasă?

— Ce idee! Absolut deloc! replică ea, coborându-şi din nou privirea spre meniu.

Greg se aplecă spre ea, îi luă lista din mâini, îi cuprinse delicat faţa cu o mână şi îşi apropie buzele de gura ei. I se păru că se aşterne o linişte deplină în jur când simţi limba bărbatului desfăcându-i buzele. Se supuse acestei mângâieri şi primi sărutul ca pe un fruct cărnos pe care îşi dorea de mult timp să-l savureze. Îi simţi degetele strecurându-se în părul ei, vrând parcă să o tragă şi mai mult spre el. Pe masă, mâinile lor se căutau şi se strângeau înnebunite de dorinţa care îi cuprinsese pe amândoi.

Diane, cel puţin, era ca vrăjită, prinsă în plasa magică a uitării.

— Hm, hmm, doriţi să serviţi ceva?

O voce venită ca de pe altă lume îi smulse din vis. Greg se îndepărtă cu regret şi îi spuse:

— Eşti foarte specială…

— Trei. *Speciale,* domnule?

— De ce trei? Două ne ajung, replică Greg, cu un surâs larg pe buze.

Mirată de reacţia lui, Diane îi privi cu atenţie chipul, apoi, mânată de o forţă mai puternică decât ea, îi mângâie cu vârful degetelor buzele. Inima îi zvâcni puternic când el îi mărturisi, cu o voce răguşită:

— Încă n-ai înţeles cu cine doresc să fac dragoste?

— Cu o femeie, fără nicio îndoială.

— Da, Diane, şi femeia aceea eşti tu.

Inima i se opri câteva secunde în loc. Abia atunci realiză, pentru prima dată, câtă nevoie avea de dragoste. De multă

dragoste… Dar de ce tocmai de iubirea acestui bărbat?

— De ce eu? spuse ea, dând glas, fără să vrea, întrebării la care nu găsea răspuns.

— E greu de explicat, oftă el. Cu atât mai mult cu cât nu crezi în dragoste la prima vedere.

— Să nu-mi spui că eşti îndrăgostit de mine, Greg… Nici măcar nu mă cunoşti…

— De acord. Retrag ceea ce am spus. Deci, nu ne rămâne altceva de discutat decât despre arta de a a face dragoste. Nu de a o şi trăi.

Obrajii Dianei se înroşiră brusc. Nici măcar nu era în stare să-şi stăpânească emoţiile! se gândi ea. Preocupată, îşi îndreptă ochii spre farfuria cu paste făinoase şi salată pe care tocmai i-o adusese chelnerul. Apoi şopti cu un aer neîncrezător:

— Nu-mi amintesc să fi comandat paste făinoase…

— Domnul a făcut-o pentru amândoi, doamnă, explică chelnerul. Două *speciale.* Priviţi, am notat pe carnetul meu. Mai doriţi Cappucino?

— Mulţumesc, cred că am băut destul.

Chelnerul se îndepărtă şi Diane începu să mănânce fără grabă. Primul moment de jenă trecut, Diane se hotărî să reia conversaţia:

— Colorado trebuie să aibă locuri extraordinare pentru camping. Mai aprindeţi focul frecând două capete de lemn unul de altul, voi, cercetaşii?

— Cea mai mare parte dintre noi folosesc chibriturile în zilele noastre, dar este adevărat că în camping eu şi copii cam abuzăm de ele. Nu sunt unul dintre şefii lor. Eu le pun doar la dispoziţie terenul şi rareori îi însoţesc. Sper că nu voi coborî în ochii tăi din cauza activităţilor mele în aer liber…

Diane zări o străfulgerare de maliţiozitate sclipind în adâncul ochilor lui.

— Mă voi strădui să nu par decepţionată, mai ales că semeni cu un comandant de cercetaşi tot atât de mult cât semăn eu cu tine.

— Iată încă un motiv care ne apropie.

— Mă voi mai gândi la oferta ta, Greg, spuse ea.

— Ai dreptate. Un cercetaş este ceva foarte preţios în caz de neplăceri.

— Când voi avea astfel de necazuri, te chem în ajutor.

— De ce nu în seara asta, Diane?

Diane simţi cum îi tremură mâinile din cauza emoţiilor, dar replică pe un ton cât se poate de rece:

— Cred că ar fi mai bine să nu insişti!

— Uneori, insistenţa este cea mai sigură cale atunci când îţi propui să câştigi.

«Şi când te gândeşti că eu îl luam drept o fiinţă inofensivă…», îşi spuse Diane. «În loc să mă contrazică, el îmi face curte.»

Treptat, dar sigur, Greg câştiga teren pe toate planurile şi Diane realiză că nu-i displace deloc acest lucru. Niciun bărbat, până atunci, nu reuşise să-i fure atât de uşor un sărut. Să fi fost doar o slăbiciune din partea ei? Diane încercă să revină la realitate şi să-şi păstreze mintea cât mai limpede. Încercând să reia discuţia, adăugă:

— St. John şi cu mine am fost de mai multe ori în Africa.

— Ah, Africa… oftă Greg. Ai călătorit mult?

— Da, destul. Totuşi, n-am văzut niciodată *Hot Sulphur Springs.*

— Ei bine, vom merge împreună acolo. Te vei bucura de o primire pe cinste; nu vei duce lipsă de apă caldă şi nici de căldură.

Iar de mâncare mă voi ocupa eu. Eşti de acord?

El îi întinse mâna.

Diane îşi ridică sprâncenele arcuite fin, ca şi cum ar fi aşteptat altceva.

— Şi îţi promit că vei dormi în cort; din păcate nu e chiar atât de spaţios, dar…

Râsul Dianei izbucni brusc. Îi strânse mâna cu căldură.

— S-a făcut, batem palma!

— O să-ţi placă enorm, vei vedea. Întâi avem nevoie de o hartă, apoi fixăm un traseu şi, în sfârşit, vine momentul cel mai important: explorarea.

Diane se imagină ghemuită la pieptul lui, contemplând liniştită priveliştea din jur: cerul, vârfurile munţilor, păsările.

Ştia: era un vis nebunesc care nu se va împlini niciodată. Şi totuşi, de ce să nu creadă în el o oră sau două? apoi veni rândul ei să-l facă să viseze, vorbindu-i despre fiarele sălbatice care trăiau în savana africană. Când, în sfârşit, chelnerul le aduse nota de plată; anunţându-i totodată că era ora închiderii, abia atunci realizară cât de repede se scursese timpul.

Greg insistă să plătească masa şi, când ea se ridică, îi cuprinse tandru talia, spunând:

— Vorbind, noi am făcut practic înconjurul lumii împreună. Nu ţi se pare că ne înţelegem bine şi că acest lucru este foarte important?

Diane îi strânse discret braţul şi simţi un val de fericire invadându-i sufletul.

«Cred că asta înseamnă să fii într-adevăr îndrăgostită…», se gândi ea.

* * *

— Hoţule, furi flori! se prefăcu Diane supărată pe Greg, care tocmai rupsese o floare şi i-o prinsese în păr.

— Hoţ de flori… şi de sărutări… iată o meserie care mi-ar plăcea foarte mult!

Aplecându-şi capul, el atinse în treacăt buzele Dianei, apoi îi mângâie tandru obrazul. Nu era decât o mângâiere, dar Diane îl cuprinse în braţe, şi-l sărută, la început timid, apoi din ce în ce mai lacom. Greg se lipi febril de ea, mângâindu-i trupul. Timpul parcă se oprise în loc. Nu exista decât secunda aceea de plăcere intensă în care descoperiseră cât de mult se doreau. Într-un târziu, Diane îl auzi murmurând:

— Lasă-mă să te iubesc, Diane…

Deşi ar fi vrut să spună da, Diane făcu eforturi disperate pentru a-şi stăpâni sentimentele.

Peste trei zile, el va pleca şi, în ciuda tuturor aparenţelor, îl cunoştea foarte puţin. Era aproape un străin pentru ea. Diane făcu câţiva paşi, ca şi cum distanţa dintre ei i-ar fi dat mai multă siguranţă.

— De ce nu-mi răspunzi? întrebă Greg.

În fond, nimic nu îl împiedica să considere întâlnirea lor doar o aventură sau, cel mult, putea să creadă că implicarea ei sentimentală îl va ajuta să-şi recupereze averea. De aceea îl simţea atât de străin…

— Din cauza lui Rick…?

— Nu. Da… Nu ştiu… Trebuie să plec.

Câtă stângăcie în acest *rămas bun!*

— Te însoţesc, Diane.

— Nu. Maşina mea nu este departe. Mă descurc singură.

— Aş fi mai liniştit dacă…

— N-ai niciun motiv să te temi, Greg, îl asigură ea.

Diane Luther, jucătoarea de înaltă-clasă, aflase că jocul dragostei e o capcană, iar riscurile de a pierde ar fi fost mult prea mari.

Capitolul 5

«Safire sau diamante?» se întrebă nehotărâtă Diane. Probă câte un cercel din fiecare pereche şi le studie efectul în oglindă. Rochia albă, de mătase, avea gulerul ridicat şi mânecile lungi. Paietele, prinse cu artă în firele broderiei, stră luceau ca nişte flăcări.

Se privi cu atenţie în oglindă. Da, dacă ar vedea-o astfel, Greg ar fi cu adevărat încântat. Diane se întunecă. Nu era nicio îndoială, bărbatul acesta o obseda… Şi ea trebuia să se calmeze ca să se poată concentra asupra partidei de poker care va începe în curând. Rick urma să sosească peste o jumătate de oră. Hotărâseră să folosească yacht-ul lui pentru mai multă discreţie. Şi, în loc să ancoreze *Belle Fille* în port, el îl lăsase în larg, la câteva sute de metri de mal. Pentru a ajunge la ponton, trebuia să se folosească de o barcă cu motor. Câte complicaţii!

Diane îşi retuşă încă o dată machiajul. Dacă Latour nu va fi impresionat de eleganţa ei, nu acelaşi lucru se va întâmpla cu ceilalţi doi parteneri. Diane era genul de femeie care ştia să-şi folosească toate atu-urile. Nu numai că partenerii de joc vor dori să o cureţe de bani, dar vor încerca, cu siguranţă, să o aibă şi pe ea. Cu mişcări galeşe, scoase dintr-un sertar pachetul de cărţi trucate. Părea nou în ambalajul său de celofan. Era perfect!

Se auzi o bătaie în uşă. Diane strecură pachetul de cărţi de joc în poşetă, o închise cu grijă şi, desculţă, merse să deschidă.

Dar nu era Rick.

— Ce cauţi aici? se miră ea, văzându-l în uşă pe Greg.

— Eram nerăbdător să te revăd, Diane.

Ea se îndepărtă pentru a-şi încălţa sandalele cu tocuri înalte,

dar Greg o urmă şi îngenunche în faţa ei pentru a o ajuta. Gestul lui părea cât se poate de firesc şi această familiaritate o înfiora, cu atât mai mult cu cât mâna lui alunecase de-a lungul piciorului ei, mângâindu-l.

— Arăţi nemaipomenit! şopti el cu un surâs cald.

Încordarea şi neliniştea ei se risipiră ca prin farmec.

— Ei, bine, cercetaşule, ce cauţi tu aici?

— M-am gândit că poate vei avea nevoie de un bodyguard în cazul în care Latour îşi va arăta colţii. Şi un astfel de corp trebuie păzit, nu glumă! adăugă el privind-o admirativ.

Diane se strădui din răsputeri să-şi păstreze sângele rece. Numai Greg mai lipsea ca să-i distragă atenţia în timpul partidei.

— Sunt obişnuită să mă păzesc singură, Greg. Apreciez oferta ta, dar este inutilă. De altfel, aş fi putut face apel la un profesionist dacă ar fi fost nevoie de aşa ceva.

Pentru a intra mai bine în rolul femeii stăpână pe situaţie, îşi spuse că Greg nu era destul de impresionant, că înfăţişarea lui nu era a unui dur şi că ar fi putut da de bănuit.

Dar el nu păru să ia în seamă această primire rece. Se ridică şi, cu mâinile în buzunare, o privi amuzat.

— Am hotărât să te însoţesc. După asta, vei scăpa de mine. Aş prefera să fiu lângă tine, dar de această dată, jocul este al tău.

Îi era imposibil să-l respingă pe acest bărbat fermecător.

— De acord, Greg, cu condiţia să nu-ţi faci simţită prezenţa.

— Uşor de spus... Ştiu că nu-ţi sunt indiferent; din cauza aceasta îmi vine greu să stau departe de tine…

— Eşti foarte sigur de tine.

El se apropie şi, cu vârful degetelor, ridică şuviţele rebele care cădeau pe obrazul Dianei şi i le aşează după ureche.

— Ştii bine că suntem atraşi unul de celălalt.

Tulburată de cuvintele bărbatului, Diane îl cuprinse în braţe. Dar, chiar în acel moment, se auzi soneria de la intrare. Două ţârâituri scurte, apoi două mai lungi. Farmecul momentului dispăru spre regretul Dianei.

— Trebuie să fie Rick, spuse ea cu o voce din care străbătea o uşoară iritare. Scuză-mă…

Era, într-adevăr, Rick şi, ca un făcut, blonda care se legase de Greg seară trecută era agăţată de braţul lui Rick.

— Bună seara, micuţo! Eşti magnifică! îi spuse el, sărutând-o pe obraz. Ea este Lara. Rick Torres, adăugă el privind spre Greg.

— Greg Saunders, răspunse acesta aruncând spre Diane o privire încurcată.

— Jucaţi în seara asta, domnule Saunders?

— Nu! strigară Diane şi Greg în acelaşi timp.

— Nici Lara. Aţi putea să vă ţineţi de urât unul altuia în timp ce noi îi venim de hac lui Latour.

Dezinvoltura lui Rick, la care se adăugă surâsul sarcastic pe care i-l adresă Greg, o scoaseră pe Diane din sărite.

— O.K., Rick! replică Greg. Ne vom strădui să nu vă deranjăm. Aş putea să te văd pentru un minut, înainte să pleci, Diane?

Ea adresă celorlalţi un surâs şi se retrase cu Greg în bucătărie. Dacă totul va continua în acelaşi ritm, va lăsa totul baltă şi Greg n-avea decât să se descurce fără ea.

Dar înainte ca să fi avut timp să aprindă lumina, Greg o luă de mână şi o trase spre mijlocul camerei cufundate în întuneric.

— Mi se pare că nu prea te afectează, spuse el pe un ton preocupat.

— Ce anume?

— Rick şi cu blonda. E o adevărată tigroaică şi, crede-mă, cu

foarte mare greutate am scăpat din ghearele ei seara trecută.

— Aha…

— De altfel nu are nicio importanţă. Rick nu este amantul tău.

Niciodată glasul lui nu fusese atât de grav şi Diane înţelese că ceea ce va urma era foarte important pentru ea.

— Te aperi fără încetare. Mă respingi chiar şi atunci când mă vrei, Diane.

Îi luă mâinile şi i le aşeză în jurul taliei lui, sub haină. Ana îi simţi muşchii puternici sub cămaşă în timp ce el îi mângâia obrajii. Îşi apropie chipul de al ei, apoi îi atinse colţul buzelor cu vârful limbii. Diane simţi cum corpul îi tremură de dorinţă.

— Destul cu minciunile, Diane! Fă ceea ce-ţi spune inima!

La ce bun să mai reziste? Întredeschise buzele şi închise ochii. Apăsarea gurii lui o umplu de dorinţă. Se lipi de Greg, iar când el îi mângâie ceafa fierbinte, când mâna lui coborî de-a lungul spatelui ei, Diane îşi înăbuşi un geamăt de plăcere. Buzele lor se căutară, savurându-se nebuneşte, ca într-un joc de-a v-aţi ascunselea. Trebuiau să înceteze. Altfel ea îşi va pierde capul şi i se va abandona tocmai acum şi nu era momentul cel mai potrivit.

Se îndepărtă cu o mişcare bruscă de el. Greg respira cu greutate. Pentru a se linişti, îi atinse faţa cu degetele şi, în curând, nu se mai auzi decât zgomotul valurilor oceanului în depărtare. Tresărind, Diane îşi aduse aminte de oaspeţii ei care vorbeau în camera alăturată.

— Lasă-i dracului, Diane! mormăi el.

— Nu se poate, şopti ea, ieşind din cameră.

Întinsă comod pe canapea, Lara se pudra, iar Rick se plimba de-a lungul încăperii.

— Hai, copii, trebuie s-o luăm din loc, zise Rick, aruncând o privire la ceas. Avem în faţă o seară grea.

Cinci minute mai târziu, erau comod instalaţi în Mercedes-ul lui Rick. Greg şi Lara stăteau în spate, iar ceilalţi doi în faţă. Diane voia să pună la punct ultimele detalii ale tacticii pe care o va folosi în timpul partidei cu Rick. El alesese un crupier şi Latour îl acceptase. Era în dezavantajul lui, dar cum avea degetele foarte îndemânatice, nu avea nevoie de vreun pachet de joc măsluit. Crupierul nu era la curent cu această combinaţie. Şi ceea ce îi frământa cel mai mult era întrebarea dacă el va scoate pachetul Dianei la momentul potrivit. Aici trebuiau să se lase în voia sorţii.

Diane îl compara în gând pe Rick cu Greg. Nu avea nici eleganţa, nici frumuseţea clasică a lui Rick: Şi, totuşi, onestitatea şi virilitatea lui o tulburau teribil.

Bănuia că Greg ascultă distrat sporovăielile Larei şi că atenţia lui se îndreaptă exclusiv spre ea. Se simţea din ce în ce mai nervoasă, căci nu mai era în stare să anticipeze momentele următoare. Atenţia ei trebuia să fie concentrată asupra unui singur lucru: jocul din acea seară.

* * *

Când Greg o ajută să urce la bordul yachtului, Diane nu mai simţi nici cea mai mică tulburare, îşi recăpătase stăpânirea de sine. Salonul în care trebuia să se desfăşoare jocul era împodobit cu lambriuri şi alămuri strălucitoare, în nuanţe roşietice. Greg intră în bucătărie, unde Rick pregătise gustările şi diferite băuturi. Lara se va ocupa de oaspeţi.

Apoi Greg plecă împreună cu unul dintre marinari pentru a vizita yacht-ul. În fond, era ceva cât se poate de firesc. Frank, crupierul, îşi pregătea un *cocktail* şi Diane profită de acest moment pentru a aşeza pachetul de cărţi măsluit în mulţimea celorlalte

pachete. Trebuiau să fie foarte atenţi pentru că crupierul nu făcea parte din combinaţie.

În cursul partidei se hotărâse să nu se folosească aceleaşi pachete de cărţi şi cum celelalte pachete erau obişnuite, trebuiau să facă în aşa fel, încât pachetul măsluit să intre în joc doar spre sfârşit. Căci Latour nu va trişa decât în acel moment.

— Cine a avut ideea să se organizeze întâlnirea pe un vapor pierdut în mijlocul oceanului? întrebă Greg, aşezând o mână pe umărul Dianei.

Diane se felicită că nu tresărise.

— Rick.

— Ei bine, mie ideea asta nu-mi prea place.

— Nu suporţi tangajul? replică Diane care se concentra asupra pachetelor de cărţi.

— Ba da, dar nu-mi place să mă găsesc pe un teren necunoscut.

Ea ridică brusc capul şi îi aruncă o privire furioasă. L-ar fi certat dacă ar fi putut. La urma urmei, pe cine interesa ce părere avea el în acel moment? Degetele i se crispară pe marginea mesei. Dacă atmosfera nu se va schimba, nu avea nici cea mai mică şansă să câştige. Şi dacă va pierde, va fi numai vina lui Greg.

Rick îşi făcu apariţia. Intuise din primul moment ce se petrece între cei doi, dar se prefăcea că nu observă tensiunea care plutea în aer.

— Lara vrea să se ocupe de bufet. Diane şi cu mine vom juca. Cred că şi tu, Greg, ar trebui să te plimbi puţin până vom termina jocul.

— Prea bine, făcu Greg fără să se formalizeze.

În acel moment, se auzi o barcă cu motor care se apropia de yacht.

— Trebuie să fie Latour, declară Rick. M-a prevenit că va sosi cu barca lui cu motor.

Puţin mai târziu, Latour şi cei doi oameni de afaceri pe care îi adusese, cu el, pătrunseră în salon. Latour fu surprins la vederea Dianei, dar se stăpâni imediat şi înaintă spre ea, cu mâna întinsă.

— Domnişoară Luther… Ce onoare! zise el, sărutându-i mâna.

— Încântată!

În sinea ei, Diane se bucură că îl descumpănise, chiar dacă numai pentru o clipă. Era un semn de bun augur. Dar, din acel moment, trebuia să îi supravegheze şi cele mai mici gesturi. Latour purta un costum de stofă subţire, de mătase, foarte elegant. Croiala mânecilor era lejeră. Poate pentru a ascunde acolo cărţile înlocuite?

Cu ochii foarte negri, cu faţa atât de bronzată încât ridurile păreau încrustate în ea, acest bărbat, care se apropia de cinzeci de ani, era foarte seducător. Şi el era conştient de farmecul lui. Diane auzise că, tocmai din această cauză, avusese o tinereţe agitată. În schimb, cei doi oameni de afaceri, albi ca varul şi vizibil supraalimentaţi, semănau cu doi viermi de dimensiuni neobişnuite. Hainele lor, în culori ţipătoare, erau singura notă discordantă din jur. Latour ştia sigur în ce ape avea să pescuiască.

Făcu prezentările. Dan Carlton părea mult mai agresiv decât Albert Mawson şi Diane îşi trase cu greu mâna din pumnul său enorm.

Frank apăru ca din senin, prezentându-se singur. Tocmai sosise de la Las Vegas şi, cum nu era obişnuit cu climatul din Bahamas, fruntea îi era deja acoperită cu picături de sudoare. Îşi aşează paharul pe masă şi aşteptă ca participanţii să verifice cărţile. Albert Mawson nu părea a fi prea interesat de acest lucru. Diane reţinu acest amănunt. În schimb, Latour le verifică pe îndelete. Le

pipăi cu atenţie celofanul şi mirosi fiecare pachet în parte.

Diane se înfiora de teamă, dar îşi păstră sângele rece şi le examină la rândul ei, când Carlton terminase să o facă. În curând, va afla dacă Harry Watters era un as sau nu.

Rick aşeză pachetele lângă crupier şi Diane înţelese că el încerca să aşeze pachetul de cărţi măsluite acolo unde trebuia. Seara se anunţa teribil de neliniştitoare şi o învălui o presimţire a eşecului, chiar dacă, după toate aparenţele, Latour nu văzuse nimic suspect la pachetele de cărţi. Diane surâse din nou şi încercă să se concentreze:

— Se joacă cu şapte cărţi. Fără limită pentru mize.

Anunţând culoarea, făcu din priviri înconjurul mesei şi îl văzu pe Mawson crispându-se. Nu trebuia luat în calcul. Venise acolo doar pentru a pierde.

Frank luă pachetul de cărţi care de deasupra şi bătu cărţile cu uşurinţa unui profesionist. Rick tăie. Fiecare îşi luă cărţile.

* * *

Spre miezul nopţii, Diane era în frunte, căci ea avea toate mizele lui Albert Mawson care tocmai abandonase jocul. Rick nici nu pierduse, nici nu câştigase. Carlton pierdea, iar Latour câştigase câte puţin de la fiecare.

Frank împărţi cărţile.

Carlton, care începuse un al doilea pachet de ţigări, îşi aprinse tacticos una şi anunţă.

— O pereche de zece. Cinci mii pentru început.

Diane îşi spuse că el trebuia să aibă şi un al treilea zece sau chiar un al patrulea, dar era prea puţin sigur. Cacealmalele lui îl cam ruinaseră până în prezent. Ea avea trei valeţi, dar nu anunţă

decât doi şi adăugă o carte mai mare. Era suficient pentru a-l ademeni pe Carlton să înghită momeala.

— Cinci mii. Vreau încă două cărţi.

Diane numără bancnotele şi le aşeză în mijlocul mesei. Rick abandonase la a patra carte. Veni rândul lui Latour: o pereche de nouă şi un as. Dublă miza. Fiecare avea acum câte şapte cărţi. Diane, cu un careu de valeţi în mână, rămase impasibilă. Un surâs miji pe buzele lui Carlton care îşi muşca neîncetat filtrul ţigării.

— O pereche de zece. Intru cu zece mii de dolari, anunţă el, aproape râzând.

— Zece mii şi pentru mine, spuse Diane, ridicând imperceptibil o sprânceană.

Putea să-şi permită acest lucru pentru că juca cu banii lui Mawson. Data viitoare, va juca cu banii lui Carlton.

— Suntem la douăzeci de mii, anunţă Frank şi îşi îndreptă privirea spre Latour.

Diane avu impresia că îi ghiceşte gândurile. El îşi privi cărţile, apoi pe fiecare dintre parteneri, fără ca măcar vreun muşchi al feţei sale palide să se mişte. Apoi se retrase din joc. Imediat Carlton adăugă zece mii de dolari, zbierând:

— Aşa se joacă! V-am făcut praf, amicilor! Şi îşi întinse degetele spre bancnote.

Dar Latour îl apucă de braţ şi vorbi cu o voce calmă:

— Dar încă nu am văzut jocul doamnei…

Carlton se îngălbeni. Diane deduse de aici că Latour îl supăra foarte tare. Atmosfera începea să se strice, cu atât mai mult cu cât Carlton pierduse.

Deodată, Greg îşi făcu apariţia, instalându-se între tânăra femeie şi omul de afaceri. Îi făcu cu ochiul, se aplecă asupra mesei şi îi luă paharul.

— Doriţi să mai beţi ceva? întrebă el calm pe cei din jur.

Diane ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. Tensiunea de la masa de joc dispăruse brusc.

— Ah, desigur, răspunse Carlton, lăsându-se moale pe scaun, de îndată ce Diane puse o carte jos. Un scotch dublu.

— Aveţi carte bună, domnule Carlton. Dar nu este suficientă pentru mine, declară suav Diane, arătându-i careul de valeţi.

Un moment de linişte încordată trecu înainte ca ea să recupereze bancnotele verzi pe care le aşează cu grijă lângă ea.

Ca turbat. Carlton începu să înjure ca un birjar. Rupând cărţile şi azvârlindu-le cu furie pe podea.

— Aduceţi un alt pachet de cărţi, pe toţi dracii!

— Prea bine, domnule, interveni Frank cu politeţe.

Adună cărţile, le rupse şi le aruncă. Greg reveni cu un *Schweppes* pentru Diane, în timp ce Lara servea băutură bărbaţilor. Tânăra femeie privea cu insistenţă mâinile lui Frank. Luase pachetul de cărţi măsluit. Sosise deci momentul confruntării decisive!

Inima îi zvâcni în piept când observă că şi Rick îl privea pe Frank. Apoi privirea lui se îndreptă o fracţiune de secundă spre ea. Din fericire, această privire îi scăpă lui Latour, care tocmai atunci flirta cu Lara. Chiar dacă ar fi regizat momentul, n-ar fi reuşit să-i distragă atenţia atât de bine.

Dacă Diane reuşise să-şi păstreze sângele rece până în acea clipă, se datora faptului că nu se apropiase momentul decisiv. Simţi cum palmele încep să-i transpire, iar emoţiile o ameţeau. Fumul de ţigară plutea ca un nor gros deasupra mesei. Frank bătu cărţile trucate. Diane ştia fiecare carte în parte, dar asta nu o scutea de emoţiile ce nu-i dădeau pace. «Numai de s-ar termina cu bine!» se rugă ea.

Adunase o sumă considerabilă, ceea ce i-ar fi permis să continue fără să trişeze, ba chiar să nu îl scape din ochi pe Latour. Deşi nemulţumit de cât câştigase până atunci, Latour nu părea să intenţioneze să trişeze.

Pentru a-l linişti complet, Diane îl lăsă să câştige o sumă considerabilă.

Trecuse de miezul nopţii. Oboseala îşi făcu apariţia pe chipul lui Carlton. Din cauza concentrării şi a încordării, transpiraţia îi şiroia abundent pe ceafă. În schimb, Diane şi Latour păreau odihniţi şi în plină formă.

Sosise momentul mult aşteptat. Cu cinci cărţi în mână, Diane avea deja un brelan de nouă. Carlton şi Latour nu aveau fiecare decât două perechi. Nu aveau de unde să ştie că niciuna dintre cărţile mari de care aveau nevoie nu se mai găsea de mult în joc. Foarte abilă în arta substituirii cărţilor de joc, Diane făcuse înlocuirile fără ca cineva să observe.

— Nouă. Mizez cinsprezece mii, anunţă ea.

Pentru a-l determina pe Latour să pună în joc proprietatea lui Greg, trebuia să ia taurul de coarne. Era încercarea decisivă, cu atât mai mult cu cât Carlton nu se declarase încă învins. Latour încerca să facă un brelan pornind de la o pereche.

Era a şasea carte distribuită… Jocul adversarilor ei nu se îmbunătăţi. Pentru a-l descuraja pe Carlton, Diane anunţă o pereche de nouă şi puse treizeci de mii de dolari pe masă. Latour intră şi el în joc şi tânăra femeie îl privi:

— Am putea continua cu altceva, îi propuse ea.

— Desigur, domnişoară. Vă gândiţi la ceva anume?

— Ei, bine, la unele proprietăţi pe care le aveţi în Colorado.

Latour scoase titlul de proprietate.

— Încântătoare regiune, Colorado! Aveţi cu ce să continuaţi?

Diane întinse mâna şi Greg îi dădu titlul de proprietate. «Să fie cu noroc, cercetaşule!» îşi spuse ea, aşezându-se cât mai comod pe scaun. Latour primi un patru de caro. Pierduse.

Carlton îşi mesteca ţigara ca un apucat. Îşi bău whisky-ul dintr-o înghiţitură.

— Continui şi eu, mormăi el, aruncând un teanc de bancnote pe masă.

Diane avea nervii întinşi la maximum. Carlton era din cale-afară de furios şi Rick nu mai era acolo ca să echilibreze partida.

Frank împărţi cu agilitate cărţile. Latour ratase de această dată brelanul.

— Încă douăzeci de mii, spuse Diane, sigură de brelanul ei.

Latour se conformă şi, în timp ce punea banii pe masă, el mişcă uşor cărţile. Diane simţi primejdia.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Latour avea în mână un brelan. Una dintre cărţile măsluite dispăruse. Latour îi surprinse privirea şi se încruntă brusc. Cu mişcări repezi, el se grăbi să studieze cărţile mai îndeaproape… fără să poată găsi nimic. Se simţea tras pe sfoară şi trăsăturile sale se crispară din nou de mânie. Râse cu răutate.

— Mi-aţi făcut-o, domnişoară! scrâşni el printre dinţi.

Diane era pe jumătate demascată: îi venea să intre în pământ. Toate privirile se îndreptară spre ea. Nu-l observă nimeni pe Carlton decât în ultimul moment.

— Nicio mişcare! ordonă el, îndreptând un revolver spre ceilalţi. Apropie-te, Albert, şi strânge totul de pe masă!

Ce ridicol era acest grăsan agitând nervos o armă minusculă! Dar Diane n-avea chef să râdă. Nu putea nici măcar să respire. Albert îi dădu la o parte pe Rick şi pe Frank, apoi se aplecă spre masa de joc, privind cu atenţie cărţile.

— Credeaţi că veţi câştiga sigur, voi amândoi, dar luaţi aminte la ce vă spun: să ştiţi că nimeni nu-şi poate bate joc de Dan Carlton atât de uşor: Mai ales tu, Latour. Şi nici chiar dumneata, domnişoară animatoare de lux, spuse Carlton pe un ton aproape ameninţător.

Îşi îndreptă arma, rând pe rând, spre cei doi adversari. Timpul parcă se oprise în loc. Clipele se scurgeau cu greu. Un fior de groază străbătu trupul Dianei.

Capitolul 6

— Îndepărtaţi-vă de masă! Le ordonă Carlton, făcându-le semn cu pistolul.

«Şi dacă va trage? Nu, nu va îndrăzni să omoare pentru a recupera această nenorocită sută de mii de dolari şi ferma care trebuie să miroase a grajd…», îşi spuse Diane speriată.

Ea se ridică şi îi simţi braţul înconjurându-i talia, apoi îl văzu aşezându-se în faţa ei.

Latour întinse uşor mâna spre titlul de proprietate.

— Am spus înapoi!

— Acest document nu ne privea decât pe mine şi pe doamna, replică el cu un calm remarcabil.

— Dacă te atingi de el, eşti un om mort!

Latour ezită. Carlton părea a se stăpâni perfect – pentru prima dată în acea seară – de parcă arma îi dădea o putere nemăsurată. Îl lovi pe Latour cu dosul palmei, izbindu-l cu capul într-un hublou. Latour se prăbuşi cu zgomot. Imediat, cu iuţeala unui animal de pradă, Greg prinse mâna lui Carlton, cea în care ţinea arma şi îl izbi cu putere într-un al doilea hublou. Sticla se sparse şi toată lumea observă că cioburile de sticlă împrăştiate pe podea erau înroşite de sânge. Deşi părea mai slab decât Carlton, Greg avea de partea lui avantajul rapidităţii. O lovitură de picior rapidă lângă rotulă îl făcu pe Carlton să se prăbuşească, urlând ca o fiară sălbatică. Urmă o a doua lovitură a lui Greg, având drept destinaţie ceafa lui Carlton, care se prăbuşi ca un pietroi.

În timpul acesta, Rick şi Frank reuşiseră să-l imobilizeze pe Mawson. Jason, unul din oamenii din echipaj, năvăli în fugă de pe punte. Lara scoase un urlet şi izbucni în plâns.

Diane tremura într-un colţ al camerei, incapabilă să facă vreo mişcare. Se simţea lipsită de vlagă, de parcă toată puterea i s-ar fi scurs din corp. Când Greg se repezi la ea, încercând să o aducă la realitate, Diane abia îl observă.

— Te simţi bine? o întrebă el cu un surâs în colţul buzelor. Se pare că ai avut perfectă dreptate… Intuiţia feminină, nu? Data viitoare nu va mai fi nevoie să-mi fracturez falangele, ci voi apela la un bătăuş profesionist. Nu am gabaritul necesar pentru astfel de încăierări.

După ce Greg o privi cu atenţie, surâsul de pe chip îi dispăru.

— Nu prea pari în formă… Vino aici, şopti el, luând-o în braţe şi legănând-o cu duioşie. Poţi să şi plângi. Seara a fost teribilă şi te înţeleg.

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii ei lipsiţi de expresie, însă când simţi degetele fine ale lui Greg ştergându-i-le duios, Diane începu să plângă în hohote. Se agăţă cu disperare de umerii lui ca de un colac de salvare. Pentru a o mai linişti, Greg începu să-i şoptească cuvinte tandre la ureche. Însă, foarte curând, pentru a savura mai bine plăcerea de a fi ocrotită. Diane se lipi şi mai mult de el.

— Sunt dezolat că vă întrerup, porumbeilor, spuse Rick, apropiindu-se de masă. Dar trebuie să luăm o hotărâre şi este necesară şi părerea voastră.

Greg îşi scoase batista cu monogramă din buzunar şi i-o întinse Dianei, sărutându-i uşor obrazul.

— Te simţi mai bine?

— Mulţumesc, da, spuse ea ştergându-şi delicat obrajii.

— Îmi place la nebunie să sar în ajutorul doamnelor frumoase aflate la ananghie, spuse el, strângându-i talia cu putere. Mai ales când persoana respectivă îmi e foarte dragă şi sentimentul e

reciproc.

Nu avea cum să nu recunoască – în sinea ei – că aceste cuvinte îi merseseră direct la inimă, dar prudenţa o determină să-şi mute privirea în altă parte. Nu trebuia să fie tocmai ea întruparea visului lui Greg Saunders.

— Hai, Rick, să facem puţină ordine. Cum se simte Latour? întrebă ea cu o voce încă tremurândă.

— N-o să moară el din asta, fii sigură, răspunse Rick. Mâine dimineaţă se va trezi, probabil, cu o migrenă îngrozitoare, dar îi va trece. Din acest moment, astea sunt ale dumneavoastră, adăugă el, întinzându-i titlurile de proprietate lui Greg care le ascunse în interiorul hainei.

— Mulţumesc. Vă sunt foarte recunoscător la amândoi pentru ce aţi făcut şi regret că s-a ajuns până la această situaţie extreme. Dacă veţi avea vreodată nevoie de ceva, vă stau la dispoziţie.

Spaima o ţintui locului. Greg reintrase în posesia bunurilor sale şi acum voia să plece, să iasă din viaţa ei? Ceva din sufletul ei se răzvrăti brusc. Nu! Încă nu! se întrebă în gând cum ar putea să facă să-l reţină cât mai mult lângă ea.

Rick începuse să trieze mizele. Lăsă fiecăruia ce câştigase, aşezând sumele în dreptul fiecărui jucător.

— Cred că ar trebui să le lăsăm ce-au câştigat… Cu excepţia lui Carlton. Îi dăm şi lui Latour, ca despăgubiri şi dobânzi – oricum, nu e suma prea mare. Şi tu, tu cât ai câştigat cu jocul trucat? îi şopti el Annei.

— N-am vrut să abuzez şi nu m-am servit de el decât în cursul ultimului joc. Să zicem că am câştigat douăzeci de mii de dolari, răspunse ea cu jumătate de voce, cu gândul la plecarea lui Greg – plecare pe care trebuia, cu orice preţ, să o împiedice.

— Ei, bine, păstrează-i… Drept despăgubire pentru spaima pe

care ai tras-o şi pentru neplăcerea de a fi jucat cu Latour. Ce facem cu ei?

Rămăseseră o sută. De mii de dolari. Rick numără banii şi scoase un fluierat admirativ, de surpriză.

— Plăteşte crupierul şi gazda, apoi achită călătoria lui Greg. Iar restul… Restul de bani va merge la operele de binefacere, de acord?

Rick şi Frank se holbară la ea, de parcă ar fi venit de pe altă lume…

— Tu… eşti sigură? îndrăzni Rick cu vocea gâtuită.

— Absolut sigură.

— Perfect. E seara ta, la urma urmelor, admise Rick, cu regret în glas.

— Da, ţi se cuvin toate onorurile, adăugă şi Greg.

Diane nu se îndoise de acest lucru nici măcar o singură clipă. Împărţiră banii, iar Jason fu însărcinat să-i însoţească pe Latour şi pe invitaţii lui în barca cu motor. Îi aruncă apoi lui Greg cheile maşinii pe care i-o împrumuta până a doua zi şi luă revolverul lui Carton pe care trebuia să-l arunce în mare.

— Dacă doreşti să te întorci acasă, te pot conduce chiar eu, se adresă Rick Larei, cu un surâs plin de promisiuni. Sau dacă vrei să mai rămâi…

Lara nu rezistă acestui surâs şi îl urmă. Ceilalţi îşi luară rămas bun şi se urcară în barca lui Latour. Frank, Diane şi Greg urmau să plece cu barca lui Rick.

În timp ce Greg manevra cu eleganţă cârma, Diane şi crupierul stăteau într-un colţ, epuizaţi de emoţiile unei seri obositoare şi pline de neprevăzut. Frank ceru să fie lăsat lângă cazinou! Diane înţelese imediat că Frank avea nevoie de un întăritor, iar cazinoul era cel mai indicat loc pentru acest lucru.

După ce îşi luară rămas bun de la Frank, Diane şi Greg îşi continuară în tăcere drumul. Fiecare se gândea la ale lui.

Ce aştepta ea de la Greg, în fond?

Să-şi satisfacă o plăcere de moment? Dar oare Greg era omul care să se mulţumească numai cu simple plăceri? O mulţime de întrebări la care nu putea da niciun răspuns concret, pentru care nu găsea nicio alternativă…

Încercând să găsească răspunsuri la întrebări, frământându-şi mintea pentru a găsi o cale de mijloc, nici nu simţise ce repede trecuse timpul. Privind în jur, realiză că deja parcurgeau aleea mărginită de palmieri, care ducea spre locuinţa lui St. John.

Greg opri maşina în faţa casei cufundate în întuneric. Cu mâinile încleştate pe volan, privea fix în faţa lui. Apoi întoarse capul spre Diane şi se priviră câteva clipe în tăcere. Fiecare îşi căuta cuvintele. În acel moment, Greg ridică din umeri şi, scoţând un suspin adânc, ieşi din maşină şi îi deschise portiera. Pe măsură ce se apropiau de uşa de la intrare, Diane îşi simţi inima strânsă de neliniştea despărţirii. În timp ce introducea cheia în broască, hotărî în ultimul moment să se întoarcă spre el curajoasă, să-i zâmbească şi să-i ureze noroc. Dar, înainte ca uşa să se deschidă, Greg o apucă de braţ. Inima ei începu să bată cu putere.

— Aş vrea să petrec noaptea cu tine, Diane. Să fiu lângă tine… ca să nu fii singură. Nimic mai mult… spuse el, ferindu-şi privirile.

Diane scoase un oftat şi închise ochii.

— Da…

Soneria telefonului îi trezi la realitate. Greg împinse uşa şi se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Diane intră în bucătărie, aprinse lumina şi ridică receptorul cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi scotea cerceii de safir de la ureche.

— Da… da, St. John.

Greg pătrunse la rândul lui în cameră şi Diane îi arătă barul cu degetul, surâzând. Se simţea mult mai bine din moment ce Greg rămăsese cu ea. Greg scoase o sticlă din bar şi i-o arătă.

— Nu… Ba… Vreau să spun da, St. John…

Ea scutură din cap, privindu-l pe Greg şi indică o altă sticlă. Ridicând din sprâncene el scoase o sticlă de vin alb de *Santeurs* şi Diane aprobă din cap alegerea făcută.

— S-a ajuns chiar până aici? făcu ea în receptor, redevenind serioasă. Te rog, nu striga: nici vina mea nu este. Ce idiot poate fi Latour! N-ar fi trebuit să aibă încredere. Dar chiar aşa şi este! Seara a fost un adevărat coşmar, dar nu mă aşteptam ca totul să ia asemenea proporţii.

În timp ce vorbea, se plimba agitată de-a lungul şi de-a latul camerei fără să-i acorde nicio atenţie lui Greg şi paharului pe care acesta i-l întindea.

— Nu crezi că exagerezi, St. John? Imposibil! mormăi ea, întoarsă cu spatele.

După o pauză destul de lungă, se întoarse şi întinse mâna după pahar. Vinul de *Santeurs* cu buchetul de miere de salcâm, de migdale şi de vanilie, îi păru de o fineţe fără seamăn.

— Da. Va rămâne lângă mine până la întoarcerea ta. Mai vorbim… La revedere!

Aşează receptorul în furcă şi, ridicându-şi capul, zări privirea întrebătoare a lui Greg. Diane ezita dacă să-i povestească sau nu ceea ce tocmai aflase, căci Greg risca fie să rămână – pentru că se va simţi obligat s-o protejeze – fie s-o şteargă de acolo cel mai repede posibil. Să-l mintă? Nu, nu era genul ei. Merita să fie cinstită cu el.

— Am intrat într-o mare dandana, cercetaşule… spuse ea din

senin. Acest Carlton este un bandit autentic şi n-a apreciat deloc faptul că i-ai pocit mutra după ce eu l-am curăţat de bani.

Se apropie de el, îi întinse paharul şi întrebă fixându-l cu o privire curioasă.

— Unde ai învăţat să te baţi aşa?

— De unde ştie St. John aceste lucruri? întrebă Greg, fără a-i răspunde la întrebare.

— Suntem într-o insulă mică, replică ea mirându-se să-l vadă făcând atâta mister dintr-un lucru minor. St. John m-a sfătuit să plec şi să mă ascund la tatăl meu până ce îi mai scade furia lui Carlton.

— Unde anume?

— La Miami… Dar n-am chef să merg acolo.

Cum să-i explice că ea voia să rămână aici până când el se va hotărî să plece? De asemenea, cum să-i explice ce se întâmplase între tatăl ei şi ea?

— Mă duc să mă schimb. Până atunci, ia o gustare. Te mai găsesc aici când mă întorc? îndrăzni ea.

— Nu am intenţia să plec nicăieri, Diane.

Privirea lui o înfiora. Clătină din cap şi ieşi.

Un pahar de vin, un duş bun, haine curate… Credea că toate acestea vor reuşi să o calmeze. După St. John, Carlton o căuta atât pe ea, cât şi pe Greg şi era hotărât să se răzbune. Sărmanul Latour! Doborât de un om mult mai slab decât el! Oare venise vremea judecăţii de apoi pentru el? Totuşi Carlton nu reprezenta niciun pericol pentru el. Căci, ca un bun trişor, lui nu-i lipseau locurile în care să se ascundă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai venit în ajutor. Fără sprijinul tău, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat de noi. Am fost uluită de curajul tău.

— Erai în pericol din cauza mea, înţelegi?

— Ascultă! Eu nu sunt o copilă şi îmi asum deseori astfel de riscuri, protestă ea pentru a-l face pe Greg să uite sentimentul de culpabilitate.

Dar el sesiză schimbarea ei şi insistă:

— Mergi chiar până acolo încât să-ţi rişti viaţa?

Ce să răspundă?

— Rick ar fi trebuit să-i percheziţioneze înainte de a-i primi pe yacht. Mai ales că, în larg, departe de tot şi de toate, se pot întâmpla atâtea.

— Tu te-ai gândit la revolver?

— Nu. Altfel nu te-aş fi lăsat să pleci.

Fu cât pe ce să se arunce în braţele lui, dar se stăpâni la timp.

Greg îşi scoase haina, îşi ridică mânecile cămăşii cu plastron şi-şi desfăcu nodul papionului.

— Greg, nu este prima dată când am parte de astfel de surprize…

— Şi? La ce-ţi foloseşte asta acum? Va trebui să-ţi supraveghezi spatele în permanenţă! Mi s-a întâmplat şi mie lucrul acesta şi te asigur că nu-i prea plăcut!

— Cum?

— N-are importanţă, făcu el laconic. Dacă Carlton mă atacă, el ştie că-i voi face şi mai mult rău. Dar tu eşti vulnerabilă şi nu-i cunoşti pe oamenii de teapa lui.

Vocea lui deveni mai blândă şi Diane îl simţi preocupat de soarta ei, ceea ce, trebuia să recunoască, o înduioşă.

— Aş dori să-mi răspunzi, cercetaşule. Să-mi spui cum de ştii ce înseamnă să-ţi supraveghezi spatele în permanenţă? Şi, de asemenea, de ce îi cunoşti pe oamenii de teapa lui Carlton?

Atinsese punctul sensibil! Greg îi aruncă o privire obosită. Nu ştia cum să-i spună, nu ştia la ce reacţie să se aştepte din partea

lui. Îşi trecu o mână prin păr. Într-un târziu, rosti.

— Am fost poliţist, Diane. La San Francisco, în Chinatown, mărturisi el, ridicându-se pentru a se plimba de colo-colo prin cameră.

O privi fix, atent la reacţia ei. Diane îşi ridică privirile spre el şi îl luă de mână:

— De aceea ai nasul spart?

În ochii lui apăru o sclipire de mânie şi buzele i se subţiară în semn de dispreţ. Tocmai îi dezvăluise un secret care-l privea personal şi iată că ea lua în glumă aceste dezvăluiri. Considera că nu trebuie să-i fie ruşine de meseria lui? Cu siguranţă.

— N-aş fi crezut niciodată că ai fost poliţist. Cum ai ajuns să-i cunoşti pe băieţii cei răi?

— Vrei să-ţi povestesc viaţa mea?

— Bineînţeles, avem toată noaptea la dispoziţie. Sau, cel puţin ce ne mai rămâne din ea, remarcă Diane privind lumina palidă care începea să se zărească la orizont.

Ar fi preferat ca el să revină şi să se aşeze lângă ea, dar nu voia să-i ceară prea mult.

— Este o tradiţia ca în familia Saunders să respectăm ordinea şi justiţia. Tatăl meu a fost cel mai bun poliţist care a existat vreodată la San Francisco. Din cauza asta n-a murit prea bătrân… iar fiii lui i-au călcat pe urme.

— Într-un cuvânt, ca în western-uri…

De data aceasta, el îi surâse cu acel zâmbet ironic şi pieziş care îi plăcea atât de mult.

— Dacă vrei tu… Cam aşa s-au întâmplat lucrurile. Dar Stephen s-a hotărât să trăiască până la adânci bătrâneţi şi să ducă o existenţă prosperă. A studiat deci dreptul. Mie dreptul nu îmi spunea mare lucru şi am sfârşit în stradă, întrebându-mă ce-aş

putea să fac acolo. Nu că mi-ar fi fost frică, dar, cu cât mă dezlănţuiam mai mult, cu cât eram mai eficace, cu atât apăreau mai mulţi bandiţi la toate colţurile străzilor, pe punţile yacht-urilor bogătaşilor şi în fel de fel de birouri nenorocite. Mă conformam la tot ceea ce lumea aştepta de la mine, dar – la sfârşit – mă simţeam gol pe dinăuntru. Îmi spuneam adesea că ar trebui să existe şi un alt mod de viaţă şi că acesta îmi va conveni mult mai mult.

Când se întrerupse, Diane se întoarse şi îşi luă paharul.

— Ştiu ce vrei să spui, începu ea, dar regretă imediat această mărturisire. Şi ce faci în Colorado?

— Iarna sunt profesor de schi şi în restul timpului îi însoţesc pe pescari. Sunt un foarte bun pescar, să ştii… închiriez anumite locuri unde pescarii pot pescui. Apoi, Stephen şi cu mine, împărţim beneficiile. Şi tu vei avea dreptul la ele acum.

— Este exact ceea ce căutam ca să-mi rotunjesc veniturile de la sfârşit de lună, glumi ea.

— Ce aştepţi tu de la viaţă, Diane?

— Situaţia mea este diferită de a ta. Mie îmi place ceea ce fac şi mă descurc foarte bine. Dar de câtva timp… nu ştiu… aş dori să am… mai mult, cred.

— Da, bineînţeles. Şi eu am impresia că îmi lipseşte ceva, spuse el privind-o adânc în ochi, de parcă ar fi dorit să afle tot ce se ascunde în ei.

Amândoi doreau să se apropie unul de celălalt, să se mângâie, să-şi simtă trupurile unindu-se ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Cu un nod în gât, Diane îşi umezi buzele. Avea impresia că simte gura lui pe corpul ei şi braţele lui legănând-o. Dar nu, nu trebuia să rupă vraja care se ţesea în jurul lor ca o pânză de păianjen.

— Nu pleca la Miami, Diane… murmură el. Vino cu mine!

Mută de surpriză, ea îl privi circumspectă. Niciodată n-ar fi crezut… Ce însemnau toate acestea? Dorinţă? Intenţie de a proteja? Era singurul om care ar fi reuşit să le îmbine pe amândouă… Dar de ce?

— Miami e aproape de Nassau şi Carlton, cu siguranţă, cunoaşte bine oraşul. Aş dori să am timp să mă informez asupra lui, dar oricum aş fi mai liniştit dacă te-aş putea avea lângă mine. Este numai vina mea că totul a luat o turnură proastă. Orice s-ar spune, eu îmi iau în serios responsabilităţile. Cu puţin noroc, nu-mi vor trebui decât câteva zile ca să-i dau de urmă. Şi atunci, dacă doreşti, vei putea să pleci… să pleci, sfârşi cu o voce abia şoptită, încât Diane se întrebă, dacă nu visează. Nu uita că din acest moment eşti proprietara unui teren şi a unei căsuţe în Colorado. Dacă nu-ţi convine din punctul de vedere al confortului, vei fi binevenită la mine acasă, dar…

Nu-şi rosti până la capăt gândurile. Ridică încet capul şi căută privirea Annei.

— Ceea ce încerc eu să te fac să înţelegi este că pe noi doi ne leagă ceva şi tu ştii foarte bine acest lucru. Dar nu pentru a-ţi dovedi că ţin la tine îţi propun să vii cu mine…

Dar oare ea nu ţinea la el? Şi când te gândeşti că era sfâşiată de teama de a fi abandonată de acest bărbat! Gândurile i se învălmăşeau cu repeziciune în minte. Era ca o păpuşă în mâinile lui… Îi venea greu să ia o hotărâre.

— Nu prea îmi place să mă strângi cu uşa, Greg. Chiar deloc… Şi mă întreb de ce iubitul tău frate a pus ochii tocmai pe mine…

— Dar eu sunt cel care te-am convins să accepţi, nu el.

— Oh… M-am cam săturat ca tu să-ţi asumi întreaga responsabilitate, ia-ţi pământurile înapoi şi suntem chit. N-am nevoie nici de ranch-ul tău şi nici de tine!

«Ai lovit bine, Luther!» constată ea, văzând faţa lui Greg înăsprindu-se. Pentru a-şi ascunde mai bine suferinţa, Greg se hotărî să pară indiferent, deşi nu-i plăcea deloc felul în care Diane se hotărâse să pună capăt legăturii lor.

— Şi cu asta basta! aruncă Diane întorcându-se cu spatele, căci indiferenţa lui o duru mai mult decât se aştepta.

Ieşi trântind uşa camerei după ea, dar imediat îşi regretă pornirea violentă.

Realiză cu inima sfâşiată de durere că totul se sfârşise foarte repede, poate chiar prea repede. Se comportase ca un copil căruia i se luase jucăria preferată pentru că nu fusese cuminte.

Îşi ţinu respiraţia câteva clipe. Încordându-şi auzul, aştepta să audă uşa de la intrare închizându-se. Dar zgomotul o surprinse pentru că în adâncul sufletului ei spera ca acest lucru să nu se întâmple. I se înmuiară picioarele şi se blestemă în gând pentru gestul ei prea dur şi fără nicio logică.

«După un sfert de oră, îl voi suna la hotel», hotărî ea. Greg avea dreptate: la ce bun să mai întârzie în Nassau, atât timp cât Carlton era pe urmele ei? Brusc, auzi un glas enervat în apropiere. Nu plecase încă? Era cu mâna pe clanţă când cineva bătu cu putere în uşă. Cu faţa lipsită de orice expresie, cu o privire indiferentă, Greg stătea în pragul uşii. Diane îl apucă de braţ şi îl trase repede în cameră ca şi cum n-ar fi vrut ca cineva să o vadă sau să o audă.

— Greg…

— Diane…

— Ai dreptate şi te rog să mă scuzi, Greg… continuă Diane încercând să se facă cât mai bine înţeleasă. Nu e o idee bună să rămân la Nassau, iar pentru a mă ascunde nu există numai Miami pe lumea asta. Şi aş vrea ca tu să înţelegi că nu te consider

răspunzător pentru cele întâmplate.

Greg respinse mâna pe care Diane i-o întinse şi se retrase câţiva, paşi ferindu-şi privirea. În camera cufundată în întuneric, vocea sa se auzi gravă şi abia şoptită.

— Nu-mi face asta, Diane… Nu fugi de mine! Înţeleg că nu vrei să vii la fermă, pentru că o văgăună ca *Hot Sulphur Springs* nu are nimic atrăgător pentru tine. Dar, dacă tu vrei să mergi la Monaco sau la Roma, te implor să mă iei cu tine până când putem fi siguri că acest Carlton va fi înlăturat. Nu mă pedepsi mai mult decât pot suporta.

Felul în care Greg îşi exprimase gândurile o impresionă pe Diane. Deci lui nu-i era teamă să se arate vulnerabil. Acest gând îi dădu curajul să-şi analizeze cu mai multă luciditate sentimentele.

— Ţii la mine, Greg?

— Nu am făcut niciodată un mister din asta, rosti el, atingându-i obrazul cu degetele.

— Vreau să spun… tu doreşti să mă protejezi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, Diane.

În acel moment, fură întrerupţi de un ciocănit discret în uşă. Diane uitase că St. John trebuie să se întoarcă. Greg avea asupra ei un asemenea efect încât uita tot ce se întâmpla în jur.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Diane, se auzi vocea răspicată a lui St. John din dosul uşii.

Greg profită de aceste câteva clipe pentru a-i fura un sărut şi, pentru că ştia că nu are cum să i se împotrivească, îi mângâie buzele cu vârful limbii. Apoi îi şopti la ureche:

— Nu contează ce hotărâre vei lua, dar cred că ar fi mai bine să nu ne despărţim.

Diane deschise uşa. St. John rămase o clipă nemişcat, aruncând fulgere din priviri. Deşi îşi dădea seama cât era de gravă

situaţia, Diane nu reuşi să nu-l compare în gând cu un balaur care scuipa foc pe nări şi pe urechi şi începu să zâmbească. Dar St. John o prinse de braţ şi, cu o mişcare rapidă, o trase după el afară din încăpere. Lui Greg îi aruncă o privire scurtă şi dispreţuitoare.

— Ai merita să fii linşat!

Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri. Diane nu ştia de care să se teamă mai mult, căci, deşi St. John era mult mai înalt, Greg îi demonstrase că acest amănunt nu are prea mare importanţă pentru el. Şi, dacă se hotăra să-i aplice acelaşi «tratament» pe care i-l administrase cu câteva ore înainte lui Carlton… Diane spera să nu fie, totuşi, necesar.

Îşi luă fratele de braţ şi se îndreptară împreună spre salon.

— Cară-te de aici! scrâşni St. John printre dinţi.

Greg îşi îndreptă imediat privirile spre Diane, aşteptând un semn din partea ei. Tensiunea îi accentuase aspectul colţuros al feţei. Diane ştia că, dacă îl va lăsa să plece, nu îl va mai revedea niciodată. De ce să sufere când putea foarte bine să fie fericită alături de el?

— Rămâi, Greg!

Simţi muşchii lui St. John încordându-se sub degetele sale şi ochii lui fixând-o întrebători. Ce putea să-i răspundă? Că era destul de mare pentru a şti ceea ce face…?

St. John scoase din buzunar un bilet de avion.

— Iată biletul tău pentru Miami. Iei primul avion. Nu e un sfat, e un ordin! L-am anunţat pe tata, care te aşteaptă la aeroport, spuse el fără să-l privească pe Greg.

Diane luă biletul, îl privi drept în ochi pe Greg, după care spuse:

— Ar mai trebui şi un al doilea bilet şi, în plus, încă două bilete pentru Denver.

Zarurile erau aruncate.

— La naiba, Diane, cred că glumeşti!

Niciodată St. John nu se răstise la ea. Diane îşi pierdu puţin din siguranţă şi încercă să se justifice:

— N-am chef să mă întorc la Miami cu capul plecat. Şi, din moment ce acum am o proprietate în Colorado, nimănui nu-i va trece prin cap să vină să mă caute acolo. Nici măcar ţie, St. John, mărturiseşte…

— Bineînţeles…

Apoi se îmblânzi subit.

— Nu i-am povestit nimic lui tata. El te iubeşte extrem de mult, Diane, şi nu e supărat absolut deloc pe tine. Ştii că-şi face griji… Menajează-l te rog…

— Dacă tu crezi că nu ştiu unde vrei să ajungi, dragă frăţioare…

— E adevărat tot ce am spus.

— Ei bine, eu am hotărât să merg la Denver, rosti ea răspicat.

Văzând că argumentele şi privirile lui mute rămân fără efect, se întoarse şi aproape urlă spre Saunders:

— Este telefon la ferma aia?

Greg încuviinţă.

— Notează-mi numărul tău, cât şi pe cel al fratelui tău, juristul! strigă St. John, bătând cu un deget autoritar în telefon. Şi pretind să-mi laşi adresa exactă.

Greg se conformă. St. John îi smulse foaia de hârtie şi o strecură în buzunarul hainei.

— Dacă i se va întâmpla ceva surorii mele, nu vei mai fi în siguranţă nicăieri pe lumea asta. Şi, când voi termina cu tine, voi avea grijă ca nici fratele tău să nu mai aibă slujbă. Voi verifica imediat dacă informaţiile date sunt exacte.

Greg îl ascultă liniştit. Părea foarte calm şi cât se poate de destins. Era exact ceea ce derutase pe toată lumea pe yacht. Apoi Greg se mişcă brusc. Diane îşi ţinu răsuflarea. Dar el nu făcu altceva decât să-şi ia haina de pe canapea şi să-i adreseze un surâs nostim.

Întinse cele două acte de proprietate lui St. John, spunând:

— Iată garanţiile suplimentare. Şi să mai ştiţi, domnule Luther, că dacă va îndrăzni cineva să se atingă de Diane, va trebui mai întâi să aibă de a face cu mine…

St. John îi aruncă o privire ameninţătoare şi se strâmbă dispreţuitor, rezumând astfel părerea pe care o avea despre el.

Dar Greg nu păru prea impresionat de atitudinea lui St. John, ci – dimpotrivă – surâsul care îi juca pe buze i se accentuă.

Capitolul 7

Maşina Triumph înghiţea kilometrii unul după altul. Cu mâna pe schimbătorul de viteze, Greg zbura aproape peste munţi. Vântul pătrundea prin fereastra deschisă, răvăşind părul Dianei.

La Miami, primirea fusese mai degrabă rece, căci James Luther, părea să împărtăşească opinia fiului său despre Greg. Surâsul îi dispăruse brusc când auzi hotărârea Dianei şi locul unde acceptase să plece. Nici măcar nu încercase s-o convingă să renunţe, căci ştia dinainte că nu mai are de mult timp nicio influenţă. În ciuda acestor aparenţe, se simţea totuşi că tatăl şi fiica se iubesc profund. La Denver, în schimb, atmosfera a fost cu totul diferită. Diane se trezise dintr-o dată în universul lui Greg: soarele părea acolo mai strălucitor, cerul mai albastru şi entuziasmul bărbatului de lângă ea ar fi înviat şi un mort.

— Mergem să-mi iau maşina de la nişte prieteni, o anunţă el în timp ce urcau într-un taxi, la aeroport.

Vehiculul se oprise în faţa unei case cu două etaje. În grădină, trona o stâncă ornamentală magnifică, având în jur pitici din argilă arsă. Un Porsche de un roşu aprins, era parcat pe trotuar, ceea ce o miră pe Diane, căci garajul era închis. Greg bătu în uşă, apoi o deschise. Imediat, din capătul culoarului, ţâşni o blondă micuţă care se repezi spre el, sărindu-i în braţe. Greg o întâmpină cu căldură. Ce diferenţă între aceste îmbrăţişări şi răceala primirii de la Miami! Observase el oare suferinţa prin care trecea ea? Greg se întoarse brusc, o luă de talie şi o prezentă blondei Mandy.

— Ce părere ai despre ea?

Diane crezu că Greg o întrebase pe Mandy ce părere avea despre ea. Dar nu… Aceasta luă o legătură de chei agăţată de

perete şi i-o întinse lui Greg.

— Nici măcar nu a trebuit să-i încălzesc motorul, deşi timpul a fost destul de răcoros, îl linişti Mandy.

Ajunseră în garaj şi Diane scoase un fluierat de surpriză. Triumph-ul, de un roşu aprins, nu aştepta decât să ţâşnească asemeni unei fiare sălbatice.

— Nu crezi că ai noroc? o întrebă Greg.

Oh, da! Fusese binecuvântată de zei să-l aibă în viaţa ei şi să-l iubească. Îi confirmă surâzând şi se lăsă comod în scaunul din piele al bolidului.

Maşina se smulse scrâşnind de pe betonul garajului.

— Pari foarte prieten cu Mandy, spuse ea puţin mai târziu.

— Da. David, soţul ei, lucra în aceeaşi brigadă cu mine la San Francisco.

— Şi ei îţi lasă garajul ţie şi îşi parchează maşina Porsche pe trotuar?

— Bineînţeles. Este o pasăre mult mai rară decât cea pe care o am lângă mine, făcu el şi aluzia lui o însenină brusc pe Diane.

Ţinea pe genunchi casetofonul lui Greg şi asculta o casetă cu muzică rock. În bluzonul lui jerpelit de piele şi cu cascheta lăsată pe frunte, părea un adevărat şofer de curse. Diane îşi stăpâni impulsul de a-şi trece degetele prin părul lui ciufulit de vânt.

Conducea cu o viteză aproape nebunească. Un zâmbet fericit se ivi pe buzele Dianei. Viaţa ei se anunţa frumoasă. Se plimbară de-a lungul râului mărginit cu plopi, ridicând în urma paşilor lor un vârtej de frunze. La ora aceea, la Nassau, nu era decât începutul serii. Şi ei ajunseseră deja în munţi.

La capătul unui drum vechi de ţară, se zări o clădire înaltă, din lemn. Greg opri maşina şi rămaseră o vreme să contemple peisajul. Diane radia de fericire. Îl urmărea cu coada ochiului pe

Greg şi se imaginã stând în braţele lui, mângâindu-i pãrul şi umerii. Un fior voluptos îi strãbãtu şira spinãrii. Privindu-l cu atenţie, îi studie, pe rând, ochii, gura senzualã, trupul bine clãdit, puternic. Diane se înroşi. Îşi dãdea oare seama cât era de atrãgãtor? Simţi cã tot peisajul se învârte cu ea.

— Ce ai? o întrebã el, cuprinzându-i umerii.

— Schimbarea de temperaturã, gãsi ea repede o scuzã plauzibilã. Am ameţit puţin. Oricum, nu te nelinişti!

— Îţi vei reveni, nu-ţi fie teamã.

Îşi scoase haina şi i-o aşezã tandru pe umeri.

Apoi se îndreptarã în direcţia clãdirii.

Diane traversã veranda şi intrã într-o salã mare, cu lambriuri de pin. Se opri la capãtul unor scãri. Greg o ajunse din urmã, o luã în braţe şi urcarã pânã la al doilea, etaj. Diane era atât de fericitã, încât nici mãcar nu avea puterea de a protesta. Totul era atât de straniu pentru ea! Faptul cã se afla aici, cu acest bãrbat, gândurile şi întrebãrile care nu-i dãdeau pace… Pielea hainei se impregnase cu mirosul trupului lui Greg, atât de tulburãtor. Ridicã mâna stângã şi îi atinse cu degetele bãrbia. Jucându-se, el se prefãcu cã vrea sã o muşte. O lãsã sã-i alunece încet din braţe, strângându-i, în acelaşi timp, talia, şoldurile, continuând sã o mângâie neîncetat, cu mişcãri leneşe, din ce în ce mai apãsate, Diane simţea, strecurându-i-se prin trup, valuri de cãldurã alternând cu fiori de gheaţã. Un amestec ciudat şi totuşi atât de plãcut…

— Opreşte-te… nu mai pot, Greg, suspinã ea.

Gura lui îi sãruta, fãrã încetare, obrazul, buzele, ochii, în timp ce mâinile îi alunecau grãbite de-a lungul trupului ei. Îi simţi rãsuflarea caldã şi precipitatã lângã ureche.

— Bine ai venit în aceastã casã, iubito!

Cuvintele lui Greg o treziră ca dintr-un vis.

Era prea obosită pentru a se mai gândi la ceva.

Îşi roti privirile prin cameră şi găsi ceea ce căuta: un pat mare de aramă acoperit cu o cuvertură albastră.

— Vreau să dorm, Greg, zise ea epuizată de noaptea petrecută la masa de joc, de lunga şi obositoarea călătorie cu avionul şi maşina.

Nici nu realiză când adormise.

Când se trezi, privirea i se opri asupra focului care ardea liniştit în căminul de la picioarele patului. Din bucătărie, veneau mirosuri îmbietoare care îi treziră brusc pofta de mâncare. Cât să fi fost ceasul? Opt şi jumătate? Cu o mână leneşă, trase draperiile de la fereastră şi constată că soarele de abia se ridicase pe cer.

Greg adusese bagajele. Diane îşi luă de acolo câteva lucruri şi făcu o baie în cada veche, aşezată pe un suport în formă de labe de leu. Îmbrăcă o cămaşă în carouri, un jeans şi cizme din piele de căprioară şi coborî în bucătărie.

Dar Greg nu era acolo. Îi lăsase o farfurie cu omletă în cuptor, la căldură. Diane îşi turnă o cafea mare şi o bău, cu înghiţituri mici, privind pe fereastră.

Greg era afară, în compania unui adolescent cu părul blond şi lung, îmbrăcat cu un hanorac. Stăteau în spatele unei camionete vechi, cu remorcă, discutând aprins. De acolo unde era, Diane nu putea auzi ce vorbeau.

Băiatul asculta absorbit cuvintele lui Greg în timp ce acesta scosese o pereche de schiuri din maşină. Începu să meşterească ceva la ele.

Diane mai sorbi o înghiţitură de cafea, profitând de aceste clipe liniştite. Nassau şi zbuciumul vieţii lui erau departe. Avea impresia că s-a întors acasă după o călătorie foarte lungă. Hotărât lucru: partida de poker se terminase într-adevăr bine pentru ea.

«Şi când te gândeşti că Latour a pus piciorul pe aici…», îşi spuse ea. «Nu cred că i se potrivea deloc acest decor senin.»

Când deschise uşa, aerul răcoros îi coloră obrajii. Se sprijini de pervaz şi închise ochii. Când îi redeschise pentru a-şi termina cafeaua, surprinse privirea admirativă a adolescentului fixată asupra ei.

În timp ce Greg se agita prin bucătărie, puştiul se îndreptă spre ea.

— Pe mine mă cheamă Peter, spuse el cu o voce aspră, uitându-se în continuare la silueta ei graţioasă.

— Pe mine – Diane, răspunse ea, întinzându-i mâna.

Părea să fie în al şaptelea cer de fericire acest puştan cu ochii saşii.

— Ce faceţi vineri seară? îndrăzni el fără să-i lase mâna.

Oare să-i verse restul de cafea în cap?

Nu, era preferabil să nu-l ia prea în serios. Nu era decât un copil. Îl privi pe Greg care surâdea făcându-i un semn din ochi: «Ce-ar fi să-l încurajezi puţin…?» însă Diane respinse acest gând nedemn de o jucătoare de cazinou. Aici era la *Hot Sulphur Springs.*

— Dacă vreţi, împrumut maşina lui Greg şi vă duc la un concert de jazz la han.

— Mulţumesc, dar am alte proiecte.

Peter deschise gura pentru a mai insista, dar se opri când auzi paşi în spatele său.

— Nu-ţi pierde timpul, băiete! Doamna este cu mine. Va fi extrem de ocupată la toate sfârşiturile de săptămână. Şi nici nu este de vârsta ta…

Cei doi bărbaţi reveniră la discuţia despre schi. Diane îi asculta cu un aer amuzat, în timp ce dădea nişte bucăţi de şuncă unui câine aflat prin apropiere.

— Vă voi duce pe cele mai bune piste, se oferi Peter pe care nimic nu părea să-l descurajeze. Veţi face progrese uimitoare cu un profesor ca mine!

— Eu nu schiez, răspunse ea, puţin cam speriată de îndrăzneala lui.

— Ce-ai să faci cu ea dacă nu ştie să schieze? îl întrebă el pe Greg. Iarna e lungă pe aici.

— Ne descurcăm noi, nu-ţi fă griji!

Se întoarse spre câine şi îi mai dădu o bucată de carne în gură. Cu spatele la ei, Diane li se adresă:

— Nu sunt aici decât pentru câteva zile: două săptămâni, cel mult. Şi mă tem că sezonul de schi va începe fără mine.

Surâsul lui Greg dispăru. Îşi împinse brusc scaunul, care scârţâi pe gresia bucătăriei şi se ridică brusc, spunând:

— Am de dat un telefon. Te voi conduce până la domeniul tău, Peter.

Câtă răceală, deodată! Totuşi, Diane nu spusese decât adevărul, pentru că nu avea de gând să rămână aici o veşnicie, cu atât mai mult cu cât, în ciuda frumuseţii acestui peisaj muntos, ea ştia că nu se va putea acomoda cu modul lui de viaţă de aici.

După comentariile lui Greg, înţelese că îi telefona lui David, soţul lui Mandy ca să-i vorbească despre Carlton. Amintindu-şi seara petrecută pe yacht, Diane se înfioră şi constată, fără nicio plăcere, că situaţia ei nu era prea rozã. Cu atât mai mult cu cât nici Greg nu îi ascundea acest lucru.

Diane îl privi cu un surâs amuzat pe Peter urcându-se în camioneta lui şi dispărând pe cărare. Acum, când descoperise că Diane nu schia, o găsea, probabil, mai puţin interesantă. Ei şi? îşi va reveni repede din decepţia pe care o suferise. Dar chiar şi această concluzie o nelinişti. Oare nu risca să-l dezamăgească şi pe

Greg? Relaţia lor nu va fi oare sortită eşecului dacă nu aveau aceleaşi preocupări?

Îşi turnă încă o cafea, în timp ce Greg spăla vesela. Deşi era obişnuită să aibă menajere care îndeplineau genul acesta de treburi casnice, Diane îi propusese să îl ajute pentru a termina mai repede. Greg refuzase, ceea ce îi luă o piatră de pe inimă. Chiar dacă se petrecea ceva deosebit între ea şi acest bărbat – care stătea acum cu mânecile suflecate înfaţa chiuvetei, – lucrul acesta nu era suficient pentru a micşora distanţa care exista între ei. «O simplă chestiune de bun simţ», se gândi ea, amintindu-şi că, acceptând să-şi pună în valoare talentele ei de jucătoare pentru Greg, nici ea nu acţionase cu prea mult bun simţ.

— Ar trebui să-ţi iei o haină când ieşim, o sfătui Greg, aruncând cârpa de vase peste umăr. Radiatorul camionului nu funcţionează. Dacă te hotărăşti să te muţi aici, vom merge să căutăm tot ce ai nevoie.

Faţa lui oglindea îndoiala care îl neliniştea şi Dianei îi păru rău că îl supărase. Greg îl fluieră pe Cam, câinele, apoi i se adresă Dianei fără să o privească:

— Ne întâlnim la camion.

Diane îl privi îmbrăcându-se cu geaca de blugi şi pălăria de cowboy. Îşi aminti atunci că nu îşi luase niciun fel de haine groase.

«Îi voi cere haina lui de piele», gândi ea. «La dracu'! Fermoarul este rupt. Asta-i culmea! Pantalonii găuriţi, fermoarul stricat, şurubelniţa în buzunar... Ce caraghioasă! Cum arătam şi cum arăt!» comentă ea în gând.

Cât despre camion părea să fi făcut războiul de secesiune! Cu caroseria turtită, ruginită, nu avea nici măcar mâner la uşa din partea dreaptă. Trebui să aştepte ca Greg să-i deschidă din interior. Neîndemânatică, se urcă pe scara maşinii şi dădu cu nasul

în coapsa lui Greg. Se feri să îşi ridice bărbia, de teamă să nu vadă pe buzele lui un surâs ironic.

— Ar putea să facă nişte camioane mai puţin înalte! scrâşni ea.

În momentul în care ridică celălalt picior pentru a-l pune în interior, alunecă pe scara maşinii. Scoase un strigăt ascuţit. Înspăimântată, se agăţă de Greg, care o ridică fără greutate, doar cu o singură mână. După ce îi trecu spaima, îl auzi izbucnind în hohote de râs.

— Nu văd ce e atât de nostim! replică ea. Era cât pe ce să-mi rup glezna!

— Arată-mi! spuse Greg, îndoindu-i piciorul. Nu te-ai urcat niciodată în viaţa ta într-un camion, iubito, nu-i aşa?

Diane îl privi cu un aer furibund şi se smulse din braţele lui, pentru a se aşeza pe locul ei.

— Nu e urâtă haina ta, glumi el, întorcând-o şi strângând-o la piept. Sunt fericit că eşti cu mine, Diane! Chiar dacă nu va dura decât o săptămână.

Înduioşată brusc, văzu gură lui coborându-se spre a sa şi-l simţi atingându-i delicat colţul buzelor. Era fericită şi plină de dorinţă, cuprinsă un chef nebun să-l sărute. Căută instinctiv o poziţie mai comodă şi se răsturnă pe banchetă, trăgându-l pe Greg lângă ea. Îi simţi greutatea corpului şi braţele care o înlănţuiră cu putere.

— Ce vrei să faci din mine, Diane Luther? îi şopti el la ureche cu o voce plină de dragoste.

— La drept vorbind, cercetaşule, încă nu m-am hotărât, zise ea glumind, încercând să-şi mascheze tulburarea.

Capitolul 8

Pista şerpuia de-a lungul râului mărginit de plopi înalţi. După cinci sute de metri, Greg o luă pe un drum lateral, până la un grup mic de case construite la marginea apei. Apoi se opri lângă una dintre ele.

Diane privi surprinsă cabana. Între scândurile cioplite cam din topor ale verandei crescuseră flori sălbatice, ce se legănau uşor la fiecare adiere a vântului toamnei, dând clădirii un aspect de părăsire.

Greg se aplecă şi deschise portiera maşinii fără să scoată un cuvânt. Poate că nu-i plăcuse răspunsul ei, însă nu avea de gând să se lase dominată de acest bărbat care, e drept, îi plăcea nespus de mult. În plus, nu era chiar atât de naivă încât să creadă că dragostea poate învinge toate obstacolele. «Ar fi mai bine să plec înainte de a fi prea târziu; înainte să doresc prea mult să spun *da,* cercetaşule!» îşi spuse ea.

— Crezi că se poate locui aici, în starea în care este cabana? întrebă ea cu o voce pe care o voia dezinvoltă şi cu un surâs forţat pe buze.

Sări din camion sprijinindu-şi mâinile de umerii lui Greg, care se afla lângă ea. El o cuprinse în braţe, apoi îi dădu drumul încet, până când picioarele ei atinseră pământul.

— Este bună pentru adăpost când plouă.

Diane avu impresia stranie că el îi citise gândurile încă o dată. Oare de aceea surâsul său dispăruse de pe buze? Greg se chinuia să Deschidă lacătul de la intrare.

— L-ai pus din cauza hoţilor?

— A hoţilor, nu, dar a urşilor, da. Nu vin prea des, dar nu

există o altă soluţie.

Tânăra femeie simţi ridicându-i-se părul măciucă.

— Urşi…? bâigui ea, apropiindu-se de el.

— Da, ştii, nişte fiare nostime, bombăni el.

Era oare furios pe animale? Uşa cedă într-un sfârşit şi intrară într-o încăpere mică, cu ferestre acoperite cu perdele din pânză în carouri roşii şi albe.

— E drăguţ, nu? mormăi Greg, privind în jur.

— Da… E cam…

— Nu te nelinişti. Dacă nu-ţi place, vei putea schimba tot ce doreşti, inclusiv perdelele.

— Greg… îl imploră ea.

— Şi, mai apoi, dacă vei pune mochetă de la podea până la plafon, doamnei nu-i vor mai îngheţa degetele de la picioare, călcând direct pe pardoseală, ca noi, bieţi ţărani neciopliţi. Mi s-a părut de asemenea că St. John avea o mulţime de candelabre la el acasă. N-ai decât să îi ceri unul sau două. Cât despre această nenorocită grămadă de lemne, spuse el dând un picior patului, n-ai decât să-ţi cumperi un baldachin cu falduri de mătase şi astfel vei putea invita aici pe cine vei dori…

— Greg, sunt dezolată…

— Ce să mai spun de mine… Cât de idiot pot să fiu! Sunt atât de îndrăgostit de tine! Am avut şi curajul nebun să cred că vei putea fi a mea. Tu…! Îţi dai seama?

— Vrei să plec? spuse ea cu spaimă în suflet.

— Să pleci? făcu el, aţintindu-şi privirea rece în ochii ei. Nu, Diane! Nu vreau deloc să pleci, continuă el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ea. Vreau să vii în casa mea, în patul meu, în braţele mele…

Îi cuprinse ceafa în palme şi îi apropie capul de pieptul lui.

— Te vreau pentru totdeauna! Astăzi, acum… murmură el.

Degetele lui se strecurară pe sub cămaşa ei căutându-i sânii înfioraţi. Îi. Strivi gura aproape cu violenţă. Un fior de plăcere îi străbătu corpul. Voia s-o atingă, să o îmbrăţişeze, să trăiască acea senzaţia de împlinire după care trupul ei tânjea atât de mult.

Îşi trecu uşor limba peste rotunjimile moi ale buzelor ei, muşcându-le încet cu dinţii. Diane vibra sub vraja care pusese stăpânire pe ea. Greg o strângea în braţe ca şi cum ar fi fost pentru ultima dată când făcea acest lucru, iar ea îi răspundea cu aceeaşi pasiune. Când simţi că el îi atinge cu limba uşor vârful sânilor, i se abandonă complet.

— Îţi dai seama cât de mult te iubesc? murmură el, luându-i mâna pe care o aşează în dreptul inimii lui. De ce uiţi cât de mult doresc să te iubesc cu toată fiinţa mea?

Gemetele lor se amestecau, mâinile li se căutau cu febrilitate. Greg îşi coborî mâinile şi îşi strecură degetele sub cureaua blugilor ei desfăcând-o cu mişcări repezi. Se doreau. Aproape că pierduseră contactul cu realitatea. Iar Diane voia să-i dovedească faptul că şi ea îl iubea. Chiar dacă totul nu va dura decât o zi…

— Iubeşte-mă, gemu ea, sărutându-l cu frenezie pe obraz, pe bărbie, de-a lungul gâtului.

Greg o dezbrăcă şi-i mângâie sânii. O luă şi o duse până la pat, fără a-şi dezlipi buzele de gura ei. Diane scoase un sunet ascuţit când mâna lui coborî pe talia ei, până când îi atinse cu vârful degetelor triunghiul feminităţii.

Aplecându-se, el îi mângâie ceafa, gâtul, acoperindu-i faţa cu sărutări. Diane îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui, încercând să o descheie cât mai repede cu putinţă. Greg o ajută şi se dezbrăcă singur. Continuând să o mângâie, îşi arcui şoldurile spre el şi Diane avu impresia că o umple în întregime.

— Uită-te în ochii mei, iubito, o rugă el, luându-i faţa în mâini.

Diane deschise ochii şi crezu că se îneacă în adâncimile privirii lui. Simţea că se sufocă. O pătrunse adânc, de mai multe ori. Scoase un strigăt adânc, de fericire. Îşi surâdeau, pe deplin satisfăcuţi.

— Te iubesc, draga mea! Rămâi aici, lângă mine, murmură el ascunzându-şi obrazul în scobitura gâtului ei.

Nemişcată, Diane rămase cu trupul lipit de al lui. Încet, dorinţa îi cuprinse din nou şi îi înălţă pentru a doua oară printre stele.

* * *

În acea după-amiază de toamnă, Diane nu mai voia să se gândească la nimic. Nici să-şi amintească ce simţise în braţele lui Greg. Va păstra amintirea acestor momente pentru mai târziu. Greg îşi plimbă buzele pe gâtul ei.

— De ce râzi? întrebă ea, muşcându-i în joacă urechea.

Se întoarse pe spate, trăgând-o deasupra lui.

— Ne întoarcem acasă? şopti el.

— Greg!

— Da, ştiu, să nu-ţi fie teamă că mă jigneşti sunt băiat mare acum. Înţeleg că nu se răstoarnă lumea dacă eşti îndrăgostit. Doar dacă crezi în dragoste, ceea ce nu e cazul tău. Nu poţi lua decât ceea ce ţi se oferă…

Diane crezu, încă o dată, că el îi citise gândurile. Greg îi strânse faţa în mâinile sale puternice.

— Mergem?

— Mergem, cercetaşule!

— Vrei să pescuim?

Se ridică şi se aşează pe marginea patului, surâzând. În timp ce se îmbrăca, ea îi aruncă:

— Mi-ai spus că eşti foarte priceput la pescuit.

— Şi chiar mai mult decât atât, te vei convinge şi singură!

Îl privi cu dragoste, de parcă l-ar fi văzut pentru ultima oară.

Greg se ridică şi îi pecetlui buzele cu o sărutare duioasă. Părăsiră amândoi cabana în grabă.

* * *

Diane pregăti câteva sandwich-uri şi scoase nişte sticle de bere din frigider. Se simţea mai bine după ce făcuse dragoste cu Greg. Era parcă o altă persoană. Trecuse mult timp de când nu mai acordase atenţie sentimentelor ei. Cel puţin, până acum. Ar fi dorit ca această poveste să dureze mereu. Cum să plece, când aici se simţea atât de bine?

Alungă aceste gânduri din minte. Căută în dulapul de bucătărie cartofii prăjiţi şi biscuiţii pe care Greg o rugase să-i ia. Era probabil mort de foame căci era amiază şi nu mâncaseră decât un mic dejun în fugă. Îngrămădi proviziile într-o sacoşă şi ieşi.

Greg o aştepta. Căuta ceva în spatele camionetei, luptându-se cu uneltele sale de pescuit. Ar fi putut să-i facă o fotografie: ar fi fost numai bună pentru reclama unui magazin cu specific pescăresc. Diane nu putu să se abţină să nu râdă, când îl văzu apropiindu-se.

— Ce-i cu tot bazarul ăsta? întrebă ea, arătând echipamentul cu care se îmbrăcase el.

— Hm, spuse el ieşind din maşină. Îţi voi explica. Haina de pescar e prevăzută cu multe buzunare. În de voi pune foarfeci, fire, mulinete şi dopuri, fără să uităm cutia cu momeală.

În timp ce dădea aceste explicaţii, scotea obiectele despre care vorbea, apoi le punea din nou în fiecare buzunar.

— Şi asta ce e? întrebă ea, arătând spre un obiect caraghios care ieşea puţin din unul dintre buzunare.

— E o lampă specială de buzunar.

O aprinse şi o stinse de câteva ori.

— Pescuieşti noaptea? Credeam că este interzis.

— Vezi tu, mă mai strecor şi eu. Paznicii mă cunosc.

— Şi tu te gândeşti să petrecem noaptea în barca ta, pe căldura asta? A, nu, mulţumesc!

— Nu te speria! E doar pentru cazul în care ne întoarcem după căderea serii.

— Of…! Şi asta ce mai e?

— Un mincioc de pescuit pentru peştii nărăvaşi…

Luă minciocul de pe umăr şi i-l arătă. Liniştită, Diane continuă:

— Sper că n-ai să te împiedici în fire când mă vei duce acolo.

— Nu, nu fac decât să aranjez cu grijă undiţele una lângă alta.

— Cât eşti de original! exclamă Diane stăpânindu-şi râsul.

— Nu sunt original, ci profesionist, draga mea. Şi sunt renumit în Colorado pentru talentele mele, închipuie-ţi!

— Nici nu mă îndoiesc de asta, nebun ce eşti!

— Nebun după tine, da.

Îşi dădu pălăria de cowboy pe ceafă şi se îndreptă spre ea.

— Nebun după ochii tăi mari şi cenuşii, după gura ta atât de dulce, după tine…

Cu mâinile pe sub cămaşa tinerei femei, Greg îi mângâie sânii. Diane se lipi mai tare de el şi-şi întredeschise buzele. Plăcerea de a se regăsi alături de acest corp o ameţi din nou.

Dar Greg îi dădu drumul, spre marele ei regret.

— Mai ai chef să mergi la pescuit? o întrebă el, pe un ton insinuant.

— Bineînţeles, cercetaşule, altfel voi fi foarte obosită…

— Obosită de dragoste!

— Ei… Sunt nostime cizmele tale, spuse ea schimbând vorba şi arătând spre cizmele lui înalte, care îi ajungeau până la şolduri.

— Îmi pun în evidenţă şoldurile. De aceea sunt şi atât de seducător, zâmbi el, mângâind materialul cauciucat care îi urca de-a lungul coapselor.

— Bine… Mergem?

— Înţeles, şefa! Mergem! Te-ai ocupat şi de prânz, după cum văd. Mai am nevoie doar de un minut pentru tot echipamentul ăsta. Urcă în faţă!

— Credeam că mergem să căutăm viermi…

— Peştii moderni nu se mai prind cu viermi, scumpete!

— Cu atât mai bine. Aş fi făcut lucrul acesta fără tragere de inimă.

— Se folosesc muşte.

— Muşte! Ce oroare! E şi mai rău!

I se întoarse stomacul pe dos şi se îngălbeni.

— Te asigur, Greg, că niciodată nu voi putea să prind muşte şi să le agăţ de un cârlig. Asta mă dezgustă, scuză-mă dacă nu te privesc când o faci.

El izbucni în râs.

— Unde te-ai născut tu, dulcea mea iubită?

— La Miami. De ce? Şi pe acolo sunt muşte, nu ştii? Numai să nu mă pui să le prind!

— Vino să te uiţi, Diane! De ce te temi?

Deschise o cutie care se găsea în spatele camionetei.

— Priveşte puţin! Ai mai văzut vreodată asemenea minunăţii?

Diane se apropie prudentă, cu teamă. Se pregăti pentru ce era mai rău. Dar ceea ce văzu, nu avea nimic alarmant, într-adevăr. În interiorul cutiei pe care tocmai o deschisese erau cârlige prevăzute cu pene strălucitoare şi cu fire multicolore.

Diane îşi încruntă sprâncenele, perplexă.

— Aşa ceva numeşti tu *muşte?*

— Bineînţeles. Şi, pe deasupra, sunt cele mai bune din lume. Câştig cu ele o grămadă de bani. Nu le-am brevetat încă, spuse el scoţând din unul din compartimente, o momeală prevăzută cu două antene. Le-am şi botezat: *muştele Saunders.*

— Tu le fabrici?

— Da.

— Asta ne aduce un venit bunişor. Iar negustorul de articole de pescuit din Denver îmi face o reducere în schimbul lor, explică el, fără să-şi ascundă mândria.

Diane fu încântată de cuvintele lui, dar se feri, bineînţeles, să-i spună că entuziasmul lui era înduioşător. Cum să-i mărturisească că ea ar fi putut să cumpere întregul magazin cu ceea ce câştiga după o săptămână de poker sau numai din dobânzile la câştigurile ei anuale?

— Sunt splendide, Greg!

— Pentru păstrăvi nu există nimic mai eficace, să ştii! Hai să încercăm să prindem câţiva pentru diseară!

Porniră de-a lungul râului. Diane se simţea din ce în ce mai cucerită de voioşia însoţitorului ei, şi, datorită explicaţiilor lui, lumea acvatică nu mai avu în curând aproape niciun secret pentru ea. Intrase repede în joc: repera peştii ascunşi în văgăuni, vegetaţia şi insectele care bâzâiau.

Greg se arăta extrem de răbdător cu ea. Nu se enerva niciodată când ea îşi trimitea undiţa tocmai în pinii ce se aplecau

deasupra râului. Când undiţa ei se pierdea în tufişuri, Greg se ducea şi i-o căuta. Diane trebuia totuşi să recunoască faptul că era necesar să-şi revizuiască ideile: ea şi cu pescuitul erau complet incompatibile. La urma urmelor, şi asta era o formă de joc în care trebuia să calculeze loviturile.

După un timp, îşi abandonă undiţa şi se aşează pe malul apei. Era mai amuzant să-l privească pe Greg în plină acţiune. Era poate pentru prima dată când el era atent la altceva decât la ea. Din contră, se concentra asupra lansatorului său pe care îl mânuia cu graţie şi îndemânare. Diane îl găsea, în aceste momente, teribil de seducător. Părea să fie în elementul lui, spre deosebire de Diane care se simţea în afara acestui decor majestuos.

Dacă un străin ar fi trecut pe aici, s-ar fi întrebat, fără îndoială, ce căuta o femeie atât de rafinată, obişnuită cu eleganţa distinsă a cercurilor de joc. Îşi dădea seama că ea şi cu Greg evadaseră din realitate şi că, în curând, se va întoarce la existenţa ei obişnuită. Şi, dacă era hotărâtă să profite de aceste clipe de fericire, trebuia să refuze să creadă că acest vis va dura la nesfârşit.

Se înveseli când îl auzi vorbind peştilor pe care îi prindea; îi lăsa pe cei mai mici înapoi în apă, certându-i că nu crescuseră îndeajuns; în schimb, de fiecare dată când prindea unul mai mare, nu se scumpea la complimente referitoare la mărimea lor şi la luciului solzilor. «Hotărât lucru, nu mai e altul ca tine, Greg! Pe cuvânt de cercetaş!» îşi spuse ea.

Când amurgul schimbă culorile orizontului, Greg ieşi încet din apă. Cu coşul plin de păstrăvi vii sub braţ, îi oferi Dianei celălalt braţ şi se îndreptară împreună spre casă.

* * *

Mirosul îmbietor al păstrăvilor prăjiţi la cuptor gâdila plăcut nările Dianei, în timp ce aşeza masa. Vesela lui Greg era cam desperecheată, dar fiecare obiect, luat în parte, părea să aibă povestea lui. Cu ocazia vestitei sale căsătorii, Dianei i se comandase un serviciu de masă *Limoges* – cu adevărat impresionant – dar, până la urmă, totul fusese returnat. Această amintire o îngheţă.

Greg se apropie de ea chiar în acea clipă şi o sărută pe ceafă. Apoi lăsă platoul cu peşte pe faţa de masă.

— Dacă vrei, ne întoarcem să pescuim şi mâine… Doar dacă nu ai alte proiecte…

Diane sări în braţele lui şi îl sărută:

— Am câteva proiecte, ştii asta şi vor dura ceva timp.

— Cât mai mult timp posibil, draga mea, râse el.

Ea îl îmbrăţişă din nou şi se abandonă sentimentului de siguranţă pe care îl simţea la pieptul lui.

— Trebuie să mâncăm înainte ca păstrăvii să se răcească, spuse el cu un uşor regret.

În timpul mesei, discutară numai despre afaceri. Greg îi explică pe larg în ce fel puteau fi împărţite concesiunile pescarilor. Când o întrebă dacă va folosi căsuţa în sezonul viitor sau dacă o va închiria turiştilor, Diane îşi simţi inima sfâşiată de durere. Îşi privi un moment farfuria, apoi zise:

— Să nu mai vorbim despre asta, te rog. Să profităm de ceea ce ne este dat să trăim acum, nimic mai mult! Să încercăm ca aceste clipe să dureze cât mai mult posibil.

Apoi îi luă mână şi îi mângâie cu degetul mare palma.

— Să ştii, Diane, că te-am minţit. Nu te voi lăsa să pleci chiar aşa uşor. Sunt gata să fac orice ca să rămâi aici…

Spre marea lui surpriză, aceste cuvinte nu o revoltară. Dimpotrivă, se simţi surprinzător de liniştită şi greutatea care îi apăsa pieptul dispăru, Chipul i se lumină.

— Bine, eu mă ocup de veselă, în timp ce tu aprinzi focul în cămin. După care, dacă te trage inima, am putea încerca un poker…

— Eu credeam că ne vom încerca forţele la jocul celor şapte familii, protestă el, râzând pe sub mustaţă.

— S-o crezi tu! Facem un poker, zise ea, îndreptându-se fără grabă spre chiuvetă şi unduindu-şi şoldurile.

O licărire de dorinţă se aprinse în ochii Lui întunecaţi. Împinse scaunele la o parte şi o urmă ca vrăjit.

— Tu nu ştii la ce te expui, iubire!

— Vei câştiga cu siguranţă, dacă jucăm poker pe dezbrăcate.

— Ah! Cât aş vrea să câştig ca să-ţi pot smulge, una câte una, toate hainele de pe tine. Dar va veni şi vremea aceea! Timp este berechet şi am de la cine învăţa.

— Dacă tu crezi că te voi învăţa toate stratagemele mele… Chiar că mi-e frică să nu mă baţi!

— Mai ales dacă mizele puse în joc vor fi atât de interesante.

Diane râse înăbuşit şi îşi întoarse capul spre el, privindu-l cu ochi galeşi. Nu se îndoia niciun moment de rezultatul partidei. Îl va dezbrăca complot încă de la prima partidă. Nu avea nicio şansă în faţa ei!

Diane puse în chiuvetă farfuriile şi paharele, iar Greg, profitând de acest lucru, îi înlănţui talia.

— Dacă ai şti cât de mult te doresc! îi şopti el la ureche, înainte de a se îndrepta spre sufragerie.

Diane se instală comod pe covor, în faţa căminului. Răsfiră pe jos cărţile de joc, în timp ce Greg termina de pregătit cafeaua.

— Încerci să mă impresionezi ca să-mi pierd cumpătul? râse Greg aducând ceştile de cafea aburinde.

— Pentru Dumnezeu, voiam să-ţi fac o mică demonstraţie ca să vezi ce te aşteaptă! Nu uita că, în plus, mai ştiu şi să subtilizez cărţile.

— Sper că n-ai să-mi faci una ca asta! În niciun caz cercetaşului tău preferat!

— Nu, scumpule. Linişteşte-te, jucăm ca două persoane cinstite. Şapte cărţi, de acord?

— Grozav! Fără miză de plecare. Cel care câştigă îl dezbracă pe celălalt, puţin câte puţin…

Greg se aşează, îşi îndepărtă picioarele şi le aşează de o parte şi de alta a şoldurilor ei. Când genunchii lui ajunseră la înălţimea genunchilor ei, tânăra femeie îşi lăsă capul pe spate. O muşcă în joacă de ureche. Diane îşi lăsă cărţile şi luându-l în braţe, îi dădu o sărutare. O căldură plăcută o invadă brusc. Acest om avea un efect devastator asupra ei: sufletul parcă îi clocotea, îşi pierdea stăpânirea de sine. Nu mai era ea.

— Crezi că ai într-adevăr chef să jucăm cărţi?

— Bineînţeles, protestă Diane, eliberându-se. Vreau să te văd fierbând în suc propriu, o ştii prea bine.

Greg se întinse pe spate şi o trase pe Diane deasupra lui. Ea izbucni în râs fericită. Îi cuprinse ceafa în palmă şi îi răvăşi şuviţele de păr. Cu buzele lipite de ale lui, îşi unduia trupul într-un dans doar de ea ştiut. Când Greg vru să o strângă în braţe, Diane se aruncă într-o parte şi se ridică surâzând şăgalnic.

— Şi acum, gata cu gluma, O.K? Fiecare va rămâne în tabăra lui. Să începem partida!

Foarte curând, Greg începu să-şi abandoneze şireturile, cureaua şi ceasul. Diane l-ar fi dezbrăcat de la prima mână, dar

fură întrerupţi chiar în mijlocul partidei de soneria insistentă a telefonului. Cu bustul gol, fără şosete, cu un singur pantof în picior, Greg intră în bucătărie şi ridică receptorul. Diane ascultă încordată, dar nu putu să audă nimic. Observă că Greg e încruntat. Ridicase încet capul, privind-o, apoi oftase încet. Trebuia deci să fie vorba tot despre Carlton.

Greg puse receptorul în furcă, fără a se mişca din loc. Diane înţelese din atitudinea lui că era îngrijorat. Îi aruncă o privire rapidă peste umăr şi citi o oarecare ezitare» n ochii lui. Aşteptă să i se dea o explicaţie, tăcerea lui o neliniştea/De aceea, se hotărî să-l întrebe ce se întâmplase. Dar privirea lui fixă o îngheţă. Avea faţa gravă şi buzele crispate.

— Despre ce e vorba?

— Ar fi mai bine să rămâi aici un timp… spuse el, evitând să o mai privească.

Apoi intră în bucătărie, scoase dintr-un dulap o sticlă de whisky şi două pahare. Diane nu avea niciun chef să bea. Greg îşi turnă un pahar plin şi îl dădu pe gât până la fund.

Tăcerea lui era un semn de rău augur. Mai degrabă să amâne discuţia pentru a doua zi. Va fi oricum destulă vreme şi pentru veştile proaste. Şi se temea ca nu cumva curiozitatea ei să le strice seara. Cel mai bine era să se abţină.

Greg îi dădea un sentiment de siguranţă, de ocrotire şi, mai ales, ştia că o iubea, i-ar fi plăcut ca totul să nu aibă sfârşit.

— Nu vii? şopti ea cu o voce nesigură.

Greg se sprijini de pervaz, îşi încrucişă braţele şi, pe măsură ce o privea, surâsul îi reveni încet, încet. Diane simţi un nou fior al dorinţei pătrunzându-i prin corp. Greg îşi puse pălăria pe cap şi, în timp ce o privea, se aşează din nou lângă ea.

— Dar tu trişezi, pe cuvântul meu! strigă ea.

Privirile îi alunecară pe trupul bronzat al bărbatului, pe şoldurile lui zvelte, dar bine clădite. Diane scutură din cap ca pentru a alunga astfel de gânduri care o împiedecau să se concentreze. Împărţi cărţile. Greg şi le strânse pe ale lui şi scoase un bombănit satisfăcut.

— Ia uită-te puţin aici! Un brelan de nouă. Cine are mai mult?

— Hm… Nu-i rău. Nu-i rău de loc! Dar cred că am câştigat încă o dată! zise ea arătându-i cărţile. Un full, cercetaşule! Hai, dezbracă-te, dragostea mea…

— Ce vrei de data asta?

— Ei bine… Pantoful şi pantalonii tăi. Hai, dă-i drumul! Doar dacă nu vrei cumva să-ţi acord vreun credit. În cazul acesta, îţi împrumut un pantof. În orice caz, te dezbraci de pantaloni!

Bărbatul o privi gânditor, ca şi cum ar fi cântărit argumentele pro şi contra. Se ridică şi îşi duse mâna la curea. Diane râdea în hohote.

— Bunătatea te va pierde, Diane, zâmbi el, descheindu-se încet.

Dianei i se păru că durează prea mult, că o chinuie intenţionat. Era cuprinsă de nelinişte. Inima îi bătea nebuneşte, spărgându-i parcă pieptul. O încercau tot felul de sentimente. Totul începuse ca un joc şi nici chiar ea nu-şi imaginase că, ajunsă în momentul acesta, îşi va pierde astfel capul. Acum nu mai găsea nimic de râs în această scenă. O chinuia un singur gând: se va opri oare? Încă o dată, răspunsul lui îi confirmă faptul că el îi citeşte gândurile.

— Să ştii, Diane Luther, că un Saunders îşi respectă întotdeauna cuvântul dat!

Capitolul 9

Diane dormi adânc, toropită de căldura şi dragostea cu care se desfătase în timpul nopţii. Se trezi cu părere de rău şi, încercând să prelungească acea noapte de vis, se strânse din nou sub pătură. Greg o acoperi cu sărutări. Diane se întoarse spre el oftând.

— Ţi-e foame? o întrebă el, prinzându-i cu o mână talia.

— Sunt flămândă, şopti ea, apropiindu-şi buzele de scobitura gâtului său.

Prin pielea fierbinte, îi simţea zbaterile neliniştite ale pulsului.

— Hotărăşte-te: de mine sau de mâncare?

— Să hotărăsc?! Mereu trebuie să hotărăsc eu! Cum vrei tu să ştiu exact ce doresc, dacă e atât de devreme? Hrăneşte-mă cu ce vrei tu, dar repede, căci altfel nu mai răspund de mine, cercetaşule!

— Clătite sau omletă?

— Clătite, se alintă ea, ghemuindu-se lângă el.

Era ca un copil căruia i se promiseseră o mulţime de bunătăţi.

— Cu unt şi cu sirop de arţar? întrebă pe un ton şăgalnic.

— Da. Aşteaptă puţin să pun totul în mişcare… Vei vedea în curând un morman de clătite din care se va prelinge unt topit şi sirop, îi şopti el la ureche.

— De acord. Ei, eu mai lenevesc puţin în pat.

Diane se întoarse pe cealaltă parte şi îşi cufundă mai mult capul în pernă.

— Ei, asta-i bună! Şi eu care credeam că te vei oferi să le pregăteşti chiar. Tu!

— Altă dată, cercetaşul meu, zise ea cu o voce somnoroasă.

— Bine, te voi trezi când voi termina. Cum va începe sezonul de schi luna viitoare, trebuie să mă antrenez aproape o oră înainte de micul dejun. Eşti sigură că nu vrei să mă însoţeşti? Numai faptul că alergi în aerul proaspăt al munţilor îţi va da o poftă de mâncare teribilă. În sfârşit, mai vorbim altă dată.

Îi muşcă în joacă umărul.

Diane îl mai auzi plimbându-se de colo-colo prin cameră, până când somnul o fură din nou. În schimb, cea de-a doua trezire n-a fost la fel de plăcută ca prima. Soneria telefonului se încăpăţâna să-i sfredelească timpanele. Îl lăsă să sune câteva clipe, apoi începu să numere şi, când ajunse la zece, se ridică brusc la marginea patului. Îmbrăcă halatul lui Greg şi coborî scara cu paşi nesiguri.

— Alo?

În timp ce vorbea îşi freca obrajii şi ochii ca şi cum acest lucru ar fi alungat buimăceala din mintea ei.

— Diane? Diane, unde ai fost? Mi-am pierdut toată ziua de ieri încercând să dau de tine!

— Bună, St. John! Am fost la pescuit.

Privi în jur şi zări ibricul de cafea încă aburind.

— Cum?

— Am fost să pescuiesc, spuse ea trăgând de firul telefonului pentru a-şi putea turna cafea într-o ceaşcă. La pescuit, St. John! Am fost plecaţi să pescuim pe aici, prin apropiere.

— Când te întorci?

— Încă nu ştiu.

Căscă îndelung şi îşi trase un scaun lângă ea. Picioarele taburetului scârţâiră îngrozitor pe gresia din bucătărie. Se strâmbă.

— De îndată ce povestea asta cu Carlton se va linişti, voi

încerca să mă gândesc la problema reîntoarcerii. Poate…

Se aşează totuşi pe scaun, cu picioarele sprijinite de perete:

— Ce vrea să însemne acest *poate*? insistă St. John cu o voce mai ridicată decât de obicei.

Avea impresia că îl ducea cu zăhărelul şi asta nu-i convenea deloc. Diane îndepărtă telefonul de ureche şi îl privi cu un aer exasperat, apoi zise:

— Ei bine, s-ar putea să rămân ceva mai mult. Locul este magnific, mă distrez excelent… şi…

— Cu coate-goale ăla?

«Nu prea dai impresia că îl apreciezi pe eventualul tău cumnat, St. John!» se gândi Diane.

— În primul rând, St. John, Greg nu este deloc un coate-goale. Şi, în al doilea rând, calmează-te, sunt fată mare acum.

— Ascultă! Am pus să se verifice starea lui financiară. Crede-mă, venitul pe care îl are anual nu ar ajunge nici măcar să acopere şampania pe care o consumi tu într-o lună. Nici *măcar* nu are carte de credit!

— Dacă tu consideri că îmi spui ceva nou… făcu ea cu un aer liniştit, încercând să nu se înfurie degeaba.

— Nu-ţi cer decât un singur lucru, Diane: să te întorci şi să reflectezi înainte de a te arunca în cine ştie ce…

— De exemplu, să mă mărit cu un sărăntoc. Şi să mă las încă o dată ridiculizată? Asta vrei cu tot dinadinsul, St. John?

Vocea ei, din ce în ce mai ridicată, începea să-i trădeze nervozitatea.

— A, eram sigur! Eşti pe cale să faci o nouă nebunie. Pe cuvântul meu, îi cauţi cu lumânarea pe sărăntocii ăştia!

În gând, Diane şi-l imagină gesticulând precipitat. Strânse cu putere din dinţi, dar nu răspunse.

— Diane, Diane… Diane!

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ascultă! Lasă puţin acest paradis în care te refugiezi cu încăpăţânare şi vino să ne întâlnim la Nassau.

— La Nassau nu voi fi în siguranţă.

— Întoarce-te acasă atunci. Nu mai e nimic de care să te temi acolo. Carlton s-a predat brigadei de stupefiante imediat după plecarea voastră. Am căutat să-ţi parvină mesajul la aeroport pentru a te întoarce cu acelaşi avion. Ştii bine că mă gândesc doar la binele tău, Diane!

— Ce? Ce spui…? Ce brigadă…? Ce s-a întâmplat…?

— Hai, întoarce-te, Diane, o imploră fratele ei cu o voce obosită. Singurii pentru care Carlton este o ameninţare sunt vânzătorii de droguri, care i-au dat bani cu împrumut. El îi luase pentru a cumpăra marfă cu ei, dar, văzând că a pierdut totul, a preferat să se predea mai degrabă poliţiei decât să-şi înfrunte asociaţii. Pentru a fi protejat de către poliţişti, ar fi fost în stare să-şi vândă şi mama şi tata. Bunul tău prieten nu prea cunoaşte multă lume, altfel ar fi aflat vestea încă de ieri dimineaţă.

Imaginea lui Greg, minţind-o tot timpul, începu să prindă treptat contur în mintea ei, încă somnoroasă. Diane încerca să-şi aducă aminte ce anume se întâmplase în ajun. El aflase vestea încă de ieri, la telefon şi totuşi nu-i spusese nimic. De altfel nici ea nu-l întrebase. Profitase oare de acest lucru? Simţea cum totul se năruie, cum se prăbuşeşte încrederea pe care o avusese în el. Diane încercă să-şi regăsească liniştea pierdută. Nu-şi putea închipui că totul avea să se sfârşească astfel.

— Era un traficant de droguri?

— Da, dar nu unul de mare anvergură. Se angajase să procure *praful*, dar a preferat să-şi dubleze suma înainte. A pierdut de

îndată ce tu l-ai curăţat de parale; nu-i mai rămăsese decât să îşi denunţe oamenii… Ca un fel de monedă de schimb… Mafiei nu-i prea place ca cineva să se joace cu banii ei. Şi chiar şi acolo, în spatele gratiilor, Carlton riscă să nu aibă prea multe zile de trăit.

— Tu ai aflat toate astea ieri dimineaţă?

— Câteva ore imediat după plecarea ta. Era prea târziu ca să te întâlnesc la Miami, dar te asigur că la Denver am răscolit tot oraşul casă te găsesc.

Diane împinse scaunul şi îşi lăsă ceaşca goală pe masă. Cu ochii pierduţi, scoase un oftat adânc. Totul era clar: cercetaşul o minţise. Dar Diane se hotărî să nu se lase atât de uşor doborâtă. Foarte repede, suferinţa ei se transformă în mânie.

— Ajung chiar din seara asta, St. John, zise ea hotărâtă.

St. John păstră un moment de tăcere, apoi o întrebă:

— De ce această schimbare atât de bruscă?

Mă bucur sincer că nu te laşi păcălită. Dar totuşi… De ce? E prea greu pentru tine acum să-mi dai o explicaţie?

* * *

Diane şi St. John fuseseră întotdeauna foarte cinstiţi unul faţă de celălalt. Diane nu avea intenţia să strice această relaţie doar din cauza orgoliului ei. De aceea, îi mărturisi:

— Cred că Greg era şi el la curent încă de ieri dimineaţă. Ieri seară, cel târziu. Am impresia că ştia şi că mi-a ascuns totul, intenţionat.

— Îmi pare sincer rău pentru tine, Diane, spuse el întristat.

St. John nu putea ignora consecinţele pe care acest fapt le va avea asupra relaţiilor dintre Diane şi Greg.

— Nu poţi fi mai întristat decât mine.

«Nu mă voi lăsa doborâtă!» se autosugestionă ea. Un surâs răutăcios se auzi la celălalt capăt al firului.

— Trebuie să admit că nu prea l-am înghiţit pe acest tip, dar mi s-a părut totuşi ceva mai cinstit decât Antonio. Nu sunt chiar de aceeaşi teapă.

— Ei, şi… mormăi ea, mai degrabă pentru sine decât pentru St. John.

— Acest Saunders nu-mi dă impresia că e atât de şmecher ca celălalt.

— Ai dreptate, nu este ceea ce se numeşte un bun actor, admise ea. Dar, de data asta, a jucat foarte prost.

— E chiar atât de grav?

— Da, frăţioare, de data asta e cumplit.

— Vrei să vin să te iau?

— Nu, voi lua un taxi până la aeroport. Pe curând, St. John!

Puse receptorul în furcă şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Vraja se risipise. Totuşi, presimţise că această poveste frumoasă avea să se termine. Peste o lună, peste un an… pentru ea, adevărata dragoste nu exista.

— Dar atunci… de ce am impresia că am fost trădată? întrebă ea în încăperea goală. Pentru că eu credeam că cercetaşii nu mint niciodată. Pentru că el e complet diferit de ceilalţi bărbaţi, Pentru că voiam să cred în el cu tot sufletul meu, îşi răspunse ea.

Ah, trebuia să fugă foarte departe! Luă o carte de telefoane şi formă numărul unei agenţii de închiriat automobile. Trebui să promită un bacşiş enorm funcţionarului pentru ca acesta să consimtă să trimită o maşină în jumătate de oră.

Apoi sună la o agenţie de voiaj. Avea o cursă spre Miami. Din păcate, nu avea nicio legătură spre Nassau. Îşi rezervă deci un loc pentru avionul care pleca spre Florida. Acolo va hotărî ce avea de

făcut în continuare.

Trebuia să se grăbească. Nu se gândi nicio clipă dacă face sau nu un pas bun. Trebuia să privească adevărul în faţă, să pună o anumită distanţă între Greg şi ea, între dragoste şi realitate. Singura soluţie era să fugă din nou!

Atunci când maşina opri în faţa porţii, Diane era deja pregătită. Privi drumul în speranţa că Greg va sosi totuşi. Îi scrisese câteva cuvinte, explicându-i că drumul lui era liber şi că ea se hotărâse să se întoarcă la Nassau. Procedeul nu era prea loial, dar nici Greg nu fusese foarte loial cu ea.

Vehiculul demară fără ca ea să fi reuşit să-şi desprindă ochii de pe oglinda retrovizoare. Spera ca Greg să apară. Dar nu-l zări!

* * *

Ajunse la Miami după o călătorie lungă, plină de escale. Era epuizată şi flămândă. Se resemnă când văzu că nu are niciun avion până a doua zi dimineaţă. Îi dădu telefon tatălui său, anunţându-l că va veni la el puţin mai târziu. *Acasă* mai precis. Tăcerea lui îi dădu de înţeles că era înduioşat să o audă vorbind astfel, ca şi cum vechile lor certuri erau uitate.

— Bine, dragă. Te aştept acasă. Ştii doar că ţin mult la tine!

— Şi eu, tată.

Se îndreptă spre şirul de taxiuri cu inima uşurată. Era de mult timp mereu pe drumuri, nu mai mersese de ani de zile spre cineva, spre un cămin. Să fi fost Greg cel care o învăţase să ierte? Ah, Greg… Cu cât se gândea mai mult, cu atât avea impresia că făcuse o prostie. N-ar fi trebuit să-l condamne înainte de a asculta ceea ce avea el de spus. N-ar fi trebuit să fugă ca o laşă.

Când taxiul intră pe porţile grele de fier forjat ale proprietăţii

Luther, se hotărî să facă drum întors spre Greg. Îl va suna a doua zi, chiar şi pentru a-i da ocazia să se justifice. Cu atât mai mult cu cât, în fond, înţelegea de ce acţionase Greg în acest fel. Nu-i declarase el oare că nu o va lăsa să plece fără a lupta pentru ea? Cum de uitase?

James Luther o aştepta pe peronul din faţa casei. Foarte înalt, cu părul argintiu, figura lui anticipa cum va fi St. John mai vârstnic. O întâmpină cu braţele deschise:

— Bine ai revenit acasă, Diane! spuse el strângând-o la piept.

Pătrunseră în locuinţă ştiind că amândoi aveau să-şi spună atâtea lucruri în acea seară.

* * *

Trei zile mai târziu, Diane nu reuşise încă să-l contacteze pe Greg. Încrederea în sine dispăruse subit. Nu era sigură decât de un singur lucru: Greg nu era obligat să stea toată ziua în faţa telefonului şi să aştepte ca ea să se îndure să-l sune. Dar, în momentul acesta, când era departe de el, Diane îşi dădu seama de importanţa pe care el o avea în viaţa ei. Surâsul său maliţios, ochii căprui, plini de tandreţe şi râsul limpede îi lipseau atât de mult! Se plictisea cumplit acolo, aşteptând ca Greg să facă el primul pas. De aceea, îşi luă r*ămas bun d*e la tatăl ei şi luă avionul spre Bahamas.

Sentimentul de tristeţe puse stăpânire pe ea. Ştia că Greg o iubea şi se putea bizui pe această dragoste. Şi acum era hotărâtă: nu va mai fugi nicăieri de data aceasta. Ar plăti prea scump. Pierduse afecţiunea tatălui ei în patru ani şi dragostea lui Greg, în trei zile.

Când sosi la St. John, casa era goală. Îşi lăsă valiza în cameră şi se repezi să ridice receptorul. Greg poate a sosit… Luă aparatul

pe terasă. Inima începu să-i bată nebuneşte. Nu greşise oare revenind aici? La Miami cel puţin doar imaginaţia ei bogată o tulbura. Dar aici amintirile erau palpabile. Sărutul, surâsul lui, mângâierile lui… Aerul părea încărcat de prezenţa şi de parfumul lui Greg.

Nimeni nu ridica receptorul la celălalt capăt al firului. Diane era disperată. Îl va mai revedea oare vreodată? Brusc, îşi aduse aminte de Stephen, fratele lui. Formă numărul de la birou şi aşteptă, – reproşându-şi faptul că nu se gândise la el mai devreme.

— Alo? Aş putea vorbi cu domnul Stephen Saunders?

— Domnul Saunders este în şedinţă acum, doamnă. Eu sunt secretara lui. Să-i transmit vreun mesaj? întrebă ea cu o voce suavă.

Diane nu avea timp de pierdut cu o secretară. Zise cu o voce distantă:

— Spuneţi-i domnului Saunders că doamna Luther se află la Nassau şi că doreşte să-i vorbească neapărat. Aştept.

După o pauză, auzi:

— Diane Luther?

— Da, răspunse Diane, foarte mirată că secretara îi cunoştea prenumele.

— O clipă, vă rog. Domnul Saunders aştepta telefonul dumneavoastră. Vi-l dau imediat! zise secretara, ca şi cum s-ar fi temut ca Diane să nu-i închidă telefonul.

Această politeţe nu avea nimic liniştitor. Teama nu-i dădea pace deloc. I se întâmplase oare ceva rău lui Greg? Prin minte îi trecu tot ce era mai rău.

— Domnişoara Luther?

— Ce mai face Greg? întrebă ea neliniştită.

— Cred că dumneavoastră ar trebui să-mi spuneţi acest lucru,

pentru că eu nu mai am veşti de la el cam de mult timp. Eu vă credeam pe amândoi în Colorado. Nu ştiu cum să vă mulţumesc…

— Am făcut-o pentru Greg, îi spuse ea pentru a-i tăia entuziasmul. Cum pot să iau legătura cu el?

— Presupun că aţi încercat să-l sunaţi la el acasă…

— De trei zile, numai asta fac. Dar nu este cineva care ar putea să-l informeze că îl caut, la *Hot Sulphur Springs?*

— N-am idee. Eu nu mă duc acolo decât foarte rar. Este mai degrabă domeniul lui Greg decât al meu.

— Iertaţi-mi nervozitatea, dar sunt foarte îngrijorată din cauza lui Greg.

— E destul de mare ca să se descurce şi singur. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa acestui aspect.

— Ei bine, nu înţeleg totuşi de ce aţi aşteptat telefonul meu cu atâta nerăbdare?

— La drept vorbind, am crezut că după ce i-aţi recuperat ranch-ul îi veţi pretinde anumite despăgubiri. Mai mult decât şi-ar fi putut imagina Greg. Nu ştiu cu ce bani aţi început jocul… şi mă întreb dacă vi se întâmplă adesea să finanţaţi dumneavoastră acest gen de operaţiuni.

Diane se încordă. Tremura de mânie. Acest individ nu ducea lipsă de tupeu. Trebuia să-i dea peste nas cât mai repede.

— Sincer vorbind, domnule, vă găsesc respingător. Oferta lui Greg este una dintre cele mai cinstite şi el, cel puţin, nu s-a servit de bunurile altcuiva. A fost foarte amabil şi nu înţeleg de ce v-a cruţat. Eu l-aş fi sfătuit să vă dea în judecată, căci dumneavoastră sunteţi cel care l-aţi deposedat de bunurile ce îi aparţineau.

Avu impresia că acolo, în biroul omului de afaceri, Stephen era strivit ca un vierme.

— Mii de scuze, spuse el. Aveţi perfectă dreptate. Dar cum nu

este nimic scris, procesul lui ar fi fost pierdut dinainte.

— Nu acesta este motivul pentru care nu v-a dat încă în judecată, zise ea cu o voce plină de dispreţ.

— Îl cunosc pe fratele meu, domnişoară. Ştiu şi că el m-a scos din bucluc. Dar, pentru că vă consideraţi satisfăcută financiar, cred că ar fi preferabil să încercaţi să-l contactaţi personal pe Greg.

— Desigur. De altfel, doar pentru acest motiv v-am sunat.

— Dat fiind că nu pot să mă deplasez acolo, vă sfătuiesc să continuaţi să sunaţi la ranch. Secretara mea va telefona şi ea. Încercaţi în staţiunea de schi. Sezonul trebuie să înceapă şi e posibil să găsiţi instructori acolo. Unul dintre ei vă va spune unde este Greg.

În sfârşit, o pistă! Diane scoase un oftat de uşurare.

— Cum se numeşte staţiunea?

— *Winter Park*. Am numărul de telefon de acolo.

Diane îl notă.

— Cum vă spuneam, nu aveţi motive să vă neliniştiţi. Greg îşi petrece mult timp în munţi, ceea ce ar explica faptul că nu este acasă.

— La ora trei dimineaţa?

— L-aţi sunat la ora trei dimineaţă? se miră el.

— Da, recunoscu Diane.

Urmă o linişte apăsătoare. Apoi Stephen întrebă cu o voce blândă:

— Sunteţi cumva îndrăgostită de fratele meu, domnişoară Luther?

Această întrebare foarte indiscretă nu o surprinse peste măsură. Şi nu-i fu prea greu să-i răspundă, căci în acea clipă ştia ce se petrece în inima ei.

— Da, domnule Saunders, îl iubesc pe Greg. Mai mult decât

orice pe lume.

Capitolul 10

În staţiunea de schi, Diane primi informaţii despre un coleg al lui Greg, dar, vorbind cu acesta, nu află nimic despre locul unde ar fi fost posibil să-l găsească pe Greg. Cu două zile înainte, lipsise de la reuniunea la care trebuia să participe împreună cu Peter şi, de atunci, nu-l mai văzuse.

Tânăra femeie simţea neliniştea strecurându-i-se în suflet. Puse receptorul în furcă şi apucă cu amândouă mâinile telefonul, în speranţa că acesta îi va da poate vreo idee.

Se hotărî să-l caute din nou pe St. John, apoi renunţă la această idee… Dacă s-ar fi dus direct la cazinou, ar fi pierdut mai mult timp ca să-l găsească decât dacă l-ar aştepta direct la *Runner's Cay.* Mai ales că nu era deloc dispusă să aştepte un răspuns la capătul firului.

În timpul drumului, nu încetă nicio clipă să se întrebe unde putea fi Greg. Traversă în grabă sălile aproape goale şi se îndreptă spre biroul lui St. John, dar – cum nimeni nu răspundea – deschise uşa cu cheia ei.

Aprinse lampa de pe birou şi, după orarul indicat pe calendarul lui, află că nu avea nicio întâlnire în după-amiaza aceea. Deodată observă sub mapa de birou un plic purtând numele ei. Intrigată, dar şi curioasă, Diane îl studie pe toate părţile: nu avea adresa expeditorului, iar ştampila poştei era de acum trei zile. Bizar… St. John nu-i vorbise despre scrisoare când vorbise cu el în ajun.

Diane rupse plicul în grabă şi, când desfăcu biletul, se enervă brusc. Cine altcineva în afară de Greg ar fi folosit o hârtie de şcolar cu pătrăţele mari? În mijlocul paginii era o singură frază.

Diane citi şi reciti cele câteva cuvinte, dar lacrimile care-i şiroiau pe faţă o împiedicară curând să le descifreze. Nici nu avea nevoie să o facă, deoarece fraza lui era atât de uşor de memorat: «Chiar atât de uşor ţi-a fost să mă părăseşti?»

Imaginea lui Greg, în timp ce scria, îi apăru în faţa ochilor şi, în încăperea goală, îi şopti răspunsul:

— Nu, cercetaşule.

Cu scrisoarea aşezată lângă inimă, se îndreptă spre minibarul lui St. John şi îşi turnă un coniac. Alcoolul, lacrimile… «Ce ţi se întâmplă, Diane? Ai cam intrat la ananghie, frumoasă fată cu inima zdrobită…», gândi ea. Nu mai ştia ce se întâmplă cu ea şi nu găsea nicio alternativă. Singura scăpare era alcoolul.

Reveni în birou, se instala într-un fotoliu şi îşi aşeză picioarele pe marginea ferestrei. Era un colţ intim unde putea să-şi reverse durerea. Întoarsă cu spatele, se simţea protejată de marginile fotoliului care o ascundeau.

Diane reciti scrisoarea lui Greg de mai bine de zece ori. O înduioşa, pe de o parte, dar o făcea, în acelaşi timp, să fie dezgustată de ea însăşi. Aceste impresii, la care se adăuga şi coniacul, o zăpăciră complet. Se îndreptă din nou spre bar şi luă la întâmplare o sticlă, pe care o aşeză lângă ea.

Nici măcar nu-şi terminase cel de-al doilea pahar şi izbucni în hohote de plâns. Şi, ca Isolda revenind spre Tristan pe un vapor cu pânze albe, ce-ar fi dacă s-ar întoarce la proprietatea lui Greg, agăţând un fular alb la antena maşinii ei? Imaginea îi păru atât de ridicolă, încât izbucni în râs. Sughiţă. Hotărât lucru, greşise interzicându-şi băutura până acum. La o adică, băutura îi dădea idei teribil de amuzante!

«Am hotărât, voi relua atacul. Voi merge cu maşina şi cu o batistă albă fluturând înainte. Oh, de s-ar opri odată sughiţul ăsta!

Nu prea poţi fi serios când plângi. St. John trebuie să aibă o pungă de hârtie printre lucrurile lui. Am să o umflu şi, în momentul în care nu mă aştept la nimic, o fac să pocnească. Pffuit! Şi n-o să mai sughit! Dacă punga este prea mare, mi-o pun pe gură. Nimic mai bun ca să-ţi opreşti pe loc respiraţia. Grozav! Nu voi putea nici măcar să îmi mai beau coniacul în timpul ăsta!», gândi ea.

Tot spunându-şi aceste lucruri, nu auzi cheia învârtindu-se în broască. Uşa se deschise.

— Pe toţi dracii, dar ce se întâmplă…?

— St. John! strigă Diane din toate puterile. O, St. John, nu mai ştiu ce să fac…

— Dar ce ţi s-a mai întâmplat? oftă St. John, în acelaşi timp exasperat să o vadă beată şi emoţionată.

Diane auzi atunci şi pe altcineva pătrunzând în camera întunecată. Ridică brusc capul şi un surâs radios îi lumină, puţin câte puţin, trăsăturile.

— Greg… suspină ea. Greg, te-am căutat peste tot!

— Diane!

Surâse stângaci şi ochii i se tulburară. Diane regreta amarnic că se îmbătase. Avea atât ea lucruri să-i spună… şi cuvintele care se încâlceau în capul ei…

— Oh! Greg… repeta ea.

— Diane, draga mea, Diane, bâigui el şi ocoli biroul pentru a o susţine înainte ca ea să cadă.

Îl cuprinse pătimaş de talie şi-şi ascunse capul sub bărbia lui.

— Te iubesc, Greg! Te iubesc, te iubesc! Ce-ar fi să plecăm în Africa? Te voi face să *descoperi* acest continent pas cu pas.

— Îmi aduc aminte. Safari… spuse el bătând-o pe umăr.

De ce nu o strângea mai puternic? Dorea atât de mult să fie în braţele lui!

— Tu nu mai vrei să mergi acolo?

— Dar nu acum, Diane. Eşti beată.

— Ştiu. Şi sunt dezolată… Dar cum nu reuşeam să te găsesc…

— Totul s-a aranjat acum. Fratele tău şi cu mine avem o anumită afacere de rezolvat. Vom vorbi despre toate acestea mai târziu. Când vei şti ce vorbeşti!

O îndepărtă blând şi îl privi pe St. John.

— Şi când vei şti exact ce vrei!

St. John o împinse spre scaun să se aşeze, apoi dădu un telefon. În cele din urmă, îngenunche în faţa unui seif şi Diane îl văzu scoţând de acolo un teanc de hârtii. Inima ei îngheţă de teamă când văzu că St. John i le întinde lui Greg. Actele de proprietate asupra ranchului! Greg venise deci doar pentru a-şi recupera hârtiile şi nicidecum pentru ea.

Nu avu prea mult timp să reflecteze asupra situaţiei. Se auziră bătăi în uşă şi Joe, responsabilul cazinoului, apăru în prag.

— Te rog mult să o conduci pe domnişoara Luther acasă, îi ceru St. John.

— Bine, domnule.

Văzându-l că se apropie, Diane se ghemui în fotoliu şi se agăţă disperată de spătar.

— Nu vreau să merg la tine, St. John! Vreau să rămân cu Greg suspină ea, ştiind prea bine că se comportă copilăreşte; chiar prosteşte şi că asta nu va schimba nimic…

— Pleacă, Diane! Ne vedem mai târziu.

În faţa răcelii cu care îi vorbise Greg, Diane întinse mâna spre barman cu regret.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit, răspunse Greg, cu un surâs care nu încălzi aproape deloc inima Dianei.

Crezu că nu va mai reuşi niciodată să se trezească din beţie. Cafeaua fierbinte şi duşul rece o treziseră, dar nu reuşiră deloc să risipească ceaţa care îi întuneca minţile. Redobândindu-şi luciditatea, îşi dădu seama că era pe punctul de a pierde dragostea lui Greg. Se dăduse în spectacol, ridiculizându-se pe sine însăşi.

Cu riscul de a pierde, nu va renunţa totuşi la ultima confruntare. Înghiţi două aspirine şi, cu o privire tulbure, îşi examină chipul în oglindă. «Curaj. Fetiţo, vei reuşi!» se îmbărbătă ea. Deschise hotărâtă trusa de machiaj care făcea minuni şi îşi aranjă pe măsuţă ustensilele. Ceea ce doamna-natură nu putea să aranjeze, Diane va înfrumuseţa în puţinul timp de care mai dispunea. Cum ar fi zis ursitoarea ei: ori vei fi o *lady*, ori nu vei fi.

Încurajată, îşi făcu apariţia complet transformată din baie. Îşi îmbrăcă rochia care îi plăcuse atât de mult lui Greg atunci când o întâlnise prima dată la Nassau. Necazul era că această ţinută de seară nu-i servea la nimic, din moment ce bărbatul viselor ei încă nu era acolo. Diane rătăci prin casă mai bine de un sfert de oră. Apoi se hotărî să treacă la atac. Ridică receptorul. Domnul Saunders trecuse să-şi ia lucrurile de la hotelul *Colonial şi* nu mai era acolo. Diane mai aşteptă încă o jumătate de oră, apoi se îndreptă spre *Runner's Cay.*

Se săturase să aştepte şi, dacă Greg se hotărâse să o abandoneze aici, atunci va fi foarte uimit văzând-o în acelaşi avion cu el. Nu voia deloc să-şi reproşeze mai târziu că l-a lăsat să plece fără să facă nici cel mai mic gest.

Diane lăsă maşina portarului pentru a o parca şi înaintă spre cazinou cu un aer total dezinvolt. Bravada o scosese din multe situaţii spinoase, iar – de data asta – nu se zgârci cu talentele ei de actriţă. Cu bustul foarte drept, cu privirea mândră, traversă vestibulul şi sălile pline de oameni eleganţi.

Apropiindu-se de bar, îl văzu.

Aşezat pe un taburet, lângă fereastra larg deschisă, aplecat, cu coatele rezemate pe tejghea, Greg fixa paharul, răsucindu-i încet; între degete. Inima Dianei îşi opri o clipă bătăile şi stomacul i se strânse. Purta acelaşi smoking care îl deosebea de cei ce frecventau această grotă, ceea ce accentua impresia de tristeţe şi singurătate pe care o afişa.

Diane se apropie cu precauţie. Încerca să-şi găsească cuvintele potrivite, să-i redea buna dispoziţie şi să-l înduioşeze. Îi mângâia încet, cu privirea, profilul ascuţit şi părul castaniu ce acoperea gulerul cămăşii.

Se aşează lângă el fără un cuvânt şi aşteptă ca el să o vadă. Apoi, cu un surâs trist pe buze, îi mângâie obrazul şi îi cuprinse ceafa pentru a-i întoarce chipul spre buzele ei. Gurile lor se uniră într-o sărutare dintre cele mai duioase. Greg se întoarse încet pe taburet şi o cuprinse în braţe. Mâinile lui îi răvăşiră părul întunecat. Îmbrăţişarea aceasta însemna pentru ei mai mult decât o simplă atingere. Era o cunoaştere profundă a sufletului lor. Diane cuprinse gâtul bărbatului şi îi răvăşi părul mătăsos.

Greg îşi ridică, în sfârşit, capul şi îi aruncă privirea aceea pe care Diane o iubea atât de mult.

— De ce m-ai părăsit? o întrebă el şi îi cuprinse talia pentru ca ea să înţeleagă că, de data aceasta, nu-i va mai scăpa.

— Dar şi tu m-ai minţit, răspunse ea cu tandreţe.

Greg clătină din cap, ca şi cum ar fi recunoscut că făcuse o greşeală, dar nu se scuză.

— De ce ai venit să mă cauţi?

— Pentru că te iubesc, pur şi simplu. Dar tu de ce te-ai întors în Nassau?

Greg îşi întoarse ochii şi, imediat, ca o săgeată, frica şi

neliniştea o cuprinseră pe Diane. Se demascase fără să vrea, dar era prea târziu pentru a da înapoi.

Greg oftă şi-şi trecu mâna prin păr.

— După plecarea ta am rămas trei zile în munţi. În acest timp, am încercat să-mi dovedesc mie însumi că sunt capabil să trăiesc fără tine. Şi aproape am reuşit, Diane. A fost cât pe ce să descopăr cum pot atenua suferinţa pe care o încercam când te-am pierdut.

Cu inima bătându-i aproape să-i spargă pieptul, Diane avea impresia că întreaga ei existenţă depinde de sensul acestui *aproape.*

— Dar tu ţi-ai bătut joc de mine! Şi colac peste pupăză, fratele tău era în continuare în posesia titlurilor de proprietate. Atunci m-a cuprins furia, pentru că nu eram decât un imbecil şi pentru că tu dăduseşi cu piciorul la tot şi ai plecat.

— Iartă-mă, Greg… murmură ea.

Pierduse, deci: trebuia să bată în retragere.

Dar Greg o strânse mai tare şi mâna lui urcă aproape brutal pe spatele ei până la ceafă. Diane simţi, sub pleoapele închise, ţâşnind lacrimi de tristeţe.

— Diane, te iubesc, şi nici mânia, nici suferinţa nu vor putea să mă despartă de tine. Când te-am văzut în biroul lui St. John, nu aveam decât o dorinţă: să te strâng în braţe, să-ţi spun cuvinte de dragoste şi să te iubesc. Vino, hai să plecăm de aici!

Ieşiră pe terasă şi Diane se lăsă îmbrăţişată, ocrotită de braţele lui Greg. Priviră spre ocean. Dorinţa îi sufoca pe amândoi. Porniră înlănţuiţi spre plajă.

— Am cheia unei camere de la etajul al treilea, spuse Diane.

— Vino!

Când uşa apartamentului se închise în urma lor, Greg o cuprinse în braţele lui, cu blândeţe. Zâmbi şăgalnic, plimbându-şi

buzele umede pe umărul bronzat al femeii. Îi spuse:

— Voi afla, în sfârşit, prin ce minune îţi stă lipită rochia asta de corp.

Mai târziu, la lumina lunii, Greg şi Diane se odihneau în mijlocul patului imens. Greg se ridică, sprijinindu-se de perne şi îi luă mâna într-a sa. Îi atinse cu buzele degetele…

— Nu ştiu cum ne vom descurca, Diane, dar am intenţia să intru în afaceri cu averea pe care o am. Nu e cine ştie ce, dar… Şi aici intervine problema.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre bani. Despre modurile noastre diferite de viaţă. St. John mi-a povestit prin ce ai trecut. Îmi dau seama cât de lovită ai fost…

— Asta s-a întâmplat demult, Greg, o asigură ea, surprinsă să constate că ura i se risipise din momentul în care se împăcase cu tatăl ei.

— Când ai părăsit cazinoul, fratele tău a profitat de ocazie pentru a mă pune la curent cu tot ce s-a întâmplat. Mi-a spus că te-aş trage în mocirlă, foarte jos şi că nu eram pentru tine decât un capriciu trecător. Eu nu pot să mă schimb, Diane, şi Dumnezeu ştie cât mi-aş dori să-mi cadă vreun milion de dolari din cer.

— Gândeşte-te puţin la ce te expui, cercetaşule, şopti ea, ţinându-l în continuare de mână. Dacă ar cădea lingouri de aur, ar dărâma vestibulul. Dacă ar fi bancnote, ar fi risipite de vânt. Prin urmare, închipuieşte-ţi, cercetaşule, că acest milion aproape îl avem deja. Mai avem şi ranch-ul. Şi… să nu uităm, Triumph-ul!

— Ascultă, Diane, eu îţi vorbesc foarte serios!

— Nu vrei să mă laşi pe mine să conduc bolidul?

— Bineînţeles că da…

— Crezi că vom putea face cât de curând o plimbare cu

Triumph-ul de Crăciun?

— De Crăciun? Diane!

— Şi Crăciunul viitor în fiecare an, vom merge să explorăm câmpiile înzăpezite.

O licărire de speranţă se aprinse în adâncul ochilor lui Greg şi un surâs îi lumină faţa.

— Văd că înţelegi repede, cercetaşule... Cât timp durează sezonul de schi?

— Aproape cinci luni.

— Perfect! Vom petrece şase luni acolo şi şase luni aici sau în altă parte. Important într-o căsnicie este să nu fim despărţiţi, adăugă ea, luându-i mâna.

Când degetele lui îi mângâiară talia, un sentiment de moleşeală o copleşi pe tânăra femeie. Cu Greg, dragostea depăşea nivelul fizic, prelungindu-se undeva, adânc, în suflet.

— Vrei să te măriţi cu mine, Diane?

— Da, Greg. Sigur că da! Astăzi, mâine, poimâine, când vrei tu.

— Ar trebui să fii prudentă. Eu nu cred în legăturile durabile, o tachină el.

— Săptămâna viitoare. La Miami. Va fi o nuntă foarte intimă, iar tatăl meu mă va conduce la altar. Vrei să vină şi familia ta?

— Mama mea, da. Ceilalţi nu au prea mare importanţă. După luna de miere, vom organiza o recepţie la San Francisco. Am putea merge pe insula lui Boby, nu crezi?

— Ah, mă bucur că ţi-ai adus aminte de el, Greg! Boby va fi nebun de bucurie. Este un prieten adevărat. Dar tu când îţi reiei lucrul?

El lăsă să treacă o bucată de timp înainte de a-i răspunde şi o îmbrăţişă tandru. Apoi îi cuprinse râsul pe amândoi.

— Diane, vreau să fii a mea, pentru totdeauna.

— Am fost încă din clipa în care m-ai luat de mână prima dată, Greg.

— Ştiam lucrul acesta, dar cum puteam să te fac şi pe tine să înţelegi?

— Ai făcut-o acum. Ei bine, când ne întoarcem acasă?

— Acasă, *la noi acasă...* Când îţi voi pune verigheta pe deget, când ne vom iubi în mare sub clar de lună şi pe plajă, după aceea ne vom întoarce acasă.

Tânăra femeie, ameţită de dragoste, îl trase spre ea, oferindu-i, în sărutul ei, toată pasiunea lumii.